

İŞÇİ-KÖYLÜ

126345 Sayı: 2001-14 * Yıl:1 * 26 Ekim-8 Kasım 2001 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

Devrimci tutsaklardan ortak açıklama:

Ölüm Orucu direnişini sürdüren TKP/ML, DHKP-C, TKP (ML), TKİP, TKİB, DH, TDP, MLKP, DY, MLSPB, TKP/Kıvılcım, PKK/DCS parti ve örgüt davalarından tutsaklar 1 Ekim tarihinde ortak bir açıklama yaptılar. Tutsaklar yaptıkları açıklamada şunları vurguladılar.

"Devlet ölümlere, sakat bırakmalara rağmen ısrarla tecrit ve izolasyon politikalarını uygulamaya ve düşüncelerimizi teslim alma saldırısına devam etmektedir.

Bugüne kadar 68 arkadaşımız, 19 Aralık katliamında ve içeride, dışarıda devam eden Ölüm Orucu direnişinde öldüler. Devletin, taleplerimizi kabul etmeyerek saldırgan tavrını sürdürmesinden dolayı, Ulucanlar katliamının yıldönümü olan 26 Eylül 2001 tarihinden itibaren 7. Ölüm Orucu ekiplerimizin katılımıyla direnişimizi sürdürüyoruz."

Sayfa 2'de

Tarihsel yürüyüş yeni şehitlerle sürüyor

Şanlı Ölüm Orucu direnişinin 170. gününde Ali Ekber Barış İzmit Devlet Hastanesi'nde şehit düştü. 18 Ekim 2001 tarihinde Ali Ekber Barış'ın da ölümstüzleşmesiyle 20 Ekim ve 10 Aralık 2000 tarihlerinde başlatılan ÖO ve SAG'da şehit düşenlerin sayısı 42'ye ulaştı.

Sayfa 6'da

Ölüm Orucu'nun direniş ruhuyla

Anti-emperyalist mücadeleyi yükseltelim!

Bu savaş bir avuç emperyalist tekelin çıkarı için yapılan halkları hedef alan haksız bir savaştır.

Ölüm, acı ve esaret yayan emperyalist savaş makinalarının Türkiye dışını; Ölüm Orucu direnişçilerinin, özgürlük türkülerini eşliğinde haklı savaşlara omuz vererek kırılım!

Sayfa 8-9 da

TC devletinden "Asker göndermeye" onay

Emperyalizmin uşağı patron-ağa devleti; "savaş kolonyonu"na emekçi halk çocuklarının gönderilmesine TBMM'den aldığı "sınırsız yetki" ile onay verdi. Afgan halkını katledilmesin ortak olmayalım, anti-emperyalist savaş karşıtı gösterilere omuz verelim!

Sayfa 3'de

Devrimci tutsaklardan ortak açıklama

Ölüm Orucu direnişini sürdüren T KP/ML, DHKP-C, TKP (ML), TKİP, TİKB, DH, TDP, MLKP, DY, MLSPB, TKP/Kıvılcım, PKK/DÇS parti ve örgüt davalarından tutsaklar 1 Ekim 2001 tarihli ortak bir açıklama yaptı. Açıklamayı aynen yayınlıyoruz.

Yedinci Ölüm Orucu ekiplerinin katılımıyla direnişimizi büyütüyoruz

20 Ekim ve akabinde 9 Aralık tarihinde başlayan Ölüm Orucu direnişimiz 11 ayı geride bıraktı. On bir aydır kararlılık ve ideallerimize bağlılıkla yürüttüğümüz direnişimiz haklı taleplerimiz kabul edilinceye kadar devam edecektir. Devlet, bugüne kadar demokratik taleplerimizi kabul etmeyip terörle, katliamla, yalan ve demagojiyle 16. madde düzenlemesi, telefon kullanımı, açık görüş vb. göstermelik düzenlemelerle, işlik, kütüphane, spor salonu vb. yerleri açarak tecridi kaldırdım aldatmacasıyla, zorla müdahale işkencesiyle ve son olarak da ceza ertelenmesi "ödülüyle" direnişimizi kırmaya çalıştı.

Tecrit ve izolasyonu ya-

sallaştırıp kamuoyuna kaldırdık vb. diyerek meşrulaştırma politikaları biz devrimci tutukluları teslim alma amaçlıdır. Devlet ölümle, sakat bırakmalara rağmen ısrarla tecrit ve izolasyon politikalarını uygulamaya ve düşüncelerimizi teslim alma saldırısına devam etmektedir. Bugüne kadar 68 arkadaşımız, 19 Aralık katliamında ve içeride, dışarıda devam eden Ölüm Orucu direnişinde öldüler. Yüzü aşkın arkadaşımız zorla müdahale işkencesi ile sakat bırakıldı. Bütün bu ölüm ve sakatlıkların sorumlusu taleplerimizi kabul etmeyen, ısrarla saldırı politikasına devam eden devlettir.

Devlet direnişimizi bitir-

mek için yalnızca biz devrimci tutuklulara karşı terör uygulamıyor. Dışarıda destek eylemi yapan ailelerimiz, kitle örgütlerine, barolara, sendikalara varana kadar terörü yaygınlaştırarak direnişimizi, sessizliğe boğmaya çalışıyor. Dışarıda ölüm orucu yapan direnişçilere yönelik aylardır abluka uygulayarak, cenazelere saldırarak, direnişçilerin ailelerine tehdit ve baskı uygulayarak direnişimiz karşısındaki tahammülsüzlüğünü ortaya koyuyor. Bütün bu saldırılara rağmen direnişimiz içeride ve dışarıda aynı kararlılıkla sürmektedir. Taleplerimiz kabul edilinceye kadar da sürecektir. Direnişimiz kazanımla sonuçlanıncaya kadar yeni katılımlarla de-

vam edecektir. Yedinci Ölüm Orucu ekiplerinin katılımıyla direnişimizi büyütüyoruz. Devletin, taleplerimizi kabul etmeyerek saldırgan tavrını sürdürmesinden dolayı, Ulucanlar katliamının yıldönümü olan 26 Eylül 2001 tarihinden itibaren 7. Ölüm Orucu ekiplerimizin katılımıyla Ölüm Orucu direnişimizi sürdürüyoruz.

Taleplerimiz:

1- Mimari değişiklik yapılmadan, bir ve üç kişilik hücreler kapatılmadan, tutuklu ve hükümlüler olarak koşulsuz bir arada yaşamamız sağlanmadan tecrit kalkmış olmaz. Tecride son verilmelidir.

2- Düşüncelerimizi yok etmek için getirilen bütün

yasaklar ve uygulamalar kaldırılmalıdır.

3- Taleplerimiz insani, haklı, meşru ve demokratiktir.

4- Zorla müdahale işkencedir. Sakat bırakmak suçtur. Onlarca insanımız işkence ile sakat bırakıldı. Geçmiş olmayın, düşünmeyen duruma getirildi. Zorla müdahale işkencesine son verilmelidir.

1 Ekim 2001

Ercan Kartal, Cemal Çakmak, Sefa Gönültaş, Hacı Demirkaya, Can Ali Türkmen, Ramazan Sadıkoğulları, M. Aytunç Altay, Yunus Aydemir, Nizamettin Doğan, Hasan Yüksel, Özgür Aslan, Ziya Büyüksık.

Direnç Çiçeklerinin Sağlık Durumları

Ölüm Orucu direnişi 365 günü geri de bırakırken tüm saldırılara rağmen direniş içeride ve dışarda sürdürülüyor. Tecrit koşullarında ölüm orucu direnişçilerinin sağlık durumlarını öğrenebildiğimiz kadarıyla aktarıyoruz.

KANDIRA F TİPİ HAPİSHANESİ

Mehmet Ali Eser: 20 Mayıs'ta ölüm orucuna başladı. Yaklaşık 40 kiloya düştü. Genel olarak yürümede dengesizlik, kalp çarpıntısı ve halsizlik var.

Meriç Solmaz: Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. 260 günü aşkın bir süredir ölüm orucunda olan Meriç Solmaz için Adli Tıp Kurumu sağlık nedeni ile tahliye edilmesi

yönünde rapor verdiği halde halen yatağa bağımlı olarak hastanede tutuluyor.

Tuncay Bozkurt:

Kol ve bacaklarında uyuşma, kafasında karıncalanma gibi rahatsızlıklar yaşanıyor.

SİNCAN F TİPİ HAPİSHANESİ

Ali Şahmo ve İlhan Emrah:

3 Haziran'da ölüm orucuna başladılar. Genel olarak durumları kötüye gidiyor. Halsizlik ve baş dönmesi şikayetleri arttı. Her ikisi de aşırı kilo kaybetti.

ANKARA NUMUNE HASTANESİ

Osman Kaan: Halen yatağa bağımlı olarak hastanede tutuluyor.

Unutkanlığı daha çok arttı. Çevreye hemen hemen hiç tepki vermiyor. Sol yanındaki uyuşma devam ediyor. Sıvı alımı günde 1-2 bardağın üzerine çıkmıyor.

Ercan Uçuk: 3 Haziran'da Ölüm Orucuna başlayan Ercan Uçuk'ta da aşırı kilo kaybı, halsizlik ve vücudunun çeşitli yerlerinde uyuşma şikayetleri var.

EDİRNE F TİPİ HAPİSHANESİ

Arslan Karlı: Ölüm Orucu'nda 200'ü günlere ulaşan Arslan Karlı yürüyemiyor. Aşırı kilo kaybı, halsizlik ve baş dönmesi devam ediyor.

Murat Ertekin: Durumu ağırlaşan Murat Ertekin'in bilinci kapandığı öğrenildi. **Caner**

Aslan'ın da ailesinden alınan bilgilere göre durumu kritik bir aşamaya ulaştı.

TEKİRDAĞ F TİPİ HAPİSHANESİ

Taylan Balatacı, Erol Volkan İldem, **Cengiz Kahraman,** İbrahim Gezici ve **Onur Öztanrıverdi;** genel olarak durumlarında farklı bir gelişme yok. Hepsinde aşırı kilo kaybı ve halsizlik, baş dönmesi, sırt ağrıları şikayetleri devam ediyor.

BOLU F TİPİ HAPİSHANESİ

Zeynel Firik: Ölüm Orucu'nda 90'lı günleri geride bırakan ve halen tek kişilik hücrede tutulan Zeynel Firik'te meydana gelen kas eri-

mesi ve bacaklarındaki uyuşma devam ediyor.

ALİBEYKÖY DİRENİŞ EVİ

Alibeyköy direniş evinde direnişe devam eden **Aydın Hambayat,** Cemal Keser ve **Murat Şahin'**in genel olarak baş dönmesi, göz kararması ve yürümede dengesizlik vb. şikayetleri var.

Tekin Yıldız'da sese ve ışığa karşı aşırı duyarlılık devam ediyor. Yürümede zorlanıyor.

Hüseyin Yıldız: 22 Ekim tarihi itibarıyla 312. gününde. Edirne F tipi Hapishanesi'nden tahliye edildikten sonra direnişini sürdüren Hüseyin Yıldız yataktan kalkamıyor.

Yeter Güzel: 19 Ekim'de Gebze Hapis-

hanesi'nden yargılandığı davadan tahliye olan **Yeter Güzel** 7. ekip Ölüm Orucu direnişçisi olarak başladığı direnişini Alibeyköy'de sürdürüyor.

KÜÇÜKARMUTLU DİRENİŞ EVLERİ

TAYAD'lı ailelerden **Arzu Güler** ve **Reşit Sarı** direnişlerini Küçük Armutlu'da sürdürüyor. **Madımak Özen,** **Gamze Turan,** **Hüseyin Akpınar,** **Dursun Ali Pekin,** **Ferhat Ertürk,** **Halil Ak-su,** **Özkan Güzel,** **Nurgül Kayapınar,** **Haydar Bozkurt** CMUK 399. maddeye göre tahliye edildikten sonra direnişlerini K. Armutlu'da sürdürmeye devam ediyorlar.

TC devleti emperyalizme uşaklıkta sınır tanımıyor

Gerçek terörist ABD'nin, "Terörizm"le mücadele kılıfı altında 7 Ekim günü Afganistan üzerine çullanmasıyla başlayan savaş, tüm hızıyla sürüyor. İki hafta boyunca hava bombardımanına tutulan Afganistan topraklarında kara harekati da başlamış bulunuyor. ABD önderliğinde oluşturulan "Savaş koalisyonu" denenmiş, denenmemiş tüm savaş aygıtlarını dünyanın en yoksul ülkesi olan Afganistan üzerinde deniyor. 11 Eylül saldırısıyla beyninden vurulmuş dönen ABD haydut; bir aylık hazırlık döneminin ardından Körfez savaşı sırasında bölgeye yığıldığı askeri gücün çok daha fazlasını devreye sokarak ve diğer emperyalist güçlerin önemli bir bölümünü de arkasına alarak "Sonsuz özgürlük" adını koyduğu talan savaşını başlatmış bulunuyor.

Katil Bush'un "Terörizmle olan savaşımız Afganistan'la başlıyor, ancak burada bitmeyecek" yönlü açıklamaları ve ardından tüm ezilen dünya halklarını hedef alan "ya bizden yanasınız, ya da ölürsünüz" sözleri emperyalist haksız savaşın Afganistan'la sınırlı kalmayarak daha geniş bir alana yayılacağı ve uzun süreli olacağı sinyallerini de vermektedir. Bu çerçevede NATO'nun 5. maddesine de işlerlik kazandırılarak bağlayıcı kararların alınması önemli bir gelişme olarak görülmelidir. Zira; NATO'nun 5. maddesi ilk kez işletilmeye çalışılıyor. Bu durum ileri ki süreçlerde emperyalistlerin pazar savaşlarında ve kendi çıkarlarını zedeleyen kriz bölgelerinde; NATO gücüne daha sık başvuracaklarının ipuçlarını da vermektedir. Bu kapsamda TC devletine biçilen rol önem kazanmaktadır. Emperyalistler tarafından 21. yüzyılda kriz bölgeleri olarak tespit edilen Balkanlar, Ortadoğu, Kafkasya ve Orta Asya ekseninde jeo stratejik açıdan kilit ülke konumunda bulunan Türkiye'nin, mevcut askeri gücünün, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda daha sık kullanılması aşikardır. Nitekim Afganistan özgünlüğünde bu gücün kullanılması için start verilmiştir. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere NATO bünyesindeki emperyalist ülkelerin, TC devletine uygun olarak biçtikleri rol çerçevesinde, yeni düzenlemeler yapması da söz konusudur.

TC DEVLETİ EMPERYALİZMİN TETİKÇİLİĞİNE SOYUNUYOR

Kuruluşundan bugüne değin emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan faşist Kemal diktatörlük; bir kez daha ülke insanını emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda haksız bir savaş macerasına sürüklemeye çalışıyor. Bu doğrultuda kendi anayasa hükümlerini bile hiçe sayarak meclis onayından geçirdiği "Yurtdışına asker gönderme, yabancı askeri güçleri ülkede konumlandırma" kararname ile "sınırsız yetki" alan hükümet, 800 kişilik özel bir birliğin en kısa sürede Afganistan'a yollanacağını duyurdu. Kaldı ki Afganistan'a veya savaşın yayılması halinde diğer savaş bölgelerine gönderilecek askeri gücün bununla sınırlı kalmayacağı açıktır. Hükümetin meclisten aldığı "kapsamı, sınırı, süresi, zamanı" kendisi tarafından belirlenecek olan "sınırsız yetki" nin, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda daha geniş alanlarda kullanılmasının önü açılmıştır. Geçmişte Kore'de ABD'nin peşine takılarak binlerce insanımızı katlettiren, Somali, Arnavutluk ve Bosna'da ülke insanının kanını akıtan faşizmin, yayılma eğilimi yüksek olan bu emperyalist talan savaşında, nice

emekçi halk çocuklarını harcayacağı gerçekliği görülmek zorundadır.

Türkiye halklarının neredeyse tamamının karşı çıktığı bu talan savaşına, efendilerinin çıkarları uğruna ve onlardan daha çok hevesli bir şekilde katılmaya çalışan TC devletinin, bu telaşı nedir diye sorulabilir. Hazırlanmakta olan 2002 yılı bütçesinde vergi gelirlerinin ödenecek borç faizlerini bile karşılayamayacağı, mevcut 25 fondan yalnızca 5'nin geriye bırakıldığı, işçi sınıfının kıdem ve ikramiyelerine göz dikildiği, köylülüğe sağlanacak "doğrudan gelir desteği"nden kısıntıya gidileceği, bir yıldır süren ekonomik krizin ve buna paralel olarak derinleşen siyasi istikrarsızlığın çıkmaza sürüldüğü TC devletinin, çıkış yolu olarak talan savaşını görmesi anlaşılır bir şeydir. Bu gerçekliğin yanına TC devletine emperyalistler tarafından ön görülen "koç başı" olma olgusu da eklenince, faşist Kemal diktatörlüğün neden "kraldan daha kralcı" olduğu görülebilir. Görülmesi gereken bir diğer olgu ise; emekçi halkımızın ezici çoğunluğunun bu çapulcu savaşa karşı olması ve yurtdışına asker gönderilmesine taraftar olmasıdır.

Son bir yıl içerisinde yaşanan ekonomik kriz sonucu daha da yoksullaşan, her gün sofrasındaki ek-

meğin sağlanması telaşı içerisinde bulunan halkımızın, girilecek savaşın sonuçlarına dayanması olası değildir. **Zira, bu talan savaşı; emperyalistlerin, bir avuç işbirlikçinin çıkarını temsil etmektedir. Emekçi halk çocuklarının bu gerçekleri görmesini sağlamak ve ezici çoğunluğun karşı çıktığı haksız savaşı engellemek amacıyla, proletaryanın öncü kurmayına ve onun nefelerine önemli sorumluluklar düşeceği açıktır.** Hali hazırda yeterli olmasa da ülkemizde 'savaş karşıtı' gösteriler artma eğilimi göstermektedir. Ülkemizde yaşanan ekonomik krizin olumsuz sonuçları gün geçtikçe etkisini daha fazla göstermekte ve yığınların hoşnutsuzluğu üst boyutlara çıkmaktadır. Bu nesnel gelişmelere müdahale etmek, müdahalenin çok çeşitli araç ve biçimlerini yaratarak kitleleri harekete geçirmenin zemini, eskisine oranla daha fazla olgunlaşmıştır. **Bir yılını dolduran şanlı Ölüm Orucu'nun direniş ruhunu, yükselmekte olan kitle faaliyetlerini ve savaş karşıtı eylemliliklere yansıtma ve tüm bu dinamikleri "Halk Savaşı"na kanalize ederek iktidara kilitlenmek, sürecin emekçi halkımızın lehine açılmasının kilometre taşları olarak görülmelidir.**

Devletin tepesinde referandum krizi

Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer ile 57. Hükümeti bir kez daha karşı karşıya getiren 'referandum' krizinin altında yatan gerçek nedenleri incelemeye önce, sorunun kamuoyunda yansayan kısmına bir göz atalım. Bilindiği üzere AB'ye aday üyelik sürecinde bulunan Türkiye'nin eline tutuşturulan ve Kopenhag Kriterleri'ne uyum sağlaması istenen değişikliklerin yerine getirilmesi amacıyla, 34 maddelik Anayasa değişikliği içerisinde yer alan ve milletvekillerine "kıyak emeklilik ve Kıyak ücret zammı" öngören 27. maddenin, Cumhurbaşkanı Sezer tarafından "Halkoylaması" na sunulmak üzere Başbakanlığa gönderilmesi ve diğer onaylanan 33 madde ile birlikte resmi gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girmesi gerekiyor. Tartışmalar tam da bu nokta da başlıyor. Siyasi parti liderlerinin tümü ağız birliği etmişçesine Sezer'i "parlamentonun meşruluğunu tartışma konusu yapmakla" eleştirip zehir zemberek açıklamalarda bulundular. Aslında tam tersine sonucu şimdiden belli olan "halkoylaması"nın amacı, derinleşen siyasi krizin önüne geçilmesi ve halk nezdinde itibarı iyice zedelenen TBMM'nin aklanmaya çalışılmasıdır.

Yaklaşık bir yıldır süren ekonomik krizin sonuçlarının, toplumun ezici kesimi üzerindeki etkileri görülmeye başlandı. Son altı ay içerisinde kapanan işyerleri ve işletmelerin sayısı artarken, Türk-İş'in yaptığı araştırmalar sonucunda 25 milyona yakın bir kesimin açlık sınırında olduğu belirtilmektedir. Bunun yanı sıra hazırlanmakta olan 2002 yılı bütçesinin "faiz ve borç" ödeme bütçesi olduğu görülüyor. Emperyalizmin "yeni yapılandırma" projesi çerçevesinde Türkiye'ye gönderilen Bay Kurtarıcı(!) Kemal Derviş 'de "ekonomi"yi düze çıkarama gibi ve kitleleri aldatmaya yönelik tüm propagandalarının da yalan olduğu ortaya çıktı. Bütün bu gelişmeler zaten öteden beri TBMM'ye ve mevcut siyasi partilere olan güvensizliği daha da boyutlandırmıştır. Bu durum orta yerde dururken ve halkın geçim sıkıntısı had safhaya ulaş-

mışken yürürlüğe sokulmak istenen, "kıyak emeklilik ve kıyak ücret zammı" maddesi bardağı taşıran son damla olarak TBMM'nin halkın gözünde iyice itibarını yitirmesine yol açmıştır. Bu durum, TC egemen sınıfları açısından endişeli ve aşılması gereken bir olgudur. Zira; kitlelerin devletin bu önemli kurumuna olan güvensizliğinin derinleşmesi ve giderek devletin tüm kurumlarını sorgulama ihtiyacı duyma olasılığının yüksekliği, egemenleri daha da telaşlandırmaktadır.

SEZER'İN DERDİ HALKIN GÜVENSİZLİĞİNİ FRENLEMektir

Devletin tepesinde görüntü olarak beliren bu uyumsuzluğun giderilmesi ve halkın öfkesinin ve güvensizliğinin frenlenmesi için devreye giren Sezer'in "hukukun üstünlüğü" maskesini yüzüne takınması halk kitlelerini aldatmak ve beklentiye sokmak amacını taşımaktadır. Zira; Cumhurbaşkanı Anayasa ile çelişen TBMM'nin yurt dışına asker gönderme yetkisini hükümete devretmesini hemen onaylar-ken, kendi "hukukçu" kimliğini bir çırpıda unutmuştur. Siyasi partilere olan güvensizliğin artması, yapılan kamuoyu araştırmaları sonucunda mevcut düzen partilerinin %10 barajını geçme olasılığının zayıflığı gözönünde tutulduğunda, Sezer'in TBMM'ni halk nezdinde aklamaya çalışması daha anlaşılır olacaktır. Devletin ekonomik ve sosyal politikalarındaki çözümlenin boyutlanması ve siyasi istikrarsızlığın sürmesi gerçek yönetici kurum olan MGK'yı da endişelendiren bir özellik taşımaktadır. MGK'da alınan kararların uygulanmasından başka bir işlev görmeyen TBMM'nin itibar kaybetmesinin önüne geçebilmek için, "referandum" bir pansuman önlemi olarak devreye sokulmak isteniyor. Yoksa "referandumun" sonuçlarının büyük oranda belli olmasına rağmen, bunda ısrarlı olunmasının başka bir anlamı olamaz.

Görüldüğü üzere, sayın Sezer'in papaz rolüne bürünerek asıl hedeflediği, TBMM'nin bozulan saygınlığını kurtarmaktır.

Göreve başladığından itibaren TBMM'den geçen ve emekçi halkımızın daha da sefaletle sürüklenmesine yol açan ve son olarak da ülke insanının kanının emperyalistlerin çıkarları için akıtılmasına neden olacak "yurt dışına asker gönderme" yasasını hiç bir endişe duymadan onaylayan Sezer'in, popülist yaklaşımla "kıyak emeklilik ve kıyak ücret zammı" kanun maddesini "referanduma" sunmasının başka hiçbir anlamı olamaz. Sorunun özünde mevcut seçilmiş milletvekillerinin halk düşmanı yüzünden öte, sistemin tüm kurumlarının halk karşıtlığı gerçekliğinin yattığı görülmek zorundadır. Sezer'in kurtarmaya

met çelişkisi olarak görmek ve Sezer'in imajını ön plana çıkarmak, mevcut sistemi bir başka açıdan onaylamak ve kitlelerin enerjilerini boşaltarak, onları beklenti pozisyonuna sokmadan başka bir işe yaramaz. Unutulmasın Sezer'i seçen meclis, aynı zamanda şimdilerde prestiji halkın nezdinde sürekli puan kaybeden meclistir. Bir takım reformist-revizyonist kesimlerin, anayasada ki bir takım maddelerin göz boyamak için değiştirilmiş olması ve AB'ye giriş noktasında Sezer'in aldığı tutumu alkışlamaları ve Hükümet-Sezer çelişmesinde, Sezer'i onaylamaları kendi sınıfsal karakterlerinin bir gereğidir. Bu gerçek görül-

ve aklamaya uğraştığı esas nokta da burasıdır.

Artık şu açık bir şekilde görülmelidir ki; egemen sınıflar eskiye oranla rahat yönetemez, kitleleri yalan ve demagojik söylemlerle uyutamaz durumdadır. Kitleler yaşadıkları olumsuz koşulların kendi geleceklerini daha da karartacağını görüyorlar ve bu doğrultuda arayış içerisine giriyorlar. Kendiliğinden veya örgütlü gelişen ve daha da gelişebilecek dinamikleri içeren kitlesel hareketlerin, doğru bir politik önderlik altında toplanması ve iktidar hedefine kilitlenmesinin objektif koşulları geçmişe oranla daha fazladır. Egemen sınıfları ve onların gerçek temsilcisi olan MGK'nın endişesi tam da bu noktadır. Sezer'i sürekli devreye sokan gelişmelerde, bundan bağımsız değildir. Bu açıdan yaşanan sorunun özünü Sezer-Hükümet-

melidir.

Kaldı ki, tüm bu anayasal paketin onaylanması bile AB tarafından yeterli görülmemiş ve AB'nin devlet ve hükümet başkanlarının bir araya geldiği Belçika'da yapılan Ghen Zirvesi'nde, AB'nin geleceğine ilişkin çalışmalarına tüm diğer aday üye ülkeler çağrılırken, Türkiye'nin sürecin içerisine dahil edilmesi uygun görülmemiştir. Tüm bu gelişmeler karşısındaki tavrın belirlenmesinde kitleleri devletin ve onun koltuk değneği görevi üstlenen reformistlerin manüple etmesinden kurtarmak ve devletin tüm kurumlarının halk düşmanı yüzünü sürekli teşhir ederek, gerçekleri gün ışığına çıkartmak proleter devrimcilerin her zamankinden daha fazla sarılacağı önemli bir görevdir. Bu görev layıkıyla yerine getirilmelidir.

Sınıfsal yaklaşım

EMPERYALİST SAVAŞ MAKİNESİNİN TÜRKİYE DİŞLİSİNİ KIRALIM !

Amerikan rüyasını Amerikan kabusuna dönüştüren, teknolojik üstünlükleri ve "muazzam" askeri güçleriyle alay eden **11 Eylül darbelerini**, savaş ilanı olarak kabul eden **ABD emperyalizmi** ; iki katlı binası bile sayılı olan **Afganistan**'ı düzleme operasyonuna başladığında, başkan **2.Bush** "*Bütün ülkelere sesleniyorum. Eğer terörizme karşı koalisyon katılmak istiyorsanız bunu gösterin. Diplomatik konuşmaları takdir ediyorum, ancak askeri olarak katılmak istediğini söyleyen bunu yapmalı, sözde kalmamalı.*" dediğinde tarihler **13.10.2001**'i gösteriyordu.

ABD, BM Güvenlik Konseyi'ne operasyonun Afganistan'la sınırlı kalmayacağını tebliğ etmiş, kara hareketinin zamanlaması, kurulacak yeni yönetimin bileşimi, kalıcı güç bulundurma hesapları açıktan tartışılır duruma gelmişti. "**Uygur**" götürme peşinde olan ABD; eski kral **Zahir Şah**, suç çetesi **Kuzey İttifakı** ve askeri faşist diktatör **Müşerref**'in aktörlüğünde ve işgal kuvvetlerinin denetiminde bir "**demokrasi**" kurma, "**özgürlükler rejimi**" inşa etmenin hesaplarını yapıyordu.

Açıkçası ABD ; Kuveyt işgali bahanesiyle **Orta-Doğu**'ya müdahalesinin benzerini, anti-terörizm gerekçesiyle **Orta-Asya**'ya yapıyordu. Kullandığı argümanları değiştirmiş ancak esas niyeti ve amaçlarını gizlemeyi yine başaramamıştı. Çünkü dünya halklarınca özellikle yarım asırlık pratiğinde teşhir olmuş, son süreçte girdiği ekonomik kriz ayyuka çıkmış, diğer emperyalistlerin atakları ve ilerlemeleri açıkça gözlemlenebilir bir hal almıştı.

Dolayısıyla, ABD yanında açıktan saf tutanların da bu niyet ve amaçtan bağımsız değerlendirilmeleri mümkün değildir. Her ne kadar emperyalist-faşist koalisyon dünya devrim ve demokrasi güçlerine karşı bir gövde gösterisi yapmakta ise de , "**anti-terörizm**" sloganının "**karşı-devrim**" olarak okunması gerekiyor da, bununla birlikte saptanması asıl gerekli olan husus, emperyalizmin "**yeniden paylaşım**"cı karakteri gereği iktisadi ve siyasi **yayıma** stratejisi belirleyici rol oynamaktadır.

2.Bush'un yazımının başındaki çağrısı yapıldığında **T.C. faşizmi** açıktan saf tutanların her zamanki gibi en önünde yer almakta gecikmemiş ve meclisinden **10.10.2001** tarih ve **722** sayılı karar ile yetki formalitesini halletmiş bulunuyordu. Üstelik, azgınlık ve uşaklık, benzersiz bir ifadeyle tanımlanıyor, "**gereği, kapsamı, sınırı, zamanı ve süresi**" belirsiz bir yetki ile tam teslimiyet gösteriliyor, Amerikan savaş makinesine kenetlenme gerçekleştiriliyordu. Kölelerin, "**ebedi köleleştirme**" hareketına katılımlarında, **aç uşak** nasiplenmesinin hesapları gizlenemez oldu. **İnsan kanını kre-**

diye tahvil etme hesaplarıyla hareket eden T.C. faşistlerinin, IMF ve DB sözcülerinden aldıkları "**olur**"la ağızlarının suyu akmaya başladı. (DB Türkiye temsilcisi Chibber "*Ek kredi açacağız.*")

Katliamcılıktan başka hünerleri olmayanların pazarlayacakları tek şey de bu özellikleri oluyor. İlk beyanı "**ABD**'ye **yardım vefa borcumuzdur.**" olan **Ecevit**, CNN'de "*Askerimiz gerilla savaşında uzmanlaştı. ABD bu imkanı değerlendir-meli.*" derken tam da bunu yapıyordu. Meclisten sınırsız ve süresiz asker gönderme yetkisi çıkarmak, **Florida**'daki karargaha **ihtiyaç listesi** adı altında talimat almak, dersini ezberlemek üzere "**irtibat**" subayı heyeti göndermek, esasa işaret ediyor. Bu esasın ne olduğunu yetkili ağızlardan dökülen şu cümlelerden okuyabiliyoruz :

ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Alan Larson'un "*Türkiye olağanüstü önemli bir dost ve müttefik.*" ve Dışişleri Sözcüsü **Phil Reeker**'in "*Türkiye ile ABD arasında olağanüstü güçlü bir ilişki var.*" sözlerindeki "**olağanüstü**" kelimesi tesadüfen değil, bilinçli olarak sarf edilmiş bulunuyor. Bunun günümüz koşullarındaki açılımını da **2. Bush**, Sezer'in güven (**sadakat**) mektubunu aldığı esnada **11.10.2001**'deki şu konuşmasıyla yapmıştı :

"*Doğuya baktığımızda Hazar Havzası'nın geniş enerji rezervlerinin geliştirilmesiyle ortaya çıkan petrol ve doğal gazın dünya pazarlarına taşınması sırasında Türkiye ile çalışmaya devam edeceğiz. Orta Asya ve Kafkasya halklarına fırsat ve özgürlük tanyacak şekilde sağlıklı ekonomilere sahip dirençli ve bağımsız devletlerin ortaya çıkması, Türkiye ile paylaştığımız bir başka ortak amaçtır.*" Bunu takip eden günlerde **İsmail Cem** de "*Amerika ile Orta-Asya'da güçleniriz.*" diyordu.

Sürecin bir başka boyutu da, Türk uşaklarının **Kuzey Irak** hevesidir. ABD'nin "**Irak'ın da aradan çıkarılması**" planları, T.C.'nin sabırsızlanmasını körükleyen bir başka etken olmuştur. **Powel**'in Irak'ın şarbon vakalarıyla ilgili olabileceğine dair son sözleri, bu ülkeye yönelik bir işgal olasılığının oldukça kuvvetli olduğunu gösteriyor. Nitekim bugün bakanlık dahil kritik noktalarda bulunan bir dizi Amerikan bürokratinin 1998'de Clinton'a verdikleri "**Irak'a müdahale çağrısı**" şartların elverişli hale geldiği günümüz koşullarında ciddi bir anlam kazanıyor.

Savaş atmosferine, gerek Orta-Asya gerekse de Irak **parsellemesinde** pay kapmak için çok çabuk adapte olan hakim sınıflar, emperyalist cephede bu sayede elde edecekleri prestij ile başta **AB** üyeliği ve **AGSP** karar mekanizmasında yer edinme olmak üzere, siyasi ve iktisadi

çıkarlar bakımından ilerleme kaydetmeyi hesaplıyorlar. Emperyalist müdahale ve savaşların geliştiği ortamlar her zaman için "**fırsatlar**"la dolu olduğundan, daha fazla hamle ve taktik girişime neden olmaktadır. Türkiye gibi **iflas, çıkmaz ve açmaz** içinde bulunan devletlerin, bu durumdan sıyrılmak için, fırsat ortamlarına atak yapmaları kaçınılmazdır.

1988'den bu yana, **4 BM, 1 AGİT, 1 Bölgesel Gözlem Misyonu** ve **8 BM öncülüğünde Barışı Destekleme Harekati**'na asker gönderen faşist diktatörlük; yeni bir maceranın eşliğindeyken, halkı bütünüyle karşısında bulmayı göze almaktadır. Çeşitli araştırma kuruluşlarının tümünün anketinde, yüzde **80**'lere varan oranda savaşa karşı olan halkımız, dünya halklarıyla paralel bir duruş sergiliyor.

Halk desteğini, oy oranı diye aldatıcı bir mekanizma bazında dahi yitiren hükümetin Maliye Bakanı **Sümer Oral**, 2002 bütçesini, "*içime sindiremiyorum*" diye sunmaktadır. **27 katrilyon** açıklanan, tamamı gelecek yılki iç borçları dahi karşılamaya yetmeyen bütçesiyle, yoksulluk sınırı **879**, açlık sınırı **292 milyon** ulaşan, iç ve dış borç toplamı **236 milyar dolara** çıkan iktisadi sosyal yapıyla Türkiye'de; DPT'nin son raporuna göre günlük geliri **1.5 doların** altındaki nüfusun oranı, yüzde **38**'e varmış bulunuyor.

Çeşitli göz boyama manevralarına başvuran Türkiye, ev ödevini yapmaktan direnmiyor. Anayasa'da yapılan son "**değişiklikler**" AB'li emperyalistleri tatmin etmedi. 2002'de üye ve aday üye ülkelerin katılacağı platforma, Türkiye'nin Kopenhag Kriterleri'ne uyum konusunda kaydettiği ilerlemenin belirsizliği nedeniyle, çağrılmayacağı ilan ediliyor. Yoksulluğun derinleştiği ve faşist partilerin tabansız kaldığı koşullarda, milletvekili unvanlı **sülüklerin** büyük bir ittifakla maaşlarına zam yapmaya kalkışması, ne denli **gaflet** içinde olduklarını gösteriyor. C.başkanı Sezer'in halktan gelen tepkileri yatıştırmak amaçlı veto girişimi neticesinde doğan "**referandum krizi**", sistemdeki esas krizin sıradan bir yansıması oluyor.

Böyle bir tabloda, **Amerikan onbaşlıları** Ecevit, Bahçeli, Yılmaz ve Derviş gibileri, üniformalarını giymekte gecikmediler. Savaştan medet umuyorlar. Karambolden yararlanmayı bekliyorlar. Kaderlerini efendilerine **kilitleyerek**, ülkeyi yeni maceralara sürüklemek istiyorlar. Emperyalist savaşlardan, devrimlere yol açmadıkça halkların kazançlı çıktığı görülmemiştir. Halkların payına her zaman için daha fazla sömürü, zulüm, kan ve göz yaşı düşmektedir. Her siyasi ve askeri tasarrufun bir bedeli olmakta, bunun da ezilenler tarafından ödendiği bilinmektedir.

Emekçilerin hiçbir çıkarının olmadığı bir savaş söz konusudur. İnsan kanyla beslenen **faşizmin**, emekçinin alınterini gasp ederek yaşayan **kapitalizmin**, halkların sömürülmesi ve ezilmesiyle ayakta duran **emperyalizmin**; bu varlık koşulları için güttükleri politikaların bir

türüdür savaş. İnsanlığı yıkıma, açlığa, sefalete, göçe uğratmanın, insanlığın tarihsel mirasını ve doğayı tahrip etmenin adıdır savaş.

Bu savaş, emperyalist bir savaştır. Halkları hedef almakta, bir avuç emperyalist tekelin çıkarları için yapılmaktadır. Bu yüzden **haksızdır**. Petrol ve doğal gaz tekelleri başta olmak üzere, dünya endüstrisinin en büyük tröstlerine **yol açmak** için, silah tekelleri devrededir.

Böyle bir savaşa dahil olmak istiyor T.C.'nin **patron-ağaları**. Böyle bir savaşta emperyalist katliam koalisyonuna destek sunuyor Türkiye'nin **hakim sınıfları**. Böyle bir savaşa süreceği askerlerin ve dökecekleri Afgan halkının kanyla çıkar hesapları yapıyor Türk **egemenleri**.

Buna karşı koymalıyız. Bu oyunu bozmalıyız. **Emperyalist savaş makinesinin ülkemizdeki dişlisini kırmalıyız.** Dünya halkları ayaktadır. Emperyalist savaşa karşı gösteriler artarak yayılıyor. Ezilenler, Afganistan topraklarına inen bombaları tepesinde, savaş uçakları ve füzelerin kahredici gürlüğünü kulağının dibinde, Amerikan rambolarının nefesini ensesinde **hissediyor**. Dünya emekçileri, Afgan'lı yoksullar ile birlikte göç yollarında, enkazların altında, açlık ve sefaletin koynunda yaşadığını **duyumsuyor**.

Talancı savaşa karşı çıkmalıyız. Sürekli, kalıcı ve demokratik bir barışı savunmalıyız. Bunun için, emperyalist tahakkümün yıkılması gerektiğini bilerek savaşımlıyız. Barış için savaşı savunmalıyız. Bizim savunduğumuz savaşlar haklı savaşlardır. Sömürüye ve zulme son veren, köleliği kaldıran savaşlardır. **Biz halk savaşlarını savunuyoruz.** Ulusal kurtuluş savaşlarını **destekliyoruz**. Emperyalizme ve faşizme indirilen bütün darbe ve vuruşların **yanındayız**. Halk demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizmi hedefliyoruz. İnsanlığın sınıfsız topluma ulaşacağına **inanıyoruz**.

Savaşa karşı **kampanyalar örgütlemeliyiz**. Çeşitli milliyetlerden halkımızın emperyalizmle çelişkisi vardır. Emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının rejimiyle çelişkisi vardır. En geniş kitleleri **harekete geçirmeliyiz**. Emperyalist savaşla, savaşın doğrudan veya dolaylı bütün sonuçlarıyla halkımızın yaşamı arasında çok sıkı ilişki vardır. Bu ilişkiyi onlara **göstermeli ve kavratmalıyız**.

Halkımız çok çeşitli platformlarda, emperyalizmin katliamcı politikasına ve ülkemizdeki savaş ağalarının ölüm danslarına tepkisini dile getiriyor. Bu öfkeyi ete kemiğe büründürmeli, **somutlandırmalıyız**. Bunun için yaşamın bütün alanlarında savaşın ve savaş politikalarının teşhirini yapmalıyız. **Halkın tepkisini dışa vurdurmalıyız**. Düzenle var olan çelişkilerinin uç verdiği her alana yönelmeli; tepkileri, işgalci, talancı savaş karşıtı platformla birleştirmeli ve mücadeleye **sınıfsal içerik** kazandırmalıyız. Zira bilmeliyiz ki **proleter** sınıf karakterli olmayan hiçbir mücadele kalıcı sonuçlar elde edemez.

“Medyanın bağımsızlığı egemen güçlerden bağımsızlığıdır”

-Medyanın bağımsızlığı sorunu nedir, neden hep gündemdedir. Bağımsız medya hangi koşullarda varolabilir?

-Evet çok önemli bir sorun. İnsanları bilgilendirmek gerek yaşadıkları ülke, gerek yaşadıkları dünyadaki gelişmelerden insanları bilgilendirmek için önemli. Bağımsızlık kime karşı, neden bağımsızlık. İlk medya aracının tamtam olduğunu düşünürsek, bir adam ilerideki bir adama mesaj iletiyor kaçınılmaz olarak davul ve tokmak kimin elindeyse onun işine yarıyor. Ama daha sonra, atlayarak söylemek gerekirse, gerçek anlamda bilginin yaygınlaşması, demokratikleşmesi, büyük ihtimalle milat olarak Fransız Kültür Devrimiyle, 1789'u alabiliriz. O zaman ki medya, gazeteler, özellikle yazılı basın, afişler gerçekten bu sözünü ettiğimiz bağımsızlık meselesi üzerinde durmuşlar. Bu günle kıyasladığımız zaman belki de bizi nostaljik olmaya yönelten bir şekilde dönemin medyasında benim istediğim herşey aşağı yukarı var. O zamanki medya Pafle adı verilen bizde Risale adıyla tercüme edilebilecek, tamamen militan, siyasi bir görüşü yaygınlaştırmak için kullanılan bir araçtır. Bunların iki büyük özelliği var, o zaman için. **Biri** direk olarak militan bir görüşün taraftarlığını yapıyor. **İkincisi de** baktığımız zaman işte krallığa karşı muhalif kesim. Ezilenlerin görüşlerini, o zaman ezilenlerin başında aristokrasiye karşı mücadele eden burjuva geliyor biliyorsunuz. O dönem gazeteciliğin gerçek anlamda kamu çıkarına, çoğunluğun çıkarlarını savunması açısından önemli. 1789'da uzun merhaleler atlayarak, bugünlere geldiğimizi, medyanın bu niteliğini tamamen kaybettiğini görüyoruz. Benim için bağımsızlık, egemen güçlerden bağımsızlıktır. O bakımdan dönemin medyası; **ağırlığı siyasete vermesi herkesin kolayca yapabilmesi ve ulaşabilmesi ayrıca da egemenlere karşı çıkması** gibi üç temel özelliği olduğu için bağımsız ve özgür, ama daha sonraki gelişmeler gerek sanayi, gerek ticaret, gerek egemenlerin kılık değiştirmesi, yani aristokrasinin elinden burjuvazinin eline geçmesi, medyayı bir zanaat halkın siyasi görüşlerini ifade

ettiği bir araç olmaktan çıkarıp, tamamen tersine çevirdi. Bence militanlığı hala devam ediyor. Ama bugün egemen medyanın militanlığı, sınıfların ve sınıfın görüşlerini yaymak şeklinde. Ayrıca sanayileşmenin getirdiği güçlükler ve dengesizlikler nedeniyle, sadece güçlü, malî, siyasi, iktisadi gücü olan insanlar medya sahibi ve yöneticisi olabiliyorlar. Ve hizmet ettikleri sınıfın görüşlerini yaygınlaştırıyorlar. Burada büyük bir eşitsizlik ve 200 yıl gibi bir süreçte rollerin tamamen tersine dönüşmesi var. Halkın siyasi görüşlerini egemenlere karşı savunurken, bugün egemenlerin görüşünü halka kabul ettirmek. Tahribatla, haber tahrip etmekle bugün medya, gerçek anlamda, medya, toplumdan ve halktan tamamen bağımsız (kopuk anlamında), büyük ölçüde mali sermayenin Amerika'da ki deyimile militaro ekonomik yani askeri ekonomik yerleşik düzenin sözcüsü olmuş durumda. **Biz bunu sadece bugün Afganistan'a yönelik saldırı değil daha önceki Körfez saldırısında hatta daha gerilere gittiğimizde 50'li yıllarda Amerika'nın NATO elbiseleriyle Kore'ye saldırısında da o dönemdeki medyada, yurtsevercilik, komünizme karşı özgürlük savunması vs. gerekçeler altında hep bu saldırganlığı savunduğunu, yaydığını, meşrulaştırdığını görürüz.** Ters bir örnek vermek gerekirse **anokronik** olacak ama Sparta-küs'ün bir bülteni, radyosu, TV'si yoktu. İşçilerin ayaklanmasını daha yaygın daha meşru hale, bir ek güç haline getirecek koşulu yoktu. Çünkü dönem müsait değildi. Ama bugün egemenler, her alanda kendi düzenlerini idame ettirme, daha güçlü hale getirmek için sadece parayla, silahla değil, fikren de rakiplerini, halk çalışan sınıf, kendi dışında kalan herkes Amerika açısından bakıldığında; İslam dünyasını veya dünyanın geri kalan kısmı, fikri olarak da teslim almak zorunda. Onun için **medya bağımsız kalamayacak kadar güçlü bir silah** ve gerçekten artık sadece ticari olmadığını görüyoruz. Maddî, iktisadî malî olarak bağlı olan bir aracın, fikri ideolojik siyasi olarak bağımsız olması da mümkün değil. Bugün bir New York Times veya Hürriyet gazetesinin çalışanlarının, ezilenlerin görüşlerini savunması eşyanın doğasına aykırıdır. Yahut bağımlı oldukları sınıfların zümrelerin kişilerin, veyahut kurumlarının görüşlerini yayıyor.

-ABD'ye yapılan saldırının ardından, ABD'nin de Afganistan'ı kanıt olmaksızın hedef göstererek saldırması ve bu saldırıyı da Afganistan'ın dışında da yaygınlaştırmasıyla medyanın bu süren çatışmaları, savaşı kamuoyuna duyurmasında bir tarafılığı var. Medyanın bu tarafılığına

ilişkin görüşleriniz.

-Evet ben aslında 11 Eylül de Pentagon ve ikiz kulelere yönelik saldırıyla daha sonraki Amerikan silahlı kuvvetlerinin Afganistan'a yönelik saldırısını aynı sepete koymak, aynı şekilde değerlendirmemek gerektiğine inanıyorum. Ki medya bunu böyle yapmadı. Hatta bugün Afganistan'a yönelik saldırısının gerekçesiz olarak üstelik de kanıt göstermeksizin bunun karşılığı, intikamı tabi gelişen önemli bir sanayi de halkla ilişkiler, yani cilalama sanayi. İşte Afganistan'a yönelik saldırının adı **“Sonsuz Özgürlük”** bombalarla başka bir ülkede insanları, çocukları öldürmekle sağlanacaksa buna özgürlük denmez.

Burada medyanın iki ayrı, yani 11 Eylül saldırısıyla daha sonra Afganistan'a yönelik saldırıları incelediğimiz zaman olayların kendisini değil olayların medya tarafından nasıl yansıtıldığını incelediğimizde müthiş bir çifte standartla karşılaşıyoruz. Tabi baştan belirteyim. Medya derken işte sizin birinci sorunuza cevap olarak söylediğim bağımlı medya. Dolayısıyla kamuoyunun, yurttaşların halkın toplamın çıkarlarını değil, ege-

neden yapıldığını öğrenince kimin yaptığı konusunda da delil olmasa bile, belli bir fikir edinilebilir. Dolayısıyla burada Amerika'nın yaklaşık olarak Kore savaşından bu yana 50 yıldır, şiddete dayalı, yayılmacılığa dayalı dış politikası gündeme gelecek, eğer neden yapıldığını araştırırsaydı. Ortadoğu'da İsrail'in kanlı saldırılarına destek vermesi gündeme gelecekti. Bütün dünyada işte bu liberal düşünceyi benimsemeyen, tek düşünceye karşı çıkan İslam dünyası, vs. çeşitli muhalif akımlara karşı ABD'nin uyguladığı politikalar gündeme gelecekti. Ben bunu söylerken Amerika 50 yıldır saldırgan bir dış politika izliyor bunun karşılığında da kulelere saldırıyı hak etti mantığını da savunmuyorum. Hiç bir şiddet eylemini kişi olarak değil medya tarafından savunulamaz. Şiddet başlı başına medyanın kendi varlığı için olumsuz bir şeydir. Yani zaten şiddet bir kurum hariç o da silahlı kuvvetler, bütün insanlığın, kurumların düşmanı olan bir olgu.

-Medya ile şiddet arasında nasıl bir ilişki var?

-Medya ile şiddet arasındaki ilişkilerde şu var. Biz burada rahat bir şekilde sizle görüşebiliyoruz. İki gazeteci olarak, şu anda burada savaş olsa, dışarıda ki bombardıman sesinden kayıt yapamazsınız. Dolayısıyla savaş, gazeteciliğin, muhabirliğin düşmanı, savaş muhabirliği diye bir alan var ona girmiyorum.

Ama savaş olan yerde bizim kamera, makine, teyplerin işlevi azalır. Çünkü orada bombardıman uçaklarının,

makineli tüfeklerin, akıllı dedikleri bombaların leyzırla yönetilen üstün bir öldürme teknolojisi egemen kılar kendini. Gazetecilik esas olarak bir barış mesleğidir. Bu nedenle de 11 Eylül saldırısının ardından Amerikan medyası ve onun silik kopya tercümelediği olan değişik ülkelerdeki medyalar buna Türkiye medyası da dahil.

“Terörizme karşı” adı altında yeni bir saldırganlık kampanyası yönetmedir. Ve burada çok garip çelişkiler de var. Dini kimlikleri çok ilgilendirmiyor, kültürel kimlik ilgilendiriyor. Türkiye'nin şöyle bir konumu var. Halkının çoğunluğu müslüman dininde (gerekmediği halde nüfus kağıtlarımızda bile yazmışlar bunu). İkinci en az 7-8 yüzyıldır müslüman kültürle yoğrulmuş bir ülke.

Siyasi yanına bakılınca Amerika'nın terörist ülkeler listesine koyduğu İran, Irak, Suriye'nin komşusu bu ülke. Ama Türk medyasında Amerikan basınından ya direk çeviri ya da esinlenerek çeviri her halükarda aynı saldırgan ideolojiyi paylaştı. Bin Laden için yazılan yazılara bakıldığında direk olarak müslüman kültürüne, bu bölgeye aykırı görüşler savunuluyor. Amerikan saldırganlığını Amerika'dan daha Amerikan-

menlerin çıkarlarını savunan apolitik medya, çok çeşitli isimler verilebiliyor. Tek tek baktığımızda çok basit bir takım ilkelere 11 Eylül saldırısında çığnendiğini görüyoruz. Ne yazık ki sadece mesleki ve teknik değil o da şu işte gazetecilik okullarının daha 1. sınıfında öğretilen 5 N 1 K ilkesi vardır. Bir olayı anlamak ve okurlara aktarmak için nerede, nasıl, neden işte kim tarafından yapıldığı anlatılır. 11 Eylül saldırısının hemen arkasından Amerikan medyası ki basit bir mesleki hata değil, nedeni üzerinde durmadı. Niye bu insanlar oturup 1 yıl boyunca uçak kullanmayı öğreniyor, gidip ikiz kuleleri vuruyor. Binlerce insanın ölümüne neden oluyor. Amerikan medyası bu nedeni sormadı. Araştırmadı. Bu Amerikan yönetiminin de bakışıydı ve bu açığı kapatmak için de özel olarak ortada çok fazla somut bilgi olmamasına rağmen “kim yaptı” sorusuna yöneldi, yoğunlaştı. Oysaki dünyada hiçbir zaman hiçbir yerde bir olay faili olayın kendisinden daha önemli olamaz. Kimin yaptığı değil neden yapıldığı önemli. Çünkü

cı bir şekilde saldırgan yayımlar yapması, Türk medyasının geçmişiyile ilgili. Bundan beş sene önce Türk medyasıyla ilgili yazdığım bir kitaba "Apoletli medya" adını vermiştim. Apolitik; askerlik mantığı, saldırganlık mantığı, sorunları şiddetle çözme mantığı bugün kaçınılmaz olarak savaş isteyen bir mantıktır. Kendileri bir yandan böylesine askercil, militarist bir ideolojiden kaynaklandıkları gibi yoğun bir şekilde devlete bağımlılığı olduğu için devletin bazı kanatları savaşa çok sıcak bakmasalar da önemli kanaat, başta hükümet olmak üzere asker gönderme ve saldırıyı destekleme, hatta bizzat kendileri destekleme doğrultusunda. Bu da tabii medyanın ana ruhuna doğasına aykırı bir tutum. Doğrusu haberle, bilgiyle yapılabilecek bir şey örneğe geri dönelim. İki şey söyleyeceğim. Eğer Amerikan medyası, Amerikan medyası derken yine tabii egemen medyayı kastediyorum yoksa Amerika'da da iyi gazeteler, TV'ler var ama azınlıkta onlar. 50 yıldır oturup işte Amerika şöyle büyüktür, güçlüdür, yıkar, ondan büyüğü yoktur gibi sadece ideolojik önermeyi çok çeşitli manipülasyonlarla kamuoyuna yayacakları yerde oturup tek tek her olguyu, Kore, Vietnam Savaşı, Amerika'nın içindeki azınlıklar arasındaki şiddet. Bunları yerleşik düzenden daha bağımsız, mesafeli bir şekilde ele alsalardı 11 Eylül'de meydana gelen saldırıda Amerikan toplumu bu kadar şoke olmazdı. Amerikan medyası Amerika'ya kötü bir hizmette bulundu. Hizmette şu. Amerika'yı olduğundan daha güçlü gösterdi. Ee şimdi siz kendinizi bu kadar güçlü, yenilmez hissederseniz, birden bire bir şey patladığı zaman, Amerikan toplumunda büyük hayal kırıklığı yaratır.

Amerikan medyasının kötü hizmeti bu. Oysaki bunun yöntemi zor bir şey değil. Yani yalan söylemeyin abartmayın yeter. Her türlü faktörün dibini deşin. Çünkü muhabirlik sadece olup bitenin aktarılması değil. Nedenleri de çeşitli boyutlarıyla aktarmak. Bu yapılsaydı şok o kadar büyük olmazdı. 11 Eylül'den sonra da ortada kanıt yok. "Vurun Afganistan'a" diyor hükümete karşı medya toplumun sağduyusu, kamuoyunun sesi olarak "Ya bir dakika nereye vuruyoruz" Vietnam'da Amerikalılar bir yenilgi aldı ve toplum sarsıldı. Şimdi yeni bir maceraya girmeye gerek yok mesajı vereceğine, işte Usame Bin Laden'in cinsel yaşamına ilişkin iğrenç karalamalara alet oldular. Tabii bu salt kişiye yönelik değil, bunun arkasında bir dine, bir kültüre yönelik tamamen **oryantalist**, yani batının kendi kafasından yarattığı zayıf, harem dünyasıyla tembel uyusuk birde, doğu toplumu imajını da bu son dönemde özellikle güçlendirmeye çalışan yayımlar var.

Bugün bir Fransız gazetesinde okudum. Fransız savunma bakanı mecliste bir konuşma yapmış. Diyor ki "Afganistan'ı biz batılılar anlayamayız" (1. cümle çok iyi) çünkü diyor "Orası çok ilkel bir yer. İnsanlar acayip tembel sürekli uyuşturucu içiyorlar" diyor. Şimdi bu anlamadığının en basit kanıtı. İkel

kime göre; makineyle ilkel olunmuyor. Sanayiyle de ilkel olunmuyor, gelişmişte olunmuyor. Dolayısıyla Amerika kendine taraftar toplamak içinde (başarılı olduğu söylenemez) bir takım geliştirilmiş teorileri gündeme getirerek batı-islam, batı-doğu çelişkisi haline getirmeye çalışıyor, saldırganlığa bir kılıf bulabilmek için.

-Burada Türkiye basının bu saldırganlık propagandasını açık açık Amerikan propagandası yaptığını görüyoruz. Olayın haber değerinden daha çok ABD'nin saldırganlığa aradığı kılıf "terörizm"e karşı bir saldırıymış gibi haklı gösterilmeye çalışılıyor.

-Ben açık söyleyeyim. Sıkıldığım için biraz da bu işlerden. Son dönem de hem bilgi almak, hem perspektifimi genişletmek için, yabancı dilde bildiğim için Amerikan, yabancı basını takip ettim. Türk gazetelerine şöyle bir göz attım. Çünkü orijinali varken kopyasına rağbet edilmez. Ama Türk medyasında görebildiğim kadarıyla şunu söyleyeyim. Bu medya sanki burada değil, Amerika'nın herhangi bir eyaletinde yayın yapıyor gibi. Amerika'da ki doğu ve islamiyet düşmanı alıyor, haberleri tercüme ediyor.

Belki de gazetelerde özellikle savaş zamanında insanların bilgiye ihtiyacı arttığı zamanda biraz tiraj artması oldu. Ayrıca şiddet olağan üstü bir şeydir. Sadece Türk medyası değil, popüler dürtülere ve ticari kaygılara dayanan medya

Mehmetçik'e yol göründü

bu tür olağanüstü durumları abartmakta yarar görür. TV'lerde açık oturumlarda fikir tartışması içerisinde kızdırmaya çalışır. Yani bir taraf söylememişse bile "size vatan haini dedi" diyen şiddetli kışkırtan bir anlayış var. Bu da tabii medyanın satışa yönelik daha ilginç hale getirmekten daha çok, burada kamuoyuna görev düşüyor. Yani gazete okuru, TV izleyicileri ve radyo dinleyicilerine görev düşüyor.

Eğer minimum bir medya bilinci varsa bunlara fax çekmek, protesto etmek, satın almamak, beklenir. Tabii yeterli değil. Bir de doğru dürüst yayın yapanları. **Bir kısmı alternatif bir kısmı marjinal yayımları desteklemekle gerçekleşecek bir şey.** Türk medyası yani bu son Afganistan örneğinde Türk niteliğini de medya niteliğini de kaybetti. Yani sanki ikiz kuleler Menhattın'da değil de Taksimdeymiş gibi. Sanki Bin Laden bizim bin yıllık düşmanımız. Sanki Türkiye Afganistan'a girince Türkiye'de ki bütün meseleler hal olacak ve de ağır bir ekonomik kriz döneminde böyle bir şeyin çıkması perdeleme dedimiz şeye de yarıyor. Türkiye'de her

halükarda 1. dereceden ilgi alanına girmeyen konuları ön plana çıkartarak, okurlar, yurttaşlar açısından daha önemli şeyleri de perdelemek mümkün görünüyor. Bunu İsrail çok başarılı bir şekilde yaptı. 11 Eylül saldırısının hemen ardından illegal yerleşim merkezlerini Filistinlilerin yaşadığı bölgelere kadar uzattı. Ve Filistinlilere yönelik saldırılarını bu karambol içinde sürdürmeye çalıştı. Tek satır bir şekilde dünya mediasında yer aldı. Bugünde milletvekillerinin maaşı olsun, ekonomik kriz olsun çok çeşitli yolsuzluklar olsun, Afganistan savaşı sayesinde olmuştur. Kasıtlı olarak ikinci plana itilmiş oldu.

-Bu savaşta görüntülemeyi üstlenen El cezire TV var. Bu televizyonun yayını hakkında ki değerlendirmeniz

-Geçen hafta Medya Kronikte yazdım. Bu El cezire ve Almanar TV medya açısından CNN tekelinin kırılması açısından önemliydi. Çünkü CNN bir Amerikan televizyonu, hatta Amerikan savunma adı verilen saldırı bakanlığının neredeyse yayın organı gibi şimdiye kadar çeşitli çatışmalarda ve çatışma olmadığı zamanlarda o ideolojiyi yayan bir TV CNN. Taleban'ın onayını alamadığı için çatışmaları içeriden değil, ancak dışarıdan izleyebilme durumundaydı. Taleban'da bana kalırsa akıllı bir kararlar El cezire TV'ye izin verdi. Kastım şu, daha önceki savaşlarla kıyaslandığı zaman, saldıran Amerika, saldırıyı görüntüleyen de Amerika ve saldırıya uğrayan ülkede çalışan Irak örneğinde ol-

ları da veriyor. Almanar TV'nin haber müdürünün bir açıklamasını okudum.

"Biz Amerikan bombardımanını Afganistan'a yönelik bir saldırı olarak değerlendiriyoruz. Ama bu bizim değerlendirmemiz haber neyse biz onu veriyoruz". İlginç iki değişiklik daha. Usame Bin Laden'den Usame Bin Ladin diye bahsediyor. Amerikan TV'leri Suudi milyarder terörist Usame Bin Laden diyor. Haberde sıfat koyarsanız yoruma girer. O adamın adı Usame Bin Laden, bilmem ne terörist değil. Aynı adam yine "kimin terörist olup olmadığına Amerika karar veremez" diyor. Almanar TV'de bir başka yönde. Eskiden Amerika'dan bahsederken Amerikan emperyalizmi, siyonistlerin en büyük destekçisi Amerika, terörist Amerika gibi sıfatlar kullanan TV. Bunu da kaldırmış. Amerika'dan Washington yönetimi diye bahsediyor. Benim okuduğum, arap iletişim uzmanları El cezire sayesinde Almanar da kendine geldi. Çünkü arap halkı şeyhlerin hükümetlerin kralların denetimindeki medyalar, TRT'nin protokol haber, gerçeği gizleyen resmi bilgiyi aktarıyorlardı hep. El cezirenin başarısı ve izleyicilerin sempati duyması diğer TV'leri de doğru dürüst haberciliğin bu şekilde yapılabileceğini öğretiyor. Çıkardığım ders; TV'cilik olsun her türlü yayıncılık faaliyeti esas olarak parayla pulla (para gerekli ama belirleyici değil) ilgili değil. Doğru bir yayın siyasetiyle ilgili.

Bizim de çok uzağında olmadığımız yurtdışında Kürtçe yayın yapan onlar kendilerini çok uluslu TV olarak tanıtıyorlardı. Büyük ölçüde doğru çünkü onlar İran, Irak, Türkiye, Suriye yanısıra Avrupa'da yaşayan Kürtlere de yayın yapıyorlardı. Üstelik Kürtçenin çeşitli ağzlarının yanısıra Arapça ve İngilizce haber yayını yaptığı dönemde oldu. Dolayısıyla yapı olarak çok ulusluluğu bölgesel, belki de küresel TV olmaya yatkındı. Ayrıca da meslektaşlarım ve arkadaşların olduğu içinde yani ben bu Afganistan da ki gelişmeleri El cezire değil de sözünü ettiğim TV'nin yapmasını çok isterdim. Ama benim bildiğim kadarıyla habercilikte yayıncılıkta somut gerçeğe olan ilişkiyi bir siyasi merkezle olan ilişki kadar önem vermemesi için maalesef nedenlerinden bir tanesidir. Başka nedenleri de var. O TV yapılabildi.

Önümüzdeki dönem açısından dünyada gazeteciliği etkileyebilecek bir gelişme çünkü çok kısa bir süre de (1 ay geçti) gazetelerin, TV'lerin yayıncılık açısından gerçeğe bir olan tavırlarını değiştirip daha olumlu bir yönde izlemesi daha sevindirici daha Amerikan medyasının eleştiri, özeleştirisine rastlamadım. İyi gazeteler var daha sonra bunlar sorgulamayı, değerlendirmeyi yapar diye düşünüyorum. Ama tabii mali sermaye ile organik ilişkiler olduğu sürece **New York Times** doğru dürüst gazete olacak demiyorum. Ama eleştirmeden, değerlendirilme yapılmadan, onların o kasıtlı kelime kelime haberlerinin de eleştirilmesi, onlar için kaçınılmaz olarak ciddi darbeler oluşturuyor.

Halk savaşçıları ölümsüzdür! “Düşenler yoldaş hesabını sorma yolunda ölümsüzleştiler”

Mehmet Şahin

Faşist TC devleti, iktidarlarını sağlamlaştırma, devamını sağlama, efendilerine olan minnet borçlarını ödeme ve bu kapsamda ortamı pürü-pak gösterme telaşıyla, gerillanın açtığı gedikleri kapamak için, Karadeniz'de her geçen gün savaşı farklı boyutlara taşımaya çalışıyor.

Dün topyekün saldıran ve bugün daha somutluk kazanan efendi-uşak ilişkisinin yaşamsal dayanak politikaları, kendini savaşın gerilla cephesinde de sürdürmekte. Karadeniz de halka zorla dayatılan koruculuk politikasının ikinci ayağı olarak korucuları işlevlen-

dirme, bir bütün gerillanın karşısına çıkarma ve savaştırma anlayışı. Evet, her ne kadar halkla gerillayı karşı karşıya koymaya çalışsa da sonuçta kazanan halk olacaktır. 27 Eylül 2001 akşamı TKP/ML TİKKO'ya bağlı bir gerilla birliğimiz, 6 Eylül günü şehit düşen Sinan Günel yş'ın ihbarcısı haini cezalandırma eylemi aşamasında, Almus İlçesi Kadıvakkı köyünün silah alan, koruculaşan halk düşmanları ve TC'nin kolluk güçleriyle çatışmaya girmiştir. Çıkan çatışmada TKP/ML TİKKO savaşçılarından Hüseyin (Mehmet Şahin) ve Orhan (Cihan Fındık) yş'lar şehit düşmüştür. Aynı çatışmada kendi kayıplarını ise örtbas eden faşist güçler, işi ancak köydeki insanları susturarak örtbas etmeye çalışmıştır.

Yoldaş hesabını sorma azmi, kararlılığı ve ruhuyla yöneldikleri kavga yolunda ölümsüzleştirdi Karadeniz'in Hüseyin'i ve Orhan'ı.

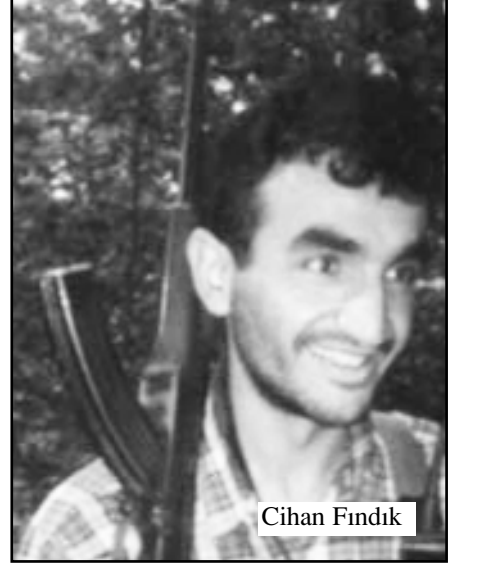
Mehmet Şahin (Hüseyin)

1974 Tokat Merkez Bağı Bağderesi köyünde orta halli Türk milliyetine mensup, alevi kökenli bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 1994 yıllarında öğrencilik yaşa-

mında tanıştı partiyle. 1996 yıllarında Karadeniz bölgesindeki gerilla saflarına katıldı. Gerek bölgenin insanı olması, gerekse de gelişmeye açık askeri yönüyle, her zaman saflarımızın yükünü yılmadan, usanmadan taşıyanı olmuştur. 6 Eylül çatışmasında şehit düşen yş'ının hesabını sormada, yine en öne fırlayanıydı. Şehit düştüğünde TKP/ML geri sempatanıydı.

Cihan Fındık (Orhan)

1979 Dersim ili Pertek ilçesinde, Kürt milliyetine mensup alevi kökenli, yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Kavganın, gerillanın diyarında ... büyüdü, tanıdı yaşamı ve partiyi. Farklı şehirlerde bir dizi görev yüklendi mücadele yaşamında. 2000 yılı Ağustos ayında Dersim şehitlerinin yerini alma coşkusuyla katıldı gerilla saflarına. Kısa dönemli yaşamında en önemli özelliği, kendini daha derinden tanıma fırsatını bulması ve bu temelde kendini yeniden yaratma çabasıydı. Şehit düştüğünde

Cihan Fındık

TKP/ML geri sempatanıydı.

Zorlu süreçlerden geçiyoruz, yaşam daha fazla biz olmayı, bizi var eden yaşam, değerlere daha derinden sarılmayı dayatıyor. Düşenler, ölüme hesap sorarken düştüler. Ama inanıyoruz ki, ardılları ve kavga yoldaşları zamanı ve yaşanan mekanları kendi kavramlarıyla yüklenmiş, yeni bir dünya bahşedecekler.

Özgür'ü susturduklarını sananlar; şimdi bin kişi konuşuyor onun ağzından

Güzelliklerle yaşayıp, çirkefliklere karşı savaş açarak, yaşamın içinden esen her türlü akıntıya karşı gürül gürül bir akış olup akmak... Sonra bir kürek misali devirerek dalgaları, yarak akıntıyı bir sandal gibi, nehrin sonundaki denize ulaşabilmek... Ne de güzeldir yaşanılacak bir dünyanın nüvelerini hiç bıkıp usanmadan bir hamal kuşanmışlığında taşımak, bir tohum inatçılığında çatlatmak kabuğunu, fişkirarak ve bir rüzgar gibi sürüklenip bir koydan bir uca, taşımak umudun sesini... Yayararak sevdanın gürül gürül coşkunluğunu ve bir nakışın inceliğindeki titizlikle örmek hayatı, şekil vermek kavgaya. İşte bu titizlikle yol alıyor Karadeniz'in hırçınlığında umudun evlatları. Kaçını tanımıştık yanı başımızda, kaçını yitirdik ilkbaharın tohuma, kışın soğuğa evrilisinde. Ya da nereleri tanımaz olduk ki; Topçam'ı, Eşe'yi, Taşova'yı...

Anaların öfkesi bir sel olup akarken, yoldaşları söz verirken namluların hesap soruculuğunda, şehirleri kızıla boyayanların

renklerindeydi Onlar. Ve kiminin kaleminden damlayan mürekkebinde, kiminin makine başında akıtılan terinde emek olup, umut olup, ışık olup hep taşındı Onlar. Evet, şehitlerimizden öğrenerek ilerlemenin pratiğinde, devralınan kavga mirasını sahiplenişinde ilerliyoruz. Ve süren kavganın sürdürülüşünde, çok acı çekiyoruz ama acıların tel yumağın dan süzülerek damıtılıyor adeta. Soluklarımız hissettiklerimizin her titreyişinde içimizin ürperdiği, yüreğimizin sızladığı anlarla dolu geçirilen zamanların özleminde, ne de zordur bir dostun acı haberini almak. Ama odur ki süren gerçekliğimizde, doldurur Ayfer'in yerini Fehimanlar, Özgür'ün yerini yeni Bakışlar ve daha sayılamayan nice koçyiğitler...

Anmanın hatırlamak, hatırlamanın kavgalarını sürdürmenin teminatı olarak, her güneşe uğurladığımızın ayrı bir yeri vardır bizde ve tarihimizde. Tarihi

döşeyenlerin yapı taşlarından biri olarak 20 Ekim 1997'de Amasya'nın Taşova ilçesinde, bir işbirlikçinin ihbarı sonucu pusu-

Özgür Kemal Karabulut'un mezar başı anması

ya düşerek ölümsüzleşenlerimizden Özgür Kemal Karabulut'ta, uzun yürüyüşümüzde yerini aldı. Hem de bedenine yağın yüzlerce kurşuna rağmen, gülüşüne dokunulamayan yitirilişe, son sözünü cellatlara haykırarak. Savaşarak ölümsüzleşen Özgür Kemal Karabulut, fiziken ayrılışının 4. yıl dönümünde yoldaşlarınca anıldı. Anma, geniş bir kitleye hitap etmese de sürecin özgünlüğünden kaynaklı ola-

rak, Ölüm Oruçlarının da 1. yıl dönümünde gelmesi bakımından anlamlıydı. Karşıyaka Mezarlığındaki mezar başına varıldığında, önce Özgür'ün fotoğrafının bulunduğu kokartlar yakalara yapıştırıldı. Ardından anası Sultan Ana duygularını ifade ederek konuşma yaparken, Özgür şahsında 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı.

“Özgür Yoldaş ölümsüzdür” ile son bulan saygı duruşunun ardından Sultan Ana konuşmasına devam ederek “Yönüm Taşova'da, Amasya'da Özgür'üm. Taş gibi kardım ama bir o kadar da sertim.

Sana olan inancım sonsuz. Çünkü sen kendin için bir şey yapmadın. Ne yaptıysan halkın için yaptın. Gurur duyuyorum seninle oğlum. Susturamadılar bak seni. 1000 kişi konuşuyor şimdi senin yerinde” sözleriyle adeta Özgür'üyle konuşuyordu. Ayrıca ÖO'larının da 1. yılına girdiğine dikkat çekilerek, aynı yürek ve nefesle koşanların zaman ve mekan farketmeden savaşmışları bir kere daha yüreklerde hissedildi.

Yürekli ve umut yüklü Sinan'a

Merhaba partimizin sarı çocuğu
Ölümünle yeniden doğuşuna merhaba,
Yeniden yarattığın umutlara, geleceğe merhaba.

İlk gördüğümde sarı saçların
Alnında aldığım yolun teri,
hala sıcak ve dağ kokulu
Yüzünde suskunluk
Gözlerinde çocukça bir masumiyet,
susuyordun, suskunluğunda ifadesini arayan
yaşanmışlıklar
Suskunluğunda belki, mal peşinde koşarken kurulan
umutlar,
belki soracağın hesaplar...
O kadar çok belki geliyor ki aklıma
saymaya yerim yok diyor kağıdım.
O an tek seninle konuşabilmeyi isteğim
Herkes konuşuyorken, sendeki suskunluk
beni sana daha çok çekiyordu.
Bu aynılığımızdı belki seni çekim merkezim yapan

Dünyanın en değerli hazinesini bulup zengin olacak
define avcısının
arzusuydu duyumsadığım
Bende zengin olacaktım, seni keşfederek
Umut zengini, gönül zengini, yoldaş zengini,

Bir yanımda ise cesaret edemiyorum
Sana yaklaşıp birşeyler sormaya
Seni tanıma işini kendim üstlendim
Yüzüne mimiklerine bakıp, bir diyalog kurmaya
çalıştım.
Anlatmak istediğin herşey gözlerinde anlamlanıyordu.
Gözlerin susan dilindi.

İlk paylaşımımız beceriksizliğimden dolayı
dikemediğim
ayakkabım olmuştu.
Kendin alıp bir zanaatkar hüneriyle dikmiştin
Saklı tuttuğun hazine yeni yeni ortaya çıkmaya
başlamıştı.
Dün belki düzene karşı koruyabilmek içindi bu sak-
layışın
Bundandı belki kendini de açmadaki zorlanman
Yoldaşlık, sevgi, paylaşım, yardımlaşma
seninle daha zengin anlamlar kazanıyordu.
Her sıkıntıda, ama zorlanmadan
sana geldim
Hiç bir zaman bahane edipte ertelemedin gelişimi

Mücadele için mücadele içindeki ayrılıklar
olmasa keşke diyorum
Ama olmak zorunda bunu sende, bende biliyorduk.
Sen başka bir birlikte, bense başkasında yer aldık
Uzun bir ayrılıktı bizi bekleyen
Bir yanda yeni ufuklara açılan yollarımızın
yarattığı beklentiler
bir yanda ayrılık ve
yarım kalan keşfin dayanılmazlığı
Her ayrılık kucaklaşmasında
özlem ve umut, hüznün ve sevinç ve insanlığa dair
ne varsa.
Sizsiz yapılan her sohbetinde yine sizler vardınız.
En çok sözü edilenlerden biri de sendin
Senin çocuk yaşta Partiyle tanıştığını,
çok geçmeden Parti'nin kuryeliğini üstlendiğini,
ve büyümeden daha hapisaneden geçen yolunun
soluğu nasıl dağlarda aldığını
Yoldaşlar anlatmıştı
Yine bir közbaşı sohbetinde

Her anlatılanın ardında sana daha çok imreniyor

Kendime ise hayıflanıyordum
Harcadığım onca yıl için
Partinin çocuğu gibiydin;
parti senin için ikinci bir anne babaydı.
Partiydi seni yetiştiren, büyüten, iyiyi-doğruyu, güzeli-
çirkini
öğreten.
Günler oldu omuz omuza yüklendik davanın yükünü
Gün oldu ayrı ama aynı inançla
bir aradaymışcasına yükü omuzlamaya devam ettik.
Hep kendini bizlerden mahrum bırakacak değildin ya.
Zamanla daha çok dillendiriyordun yaşadıklarını
Senin dilinde dillendikçe daha da değerleniyor
yaşananlar,
Emekleyerek başladığın yolda düşe kalka büyüdün.
Her düşüşünde bir yanında, Partiye ve şehitlere olan
inanç,
bir yanında hemen yanı başında bitiveren
Partinin sabırlı elleriyle
Doğruldu, doğruldu ve yürümeye devam HALO
dedin,
kendi kendince.

Yenilgilerden, yengiler çıkarmayı senden öğrendim.
En zor anda olsan bile
İntikam almadan ölmem dediğini anıyorum
Ve daha kurumayan kanların intikamını alırken
Ölümlü düğün eyleyişini
Şimdi ellerimde gülümseyen yakışıklı resmin
Resimdeki gözlerin
Hala birşeyler anlatmaya devam ediyor
Devam devam diyor inatla,
düşsen de, yorulsan da, geride kalsan da
Yine de devam
Ama hiç durmadan
Nergizce, Muharremce, Muratça, Sinanca
O büyük aşkın buyruğu yerine gelene kadar!

Karadeniz dağlarından bir Halk Ordusu gerillası

Cihan'a

Cihan parçası yoldaş
Yiğit savaşçı
Güleç yüzlü
Cihan yoldaş
Paylaşandı herşeyi
Halkının dertlerini

Acısını,
Kederini
Öfkesini

Bu bir gelenektir
Süleyman Cihan'dan, Cihan'a
Muharrem Çiçekten, Muharrem'e

Bu bir gelenektir
Bu bir örnek

Dünya böyle güzelleşecek
İnsanlar böyle özgürleşecek
İnancımızla

Haklı kavgamızla
Zaptedeceğiz güneşi

Güzel bir örnek,
Güzel bir gelenek,
Güzel bir gelecek,
Yarının Cihanlarıyla
GELECEK

Kadıvakfı'nda Askere Pusu

H. Merkezi: Tokat'ın Almus ilçesi Kadıvak-
fı köyü kırsalında 16 Ekim 2001 tarihinde geril-
lalar tarafından, TC askerine roketatarlı pusu
atıldı. Uzun bir süre devam eden çatışma so-
nunda 1 astsubay ve 1'de asker ölürken birçok
askerde çeşitli yerlerinden ağır yaralar aldılar.
Yaraları ağır olan askerler skorsy helikopterlerle
ilk önce Tokat Devlet Hastanesi'ne, oradan da
Ankara'ya sevk edildiler. Askerlerin Almus il-
çesi kırsalında Skorsy'li ve zırhlı araçlarıyla yo-
ğun operasyon yaptığı halde, hiçbir gerilla gru-
buyla karşılaşmadan üslerine dönmek zorunda
kaldılar.

Kadıvakfı köyü kırsalında Ağustos 2001 ayı
içerisinde TKP/ML'ye bağlı TİKKO gerillala-
rıyla TC. askerleri arasında çatışma çıkmış, 1
uzman çavuş ölürken Sinan Günel isimli geril-
la da şehit düşmüştü. Yine aynı bölgede 28 Ey-
lül 2001 tarihinde, askerlerle, TİKKO gerillaları
arasında çıkan çatışmada birçok asker ağır yara-
lanırken Cihan Fındık ve Mehmet Şahin isimli
gerillalar da şehit düşmüştü.

Dersim'de devlet güçlerine yöne- lik pusu eylemi

Haber Merkezi: Tecrite ve izolasyona kar-
şı sürdürülen şanlı ÖO direnişini selamlamak
amacıyla TKP (ML) TİKKO'ya bağlı bir geril-
la birliği, Dersim'de devlet güçlerine yönelik
pusu eylemi gerçekleştirdi. TKP (ML) TİKKO
Dersim Bölge Komutanlığı'nın pusu eylemiyle
ilgili yaptığı, bilgilendirmeye yönelik açıkla-
mada, "Gerilla birliğimiz düşman operasyon
güçlerine karşı, karşı saldırı geliştirerek Ho-
zat'tan Ovacık istikametine gitmekte olan düş-
manın motorize birliklerini pusuya düşürmüş-
tür. Yapılan bu saldırıyla, askeri konvoydaki
bir araç imha edilmiştir. Aldığımız ilk bilgilere
göre düşmanın iki askeri saf dışı bırakılmış,
onlarca düşman askeri ise yaralanmıştır" de-
nilmekte.

Selam olsun sana TKP/ML'nin yiğit savaşçısı Özgür Kemal

Ölümünün 4. yılında mezarının başında
faşizme duyduğumuz öfkeyle seni yeniden
andık. Yumruğumuz havada seni anarken,
sanki sende Karadeniz dağlarından bizi se-
lamlıyordun. Çünkü sen bizim beynimize
mücadelenle, bilincinle ve onurunla kazan-
mıştın. Dağlardaki şartlar ne kadar ağır olur-
sa olsun, ister kar ister güneş, seni ayakta tu-
tan mücadelenin sıcaklığıydı. Geride bırak-
tıklarını bile düşünmeden zafere doğru öyle
büyük bir inançla koşuyordun ki, düşürüldü-
ğün pusuda düşmanla son kurşununa kadar
çarptıydın. Faşizm, bedenini yok ederek sen-
den kurtulduğunu sandı, fakat sen o toprak-
lara bir tohum gibi düştün ve filizleniyorsun.

Anıların mücadelemizde yaşıyor, sen öl-
medin, Özgürüm.

Ankara'dan bir ana

Ninova'nın zulüm saraylarından F tiplerine "BİTMEDİ DAHA SÜRÜYOR O KAVGA"...

"Yaşayarak ya da öle rek Ütku bizim olacak" dem i ş t i N e r g i z y o l d a ş . H ü c r e

eriyerek yazılan büyük tarihi destanı admlarken. Çarpışmada son hücrelerini patlatırken düşmanın beyninde, yine aynı inanç ve kararlılıkla güllüşünü güneşin sıcaklığına bırakarak katıldı o büyük kervana. O'nun güllüşünü ve inancını perçinledi Muharrem... Ve daha niceleri... En güzel aydınlıkları, en karanlık şafaklardan kopartıp, alacağı-mıza olan inançla 100 gün, 200 gün, 300 gün banamışın demeden yüründü/ yürünüyor. İnanç ve kararlılıkla yürüyor devrimci irade... Ölümle yaşam arasındaki ince çizginin her gün biraz daha kaybolduğu bu çetin yürüyüşte.

Devrim ile karşı devrimin F tipi zindanlarda süren zorlu ve bir o kadar da görkemli olan çarpışması onuncu ayını ve birinci yılını doldurdu. Bedeller ödenerek gelindi bugüne. Ölümü küçülterek, yarınları büyütürken yürüyor alnı kızıl bantlılar. Düşmanın onlarca oyununa, direnişi boşa çıkartma taktikğine rağmen bitiremediği direniş, büyük tarihi zenginlikleri, tecrübe ve deneyimleri yaratarak sürüyor.

Devrimci-komünist tutsakları teslim alma, kimliksizleştirme, değerlerinden soyutlama saldırısıyla somutlanan F tipi zindan saldırısı... Adım adım örülerek gelinen bu tarihi süreç bir yılını doldururken; neden F tipi saldırısı, neden Ölüm Orucu direnişi?

F tipi zindan saldırısını ortaya koyarken, bu saldırıyı diğer saldırılardan soyutlayarak, koparak ele alamayız. Parça-bütün ilişkisi içinde düşünmek durumundayız. Parçayı bütünden soyutladığımızda hatalara düşmek kaçınılmazdır. Bütünü kavramadan, parçanın bütün içindeki yerini anlamadan meseleyi ortaya koymaya çalışırsak siyasal ve politik analizde darlaşırız. Ve bu darlık sonucu, yani senteze de yansıtacaktır. Somut koşulların somut tahlili dediğimiz yasa, bu ilişkinin özülü bir ifadesidir aslında. Olayları ve olguları kendi kabuğunda darlaştırmadan, bütün içindeki yeri, tarihle olan ilişkisi ve geleceğe taşıdıkları gerçekliğiyle... Bu anlamda da F tipi zindan sal-

dırısını genel anlamda emperyalizmin ve ülkemiz egemen sınıflarının içinde bulunduğu durumla birlikte düşünmeliyiz. Ülkemiz topraklarındaki her siyasal- ekonomik vb. gelişmeler dünya konjonktüründeki gelişmelerden bağımsız değildir. Şimdi bu yaklaşımla neden F tipi zindan saldırısı sorusunu yanıtlayalım.

Can çekişen emperyalist-kapitalist sistem açısından 11 Eylül saldırısı önemlidir. ABD'ye yapılan saldırı ve devamında gelişen savaş büyük bir tikanıklık yaşayan sistemin patlamasıdır aynı zamanda. Büyük emperyalist tekellerin daha birkaç yıl önce açıkladığı, krizlerle yaşamayı öğreneceğiz teorilerinin iflasıdır. Dünya genelinde yaşanan ekonomik krizin IMF ve DB'nin yaptığı pansuman tedbirler ne krizi ortadan kaldıracakmış, ne de krizle birlikte yaşamayı öğretmiştir. Aksine yapılan her pansuman tedbirin ardından, kriz daha da derinleşerek varlığını korumaya devam etmiştir. Geçen her gün dünya ekonomisinin durağanlaşmasını, ezilen kesimlerin daha fazla yoksullaşmasını ve bu oranın artmasını getirmiştir.

Ezen ile ezilen arasındaki çelişki gittikçe keskinleşirken, emperyalistler ve uşakları hızlanan sonlarını kurtarma, egemenliklerini koruma ve sağlamlaştırma telaşı ile saldırmaktalar. "Yeni Dünya Düzeni", "Küreselleşme" ve "Tek Kutuplu Dünya" teorileri iflas etmiş, hem emperyalistler arasında hem de sınıflar arasındaki çatlak büyümüşür. Emperyalist sistemin baş haydutu ABD, bu açıklamaları yaptığı ilk günden Japonya ve Rusya gibi emperyalist ülkeler, ABD'nin yerine geçme, dünyayı yönetme planları içindedir. Dünyanın zengin pazarlarını ele geçirme ve hakimiyetini kurarak genişletme tüm emperyalist güçlerin hedefi. Ortadoğu-Orta Asya ve Balkanlar'da kim daha çok hakimiyet kurarsa dünyayı yönetecek gücünde o olacağı emperyalistlerce bilinen bir gerçektir. İşte bu yüzden de daha baştan "Tek kutuplu dünya" teorisi hayat bulmamaya ve çürümeye mahkumdur. Kapatma ve dalış büyüktür. Bu kapatmanın bedelini en ağır biçimde ödeyen milyonlarca ezilenin tepkisi de büyümekte, kapitalistler için korkulu bir rüya haline gelmeye

başlamıştır. Özellikle de emperyalistlerin '97'de Asya merkezli gelişen krizi aşmadan yeni bir kriz dalgasına kapılmaları ve yine bu krizin faturasını emekçilere ödetmeleri büyük tepkilere neden olmuştur. Krizin Asya'da patlak verdiği süreçte Endonezya gibi bölge ülkelerinde, IMF politikalarına karşı yükselen tepkiler hala hafızalarımızdadır. Bu sürecin devamında büyük emperyalist tekellerin yaptığı zirvelere karşı Davos'da, Seattle'de gelişen ve bir anlamda dünya halklarının sesi olan eylemler emperyalist politikalara karşı halkın gelişen tepkisinin en somut örneğidir.

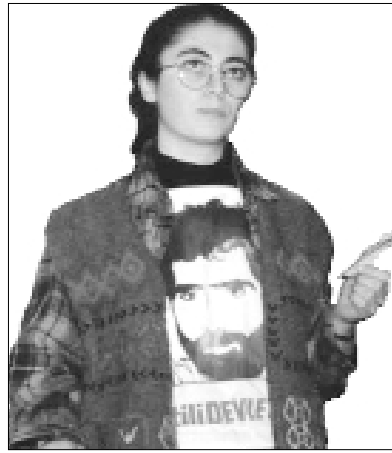
Dünyada var olan bu gelişmeler diyalektik olarak onlara göbekten bağımlı olan yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeleri de direk etkilemektedir. Var olan bağımlılık ilişkilerinden kaynaklı olarak yaşanan kriz, dünyanın en üca köşelerinde bile hissedilmektedir.

Emperyalizme göbekten bağımlı olan Türkiye'de, bu konjoktörel gelişmelerden payına düşeni fazlasıyla almaktadır. '80'lerde 24 Ocak kararları dediğimiz ve özünü emperyalist politikaların oluşturduğu süreç önemlidir. TC faşizmi bu politikaları hayata geçirmek için Cuntayı gerçekleştirerek zorunda kalmıştır. '70'lerdeki derin ekonomik buhrandan Türkiye'nin çıkış biçimi AFC ile olmuştur. "Yapısal Uyum", "Yeniden Yapılandırma" politikalarının hayat bulabilmesi için başta devrimci-komünistler olmak üzere halk muhalefeti bastırılmalı ve TC "yapısal uyum" programına uydurulmalıdır. Ülke genelinde yaşanan bu durum, hapishanelerde kendini en ağır biçimde göstermiştir.

Cuntayla beraber aklımıza gelen, Diyarbakır Zindanı'nda yaşananlar. Faşist diktatörlük dışarda azgınca saldırırken, yüzlerce insanı işkence tezgahlarından geçirirken, demokratik kurumlar ve sendikaları kapatırken, sokak infazları yaparken içerde de yurtsever-devrimci tutsaklara da azgınca saldırmıştır. Tutsakları kimliklerinden ve değerlerinden arındırmak için birçok yol ve yöntem kullanmıştır. Tutsaklara fare yedirtmekten tutalım askı ve elektrik işkencesine varan binbir türlü işkence yöntemleri uygulanmıştır. '80 dönemlerinde sadece Diyarbakır Zindanı'nda değil

bir çok zindanda bu uygulamalar yaşanmıştır. Bu durum yazımızın başında da vurguladığımız gibi, sınıf mücadelesinin genel anlamda içinde bulunduğu durumdan bağımsız değil, aksine direk ilintilidir. Egemen sınıflar biryandan sokaktaki muhalefeti bastırırken bir yandan da halkın öncülerini katletme yönelimi içindedir. Ülkemiz tarihinde önemli bir yer teşkil eden bu süreç, genel anlamda baktığımızda bugünüme de ışık tutmaktadır.

Yukarıda da vurguladığımız gibi emperyalist-kapitalist sistemin süreklileşen krizi, '97'lere geliştiğimizde farklı bir boyut kazanarak derinleşmiştir. Doların gün geçtikçe değer kaybetmesi, Japon ekonomisinin küçülmesi, yarı-sömürgele-rin borçlarını ödeyememesi ve bu nedenle yatırımların geri çekilmesi emperyalizmin kaçınılmaz sonunu daha da hızlandırmıştır. Türkiye ise kendisine reçete olarak dayatılan politikaları hayata geçirme telaşındayken; tarımı tasfiye etmiş, özelleştirmelere hız vermiştir. IMF yapacağı her yardım için Türkiye'ye bir ön koşul sürmekte, TC ise bunları nasıl hayata geçireceğini kara kara düşünmektedir. TC'nin dış borcu hergün artarken deyim yerindeyse "yapısal uyum" programı tıkır tıkır işlememektedir. Ezilen kesimlerin gösterdikleri tepki aynı zamanda toplumun patlama dinamiklerini toplamakta, bu dinamiklerin hem susturulması hem bastırılıp sindirilmesi için kapsamlı bir topyekün saldırı içine girilmektedir. Yükselen halk muhalefetine karşı bir yandan azgınca saldırılırken bir yandan da kitleler yoğun ideolojik bombardıman altında manüple edilmektedir. Bu süreç hapishanelerde de yine devletin azgınlaşan saldırıları biçiminde kendini göstermiştir. Devlet o dönemde yine F tiplerini gündeme getirmiş ve Eskişehir tabutluğunu açmıştır. Mayıs genelgeleri olarak somutlanan bu saldırıya karşı devrimci-komünist tutsaklar direniş örgütlemiştir. Saldırıya karşı başlatılan SAG ve ÖO direnişi 69 gün sürmüş ve 12 devrimci tutsak bu çarpışmada şehit düşmüştür. Direniş sonucunda devlet Eskişehir tabutluğunu kapatmak zorunda kalmıştır. Yine bu dönem sonrasında hapishanelerde irili ufaklı çatışmalar yaşanmıştır. Yıllarca ödenen bedeller sonucu kazanılan hakların gaspı için devlet yoğun bir saldırı içine girmiştir. Bu saldırı sürecinin doruk noktasını ifade eden ve zindan direnişlerine altın harflerle yazılan Uluca-nlar katliamı... Devlet 26 Eylül '99'da devrimci-komünist tutsaklara azgınca saldırarak 10'nu katletmiştir. Tarihi, katliam, kan ve zulüm üzerine kurulu olan TC, ilk defa hapishane saldırısında ateşli silah kullanmış, tutsakları kurşunla-

arak katletmiş, cesetlerine işkence yapmıştır. Ulucanlar katliamı sadece katliamın yapılış biçimiyle sınırlı olmayarak, Türkiye hapishaneleri açısından bir dönemece ifade etmektedir. Bu katliam kaba anlamda hakim sınıfların bir F tipi provasından öte, önümüzdeki süreç açısından yönelimini de çok iyi göstermektedir. Tarihin o kesitinde devrimci-komünist irade bir kez daha sınanmış ve kazanmıştır. Gaz bombaları, kurşun yağmurları altında tutsaklar ölüme tilili çekerek, Haydari Kampının halayını, dillerinde Enternasyonal sürdürmüştü Ulucanlarda... Ulucanlarda ortaya konulan bu duruş devletin katliamcı politikalarına karşı tutsakların duruşunun ifadesi ve kantıdır.

"CEZAEVLERİNE HAKİM OLAMADIĞIMIZ SÜRECE IMF POLİTİKALARINI HAYATA GEÇİREMEYİZ"

2000'lere geldiğimizde ise devletin hapishanelere yönelik politikası böyle bir anlam kazanmıştı artık. Toplumun öncülerini, en bilinçli unsurları yok edilirse toplumda gelişen muhalefet daha rahat bastırılır, sokaktaki diri dinamikler daha kolay tasfiye edilirdi. Devrimci-komünist insanları hapishanelere koymuş, ancak toplumdaki anlamıyla soyutlamayı başaramamıştı. **Sistemin her türlü saldırısına karşı duruş koyan tutsaklar özgülde hapishanelere yönelik saldırılara karşı sürekli direniş örgütüyor ve kazanımla çıkıyordu. Bu, toplumun tüm kesimlerine gönderilen önemli bir mesajdı.** Örgütlü bir şekilde hareket edildiğinde, kararlılıkla yürüdüğünde, başarının kaçınılmaz olduğu gerçeği zindan direnişlerinde somut olarak gösteriliyordu.

2000'lere geldiğimizde artık süreç değişmiş ve farklılaşmıştı. Yeni süreç ne '80'lere benziyordu ne de '96'lara benziyordu. Kriz derinleşerek büyümüş, toplumdaki hoşnutsuzluk artmıştı. Topyekün saldırı daha da sistemleşmişti. İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılar daha kapsamlı ve sistemli bir biçimde kendini göstermişti. Özellikle de ABD'nin Ortadoğu politikalarına paralel Türkiye'nin de bölgedeki rolü farklılaşmıştı. Bu değişim sürecine uygun hareket edebilmek için de muhalif olan seslerin tümü içeride ve dışarda susturulmalı, teslim alınmalıydı. Bu anlamda hücre tipi hapishanelerin yapımı hızlandırılmış, hücrelere geçişin yasaları çıkarılmıştı. Üçlü protokol bunun en bariz ve somut örneğidir. Hücrelere konulmak istenen sadece tutsak kitlesi değil, bu elbise dışardaki muhalif kesimlere de en iyi biçimde giydirilmeliydi. Saldırının dışarı ayağı içinde yasalar hazırlanıyor ve bunlar Meclisten bir bir geçiriliyordu. Dışarıda işçi sınıfının örgütlülüğünü ifade eden sendikaların bir kısmı dağıtılırken bir kısmında ESK (Ekonomik Sosyal Kon-

sey) gibi örgütlülüklerin altında toplanıyordu. İçerde ise tutsakların ortak yaşam alanları ortadan kaldırılarak tek ve üç kişilik hücreler inşa ediliyordu. Dışarıda sanayi bölgelerinde üç işçinin yan yana gelmesini yasaklayan yasalar çıkarırken, içeride hücreler, tutsakların birbirlerinin sesini duymayacak, birbirlerini görmeyecek bir tecrit ve izolasyon mantığıyla yapılıyordu. Kısa hücreleştirilmeye çalışılan sadece hapishaneler değil, yaşamın tümüydü.

Devletin hücre politikasına karşı üç devrimci yapı 20 Ekim 2000 tarihinde SAG ve ÖO eylemi başlatmıştır. (TKP(ML), DHKP-C, TKİP) Elbette ki SAG ve ÖO'nun toplumsal kesimlerin üzerinde bir basınç oluşturmaya doğaldır. Ancak, F tipi saldırısının proje halinde ön çalışmalarını yapıldığı süreçten itibaren, toplumun tüm kesimlerine anlatılmaya çalışılan, bu stratejik saldırının içeriğinin detaylandırılmasında ve kitlelerin daha aktif bir şekilde sürece müdahale etme noktasında, daha donanımlı hale getirilmesinde ve içeri ile dışardaki mücadelenin paralellüğünün sağlanmasında yapılan bu çıkış tarafımızdan ve bir çok devrimci yapı tarafından erken bulunmuştur. Stratejik öneme haiz olan bu saldırının tek bir eylem biçimiyle göğüslenemeyeceği ve daha uzun bir süre devam edeceği gözönüne alındığında bu erken çıkışın devreye sokulabilecek bir çok eylem biçiminin olanağını da ortadan kaldırdığı açıktır. Gelenin sürece bu tepitlerimizin doğruluğu bir kez daha pratik tarafından kanıtlanmıştır.

Devlet, toplumda hücrelere karşı gelişen tepkiyi bastırmak ve F tiplerini açmak için dünya ve Türkiye tarihinde ilk olan bir katliam, 19 Aralık katliamını yaptı. Daha katliamdan birkaç gün önce eli kanlı Bakan Hikmet Sami Türk, F tiplerinin bir yıl ertelendiğini açıklamıştı. 19 Aralık gecesi yapılan katliamla, bu açıklamaların yalan olduğu ve devletin gerçek yüzü bir kez daha açığa çıkmıştır. Ve şöyle bir gerçekliği de vurgulamak gerekiyor; 19 Aralık'ta devlet sadece hapishanelere yönelik bir operasyon düzenlenmemiştir. Dışarıdaki tüm muhalif güçlere karşı kapsamlı bir operasyon içine girilmiştir. "Oda" denilen, "tecrit yok" denilen, "çiçek bile yetiştirilecek" denilen hücreler, 29 devrimci tutsak katledilerek açılmıştı. Tek ve üç kişilik hücrelere konulan tutsaklara zorla saç, sakal traş, makat araması ve joplü tecavüz

yapılmıştı. Tıpkı 12 Eylül döneminde olduğu gibi tutsaklara sayımlarda zorla ayakta durma zorunluluğu dayatılmıştı. Hücrelere arama adı altında girilerek, tutsaklar dayaktan geçirilmekteydi.

"Yunan ruhunun çözülmesi, Yunan halkının köleleştirilmesi, Yunan kişiliğinin yok olması. Plan buydu, uygulaması içinde Haydari Kampının açılması gerekiyordu."

"Haydari Kampı içerideki tutuklular için değil, daha çok dışardaki halk düşünülerek kurulmuştu." (Haydari Kampı kitabından)

Egemen sınıflar F tiplerini hayata geçirirken yukarıda Haydari Kampları için vurgulanan mantığın aynıyla hareket etmiştir. Krizden kurtulamayan sistem, 19 Aralık katliamını yaparken toplumun muhalif kesimlerine; tepki gösterdiğiniz an, göreceğiniz "19 Aralık olacak, F tipleri olacaktır" mesajını vermiştir. '80'lerde halkın üzerinden askerle birlikte silindir gibi geçen egemenler, bu katliamla dışardaki muhalefetin üzer-

rinden çok daha kapsamlı, çok daha ağır bir biçimde geçmiştir. Çünkü kriz çok daha boyutlu ve kapsamlıdır.

Toplumdaki derin sessizliğe, devletin "teröristlerle pazarlık yapmam" anlayışına rağmen ÖO direnişi devam etmektedir. Devlet eylemi boşa çıkarmak için bir çok yol ve yöntemle başvurmuştur. Direnişçileri hapishanelerden alarak hastanelere kaldırmıştır. Zorla müdahale işkencesiyle onlarcasını sakat bırakmıştır. Ancak tüm çaba ve yöntemlerine rağmen bu direnişi bitirmeye gücü yetmemiştir.

Ölüm Orucu direnişinin tarihin bu kesitindeki yerini anlamak ve kavramak önemlidir. Emperyalizm ve uşakları dünya halklarına karşı kapsamlı ve boyutlu bir saldırının içindedir. Dün Hiroşima'da, Nagazaki'de, Yugoslavya'da, Irak'da halkın üzerine bomba yağdıran ABD teröristi, "terörizm" kılıfı altında dünya halklarına bir kez daha kan ve gözyaşı göstermektedir. Yıllardır dünya halklarına sefalet yaşatan ABD "Sınırsız Özgürlük" adını verdiği şimdiki savaşta ezilen milyonlara sınırsız ve dizginsiz bir sömürü ve zulüm yaşatacaktır. Türkiye ise efendisine en iyi biçimde uşak olma çabasında. Hitler'in gaz odalarını aratmayacak şekilde, hapishanelerde diri diri insanlar yakılmıştır. Yıllardır T. Kürdistan'ında vahşetin binbir türlü uygulanmıştır. İşçiler özelleştirme, saldırısıyla işten atılmış, TC, IMF'den biraz daha borç para almak için zenginliklerini satışa çıkartmıştır. Köylü ürün üretmez, ürettiğini satamaz hale getirilmiştir. Yoksul aile çocukları haraçlara yapılan zamlardan, eğitimin özelleştirilmesinden dolayı okuyamamakta, her gün yapılan zamlarla halkın sofrasındaki ekmek dahi çok görülmektedir. Ve mevsimlere yayılan bir direniş devam etmekte zindanlarında. Karanlıklara, sessizliğe rağmen bitmeyen umut ve inançla büyük bir iradeyle yazılıyor bu görkemli tarih. Bitirilmek istenen devrimci irade, yok edilmeye çalışılan değerler kan ve can hasasına onlarca ödenen bedellerle korunmakta.

Ancak F tipi zindan saldırısını geri püskürtmek tek başına devrimci tutsakların direnişiyile olmayacaktır. Bu direnişte inanç ve kararlılık dışardaki muhalif güçlere ve en önemlisi de ezilen milyonlara taşınmalıdır. Süreç dün olduğundan daha fazla toplumsal patlamalara gebe. Yoksulluk, açlık, işsizlik bu patlamanın zemini. Bunu bugünden görüp hazırlık yapmak önemlidir. Bugün yazıf da olsa savaşa karşı gelişen tepkilerin içinde yer almalı, bu eylemlerde kitlenin anti-emperyalist bilincini geliştirmeye çalışırken ÖO'nun görkemini taşımamızdır. İşçi sınıfının yaptığı lokal eylemleri birleştirip, yaygınlaştırmayı örgütleyen, ÖO'nun direnme ve kazanma ruhunu bu direnişlerde haykıracağız. Kısacası ezilen tüm toplumsal kesimlerin sesi haline getirmeliyiz ÖO direnişini. Bugün devlet devrimci tutsakların taleplerini kabul etmeyerek, görüşme taleplerini red ederek ailelere ve kamuoyuna zafer kazandığını çırpınışlarla anlatmaya çalışıyor. Fakat devlet çaresiz ve yeniktir aslında bu çarpışmada. Çünkü asıl olarak hedeflediklerini başaramamıştır. O, tutsakları inançlarından ve değerlerinden soyundurmaya hedefliyordu. Ama başaramadı. İnsanlar dört mevsimdir bu ideolojik saldırıya karşı çarpışıyor. Devlet tutsakları fiziken hücrelere sokmuştur ancak düşüncelerini hücreleştirememiştir. Devlet, ideolojik cepheden kaybetmiştir. Bizim bu kazanımı büyüterek ileri taşımanız gerekir. Bunu başarmak için de Halk Savaşının kitle çizgisi mantığında derinleşmek ve kitleler içinde kök salmak zorundayız. Başkan Mao'nun dediği gibi;

"Halk, yalın halk, dünya tarihini yaratan itici kuvvettir."

açılım

Tarihin Marksist analizi

Havada çok teoriler ve siyasal spekülasyonlar dönüyor. Bunca spekülatif siyasetin arasında gerçeklerde kaybolup gidiyor. Emperyalist burjuvazinin amacı da bu: Kitlelerin yanıltılması. Ekonomik ve siyasal baskıların yanında ideolojik olarak da bunaltılması, kendi gerçek dünyasından uzaklaştırılarak, beyinlerin sürekli afyon dumanıyla beslenmesi...

Kitleler, gerçeklerin görülmemesi için binlerce siyasi ve teorik spekülasyonların ve burjuva yalan makinasının altında eziliyor. Emperyalist burjuvazinin hizmetindeki kalemşörler spekülasyonların ucunu gösteriyor, küçük-burjuvazi ise onun içeriğini dolduruyor.

Amaç belli. Emperyalizmin aşırı sömürü olmadan yaşayamayacağı gerçeğini perdelemek, bunun da savaş, yıkım ve talan olmadan gerçekleştirilemeyeceğini unutturmak...

Kapitalist sistemin savaş olmadan ayakta duramayacağı gerçeğine, başka siyasi ve teorik kılıflar bulmak emperyalist burjuvazinin öncelikli işleri arasındadır. Bunu yapacak olanlar da, "aydın", "uzman", "bilim adamı" kılıfına girmiş kemik yalayıcılarıdır. Her çağ da sömürücü yönetici sınıfların övgücüleridir olduğu gibi, günümüzde ise bunlardan geçilmiyor.

Burjuvazi ekonomik sistemini ayakta tutmak ve devam ettirebilmek için öncelikle üç şeye gereksinim duyar; birincisi ideolojik, ikincisi siyasi ve üçüncüsü askeri saldırganlığa. Emperyalist burjuvazi bu üçüncü harekete geçirmeden kendi egemenlik alanlarını ne koruyabilir ne de genişletebilir. Önceliği yok saysak bile, 11 Eylül'de ABD'ye yapılan saldırıyla başlayan süreç bunu net olarak ortaya koymuştur. Ve bu bir sonuçtur, neden değildir. Ve bu emperyalist savaş ve saldırganlığın nedenleri hiçbir zaman ortadan kalkmamıştır. Kapitalizm, emperyalizme dönüşmesiyle birlikte bu süreç hep varolan gelmiştir.

Emperyalist burjuvazi, sahip olduğu sistemin içinde barındırdığı çelişmeler nedeniyle, savaşa başvurmadan kendini idame ettiremez. Deyim yerindeyse, onun beslendiği ana kaynak savaştır. Başka halklar-

dan çalınan ganimetler, sınıflar varolduğundan beri savaşlarla elde edilmiştir. Bunun bir yanı da savaşla çalınan ganimetler ancak haklı savaşlarla geri alınabilecektir.

Kapitalizm emperyalizm olarak ayağa dikildiğinde, kendini 1. Paylaşım Savaşı'yla var etmiş ve bu da yetmeyince birkaç on yıl sonra daha büyük bir paylaşım savaşına, yani 2. Paylaşım Savaşı'na girmekten kendini kurtaramamıştır.

2. Paylaşım Savaşı'ndan bugüne kadar geline süreçte ise, ne emperyalist savaş saldırganlığı ve işgali sona ermiş ne de onun sonucu olan bölgesel savaşlar sona ermiştir.

Gelinen süreçte ise emperyalizm 2. Paylaşım Savaşı arifesinin bunalımı içine 1980'lerin ortasından beri girmişti. Rus Sosyal Emperyalizmi'nin Afganistan yenilgisi, emperyalizmini krizine daha da derinleştirdi ve yeniden bir paylaşım savaşının kapılarını araladı. 1990'dan sonra hızlanan emperyalist saldırganlık ve savaş ve onun bugün aldığı boyut, dünden beri keskinleşerek ilerleyen emperyalist çelişmelerin dışı vurumundan başka birşey değildir.

Kitlelerden gizlenmek istenen; burjuvazinin aşırı sömürü ve kar için, savaştan başka çıkarı olmadığıdır. Özel mülkiyetçi bir toplumda, özel mülkiyet edinmenin ve onu katlamanın tek yolu bir başkasını ezmekten geçer. Özel mülkiyet aynı zamanda egemenliği dayatır. Başkaları üzerinde egemenlik kurmadan aşırı sömürü ve aşırı kar elde edilemez. Bunları yerine getirebilmek için de askeri saldırganlık kaçınılmaz olarak kendini dayatır ve sömürücü sistemlerin esas ögesi haline getirir.

Emperyalist "küreselleşme" demagojisinin ideolojik bir saldırı ve aynı zamanda, bunun, emperyalizmin bir "üst aşaması" ya da "karakterinin değiştiği"ni değil; egemenlik alanlarını genişletmek için ileri sürdüğü manüplasyon aracı olduğunu sık sık vurguladığımızda, sınıfsal doğası gereği küçük-burjuva aydınlarından sert tepkiler aldık.

Reformistler ve bazı oportünist akımlar, işçi sınıfını ve ezilen halkları emperyalist burjuvazinin yalan makinesi içinde çok az yer tutan ba-

zı "gerçekleri" görürken, gerçekleri yalan ve geçersiz hale getiren burjuva öze sarılarak, çağın değiştiğinden tutun da, emperyalizmin artık Lenin'in işaret ettiği yönden çoktan çıkarak, "dünyayı eşit kalkınma düzeyine getirme süreci içine girdi" diyecek kadar körleştiler ve 17 Ekim Rus Devrimi ile tarihin çöplüğüne çoktan atılan Kautsky'i yeniden diriltme, Troçki'yi de temize çıkarma gafleti içine düştüler.

İşçi sınıfı ve ezilen halklara yönelik burjuva ideolojik ve siyasi saldırılar, kitlelerin uyanmasını, örgütlenmesini ve burjuvaziye karşı mücadeleye başlamasını engelledi ve hala engellemeye devam ediyor.

Sınıf gerçeğinden uzak "uzman" yorum ve değerlendirmeler öne çıkarken, işçi sınıfının sınıfsal bakış açısı ve ideolojisi "çıkırığın" yanına konmaya çalışıldı. Burjuvazinin kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda dünyayı yorumladığı unutturulmak istendi. Burjuvazi işçi sınıfı bilimine ve işçi sınıfının devrimdeki öncülüğüne ideolojik olarak saldırırken küçük burjuvazi, sınıfsal kaypaklığı gereği burjuvazinin yanında yer almaktan kendini kurtaramadı.

"Elveda proletarya" ve "Yeni bir çağ", "Başka bir sosyalizm" vb. çığırkanlığı söylemi ile sınıfsal uzlaşıcı karakteri gereği burjuvazinin manüplasyon üretme aracı haline dönüştü. Tarihin Marksist yorumu ve analizi yerine, burjuvazinin özel mülkiyetçi yorumu esas hale getirilmeye çalışılarak işçi sınıfı önderliğindeki devrimler, tam da burjuvazinin istediği gibi bir duruma sokulmaya çalışıldı.

İşçi sınıfının bakış açısından uzaklaşıldığı yerde, adı ne olursa olsun, yapılan ve yapılacak analiz ve

yorumlar burjuva bakış açısının ürünü olmaktan kendini kurtarmaz.

Emperyalist sisteme ve onun yarattığı çelişme ve sonuçların ortadan kaldırılmasının alternatifi İşçi sınıfının militan devrimciliğinin pratiğe geçirilmesinden başka çıkış yolu yoktur. Dünya işçi sınıfı ve ezilen halkları, Marksist-Leninist-Maoist bilimini kendine rehber aldığı ve onunu gereklerini yerine getirdiği zaman, dünyayı sürekli bir savaş ortamı içinde tutan ve çoktan tarihi miadını doldurmuş emperyalist-kapitalist sistemden kurtulabilir.

Tüm burjuva çarpıtmalara karşı, kitlelere bu gerçeklerin açıklanması ve bu doğrultuda örgütlenmelerin yapılması ve işçi sınıfı önderliğindeki devrimlerin gerçekleştirilmesi artık kaçınılmaz bir hal almıştır.

Tarihin Marksist analizinin çarpıtılmasına karşı, işçi sınıfı devrimcilerine büyük görevler düşmektedir. Bu görevlerin başında işçi sınıfı önderliğinde devrimleri gerçekleştirmekle birlikte, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı kitlelerin birleştirilerek harekete geçirilmesi zorunluluğu gelecek özgür dünyasının ilk basamaklarının döşenmesi olacaktır.

Bugün bu adımlar, birçok kıtada küçümsenmeyecek adımlarla ilerliyor. Nepal'de Nepal Komünist Partisi/ Maoist ve Filipinler'de Filipin Komünist Partisi önderliğinde ilerleyen devrimler, emperyalist burjuvaziye karşı işçi sınıfı ve ezilen halklara dünyayı nasıl özgürleştirebileceklerinin yolunu da gösteriyor.

Geleceği emperyalist burjuvazi değil, işçi sınıfının militan duruşuna sahip olanlar ve onun yanında saf tutan ezilen halklar kazanacaktır.

Yunus Güzel katledildi

H. Merkezi: İstanbul Emniyet Müdürlüğü Siyasi polislerinin 16-20 Ekim 2001 tarihlerinde DHKP-C'ye yönelik operasyonunda gözaltına alınan Yunus Güzel katledildi. Bir çok devrimcinin kanına giren devlet kanlı katillerini aklamak için Yunus Güzel'in hücrede "çarşafı kendisini ranzadan asarak intihar ettiği" yönünde açıklamalar yapsa da işkencecilerin ellerindeki devrimci kanı temizleyemez. Faşizm daha önce de gözaltında katlettiği insanlar için "Pencereden atladı", "Kendini astı", "Sandalyeden düşüp öldü" ve benzeri yalanlarıyla kamuoyundan katliamcı yüzünü saklamaya çalışmıştı. Elbette ki bize ölümü reva görenler yaşamayı da hak edemeyecek, dün olduğu gibi.

Ekmeğe %100 oranında zam

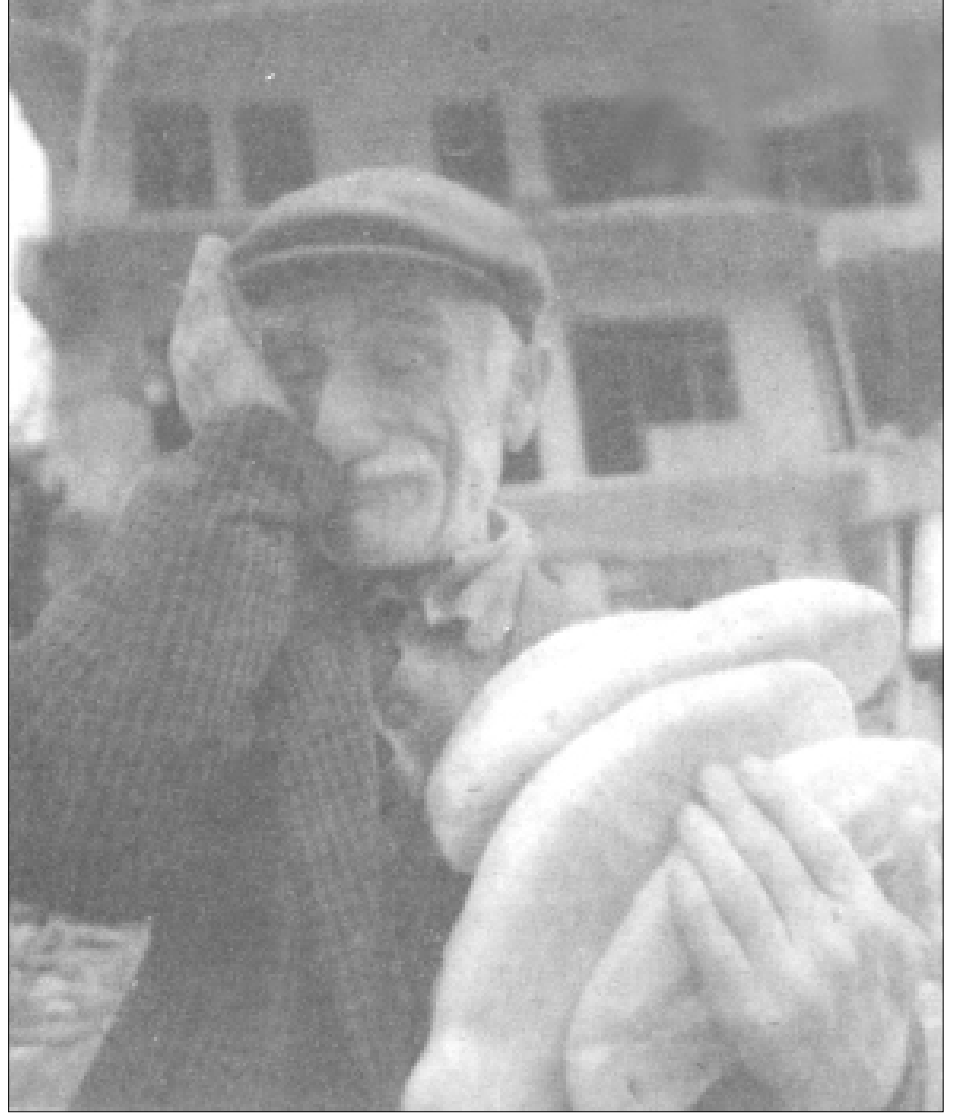
Samsun: IMF'nin direktiflerini harfi hafiye uygulayan devlet her türlü tarımsal üretimi bitirirken bir yandan da bundan geçimini sağlayan milyonlarca insanın geçim kaynaklarını yok ediyor. Aç ve açıkta kalmalarına neden oluyor. Bir yandan da üretim yapılamadığı yaptırılmadığı için krizler daha da derinleşerek kronik bir hal alıyor. Bu üretimsizliğin sonucunda oluşan krizden kurtulmak için ise zam üstüne zam yapılarak insanlar sefaletle başbaşa bırakılıyor. Son olarak emekçi sofralarının vazgeçilmezi olan ekmeğe yapılan %100 oranındaki zam herkesi çileden çıkarttı.

Buğday alımlarının ilk yapılmaya başlandığı dönemlerde IMF'nin sözünden dışarı çıkmayan hükümet verdiği bu sözler gereği TMO'un alımlarını kısıtlayarak üreticiyi kendi eli ile tüccarın kucağına itmiştir. Verilere göre geçen yıl 3.5 milyon ton alım yapan TMO, bu yıl sadece 2,5 milyon ton alım yapmış durumda. Bunun sonucunda ürünü elinde kalan köylüler buğdayını, tüccara maliyetin bile altında satmak zorunda kalmıştı. Bu bir yandan üreticileri perişan ederken bir yandan stok yapıldığı halde "buğday sıkıntısı var" diyen tüccarın piyasada istediği gibi at koşturmasına da yarıyor. Bu gün ekme fiyatlarına yapılan %100'lük zam, buğday taban fiyatının kriz bahane edilerek düşük tutulması, TMO'nun alımlarının sınırlandırılması, üreticinin tüccara mahkum edilmesi, IMF'nin ülkemize dayattığı imha politikalarının adımları ve sonuçlarıdır. Bu sorunların bizzat yaratıcısı olan devletin sunduğu çözümlerde sorunu daha karmaşık hale sokmaktan

başka bir anlam taşıyor. Bu kez devletin sunduğu çözüm ithalat. Aslında üretimi her alanda kendine yeter olan Türkiye çeşitli politikalarla üretim yapamaz bir hale getirilerek dış ülkelerin bir pazarı yapılmak isteniyor. Üretimin oldukça yoğun olduğu buğdayda bile ithalat dayatılıyor. Kaldı ki ithalat, yaşamını buğday yetiştiriciliğinden sağlayan yüzlerce üreticini mağdur olması anlamına geliyor. Burada devletin yapmak istediği IMF politikalarının bedelini buğday üreticisine ve tüketicisine çıkartmaktadır.

Yapılan zamlarla birlikte 210 gram olan ekmeğin gramajı 300'e fiyatı da 150 binden 300 bine yükseltildi. Yine 420 gram olan ekmeğin gramajı 600'e fiyatı da 300 binden 600 bin liraya yükseltildi. Yapılan zamma kılıf arayan hükümet bir yandan da fırıncıları sorumlu gibi göstererek halkla karşı karşıya getirmeye çalıştı. Ancak akaryakıt ve una yapılan zamlara baktığımızda fırıncılarında oldukça zorda kaldığını görüyoruz. Tüm bu gerekçeler asıl sorumluları gizlemekten, halkın gerçek sorumlulara değil birbiri ile uğraşmasını sağlamaktan başka birşey amaçlamıyor. Baştan beri krizin faturasının emekçiye, karını kendi cebine yükleyen devletin gerçekten de halkı düşünen, bir yanı olsaydı üretimi durdurarak, borcu borç alıp ödemek yerine üretimi teşvik etmek, arttırmak gibi bir uygulaması olurdu. Böylece buğday üreticinin elinde kalır, ne üretici tüccarın avucuna bakar ne de ekme fiyatları %100 oranında artırırlardı.

Bayat ekmeği dahi ucuza alabil-

mek için saatlerce kuyrukta bekleyen insanların; halk ekme alabilmek için sabahın köründe uyanan ev kadınlarının olduğu, açlık sınırının 292 milyon olduğu bir ülkede ekmeğe yapılan %100 oranındaki zamma onay vermek binlerce ailenin açlığına, sefaletine onay vermekten başka birşey değildir.

Bu konu ile ilgili bir açıklama ya-

pan Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Prof. Dr. **Gürol Ergin** devletin üreticiden alması gerekenin çok altında bir fiyata buğday aldığına değinerek, bugün Türkiye'nin 200 bin liraya ekme yiyebildiğini ancak aynı politikalarla gidildiğinde önümüzdeki yıllarda insanların alacak ekme dahi bulamayacağını belirtti.

Simitçi Tuncay kendini astı meclis maaşlarına zam yaptı

Haber Merkezi: Çorum doğumlu 19 yaşındaki **Tuncay Samalı** 6 ay önce ağabeyleri Seyit ve Erda'yla geldikleri Ankara'da 80 milyon lira kirası olan iki odalı bir gecekonduya yerleştiler. Yeni umutlarla adım attılar. Ankara'da haftalar geçmesine rağmen iş bulamıyorlardı.

Günleri milyonlarca insan gibi işsiz geçiren Samalı kardeşler ev kiralarnı ödeyemedikleri gibi karınlarını da doyuramıyorlardı. 19 Ekim 2001 tarihinde Tuncay Samalı fırından 50 adet simiti alarak çıkmıştı. Tezgahını sokakta taşıırken kafasından neden işsiz olduğunu, neden böyle yoksulluk içinde yaşadıklarını, neden bu sefaleti hep kendilerinin çektiğini düşünüyordu. Belki de W. Shakespeare'nin "Vazgeçtim bu dünyadan/ Tek ölüm paklar beni/ Değmez" şiirindeki dizelere özenerek meclis parkına gitti. Tuncay bu zulüm dünyasından tek kurtuluşu olduğunu düşünerek milletvekillerinin her

gün mercedes makam otolarını park ettikleri yerdeki ağaca kendini asarak intihar etti.

Orayı seçmesi bu sistemin zebanilerini protesto etmek içindi. Zaten Tuncay ölümün kıyasında gidip gelirken TBMM binası içinde koca göbekli ensesi kalın kravatlı milletvekilleri "demokratik anayasa" kılıfı altında maaşlarının para katsayısını artıyorlardı. Ölüm haberinin meclise bomba gibi düşmesiyle "sosyal patlama" korkusu yaşayan milletvekilleri güvenlik önlemlerini de artırdılar.

Meclis Parkı'nda Tuncay ile simit satanlar "efendi bir çocuk olduğunu ama geçim sıkıntısı yaşadığını" söylerken köylüsü Şahin Karagöz'de "75 bin liradan simit alıp 150 bin liraya sattıklarını ayda 120-210 milyon lira arasında para kazandıklarını söyledi. Keşke ölümün herşeyi paklayacağı düşüncesine kapılmadan önce Tuncay'la tanışma şansına sahip olsaydık. Bu zulüm düzeninde kurtuluşunda olduğunu anlatabilseydik. O zaman Tuncay kendini değil sistemi öldürürdü.

Savaşa karşı “Barış Platformu”

Bursa: Bursa’da İHD, ÇHD, KESK, DİSK, Türk-İş, Yöre Dernekleri gibi birçok Demokratik Kitle Örgütü 17 Ekim günü Petrol iş-Bursa Şubesi’nde bir araya gelerek düzenledikleri basın açıklamasıyla “Bursa Barış Platformu”nu kurduklarını kamuoyuna duyurdular.

Basın açıklaması metnini okuyan TMMOB Bursa İl Koordinasyonu temsilcisi **Mustafa Özçelik**, savaşın dünyayı tamamıyla emirleri altına almaya çalışan emperyalistlerin, hegemonyasını herkese kabul ettirmek için çıkarıldıklarını belirtti. Özçelik platformun, savaşa bundan sonra çeşitli eylem ve etkinliklerle karşı çıkacağını aktardı.

“Savaşın ve terörün kaynağı eşitsizliktir”

İzmir: İzmir Hücre Karşıtı Platform 13 -Ekim tarihinde Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması yaptı. Başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin kendi çıkarları için Afganistan’a saldırması protesto edildi. Platform üyeleri ve devrimci-sosyalist dergi okurlarının da katıldığı eylemde basın açıklaması metnini İHD İzmir Şube Başkanı Günseli Kaya okudu. Savaşın ve terörün kaynağının dünyanın içinde bulunduğu eşitsizlik olduğunu belirten Kaya, Türkiye’nin de emperyalistler tarafından savaşa sürüklendiğini aktardı. Kaya ayrıca düzenlenmesi planlanan savaşa karşıtı mitinglere izin verilmemesini protesto etti. Açıklama, platform üyelerinin topladığı imzaların basına gösterilmesi ve “**Kahrolsun ABD emperyalizmi**” vb. sloganların atılmasıyla son buldu.

Emeğin Partisi’nden savaş karşıtı eylem

Malatya: Emeğin Partisi Malatya il örgütü tarafından, “Emperyalist savaşı protesto” eylemi, 17 Ekim’de 2001 tarihinde postanenin önünde imza toplama kampanyasıyla başladı. 19 Ekim Cuma akşamına kadar süren imza toplama kampanyasında; ABD’yi protesto eden 4.500 imza toplandı. İmza toplama işleminden sonra 20 Ekim’de yürüyüş ve mitingle tamamlanan eyleme Kamu Emekçileri Sendikası da destek verdi. Fuzuli Caddesi’nin üst kısmında toplanan, çoğu EMEP’li yaklaşık üçyüz kişi yüz metre mesafedeki Kernek Meydanı’na yürüdüler. Burada bir konuşma yapan, Emeğin Partisi Genel Yönetim Kurulu (GYK) üyesi **Ender İmrek**; “1 ve 2. emperyalist paylaşım savaşın da olduğu gibi bu savaşta da milyonlarca masum insan ölecektir” dedi. Körfez savaşını örnek vererek, bu savaşta da Türkiye’nin zararlı çıkacağını öne süren İmrek; “Biz Amerikan askeri olmayacağız, savaş isteyenler gitsin kendileri savaşsın” dedi. Hapishanelerde süren Ölüm Oruçları’na da değinilen eylemde, ölümlerin durdurulması istenirken, bu sırada bir grup EMEP’li “**Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz**” sloganını attı. Kitle sel bir gösteriden uzak olan “gösterinin” sonlarına doğru topluluğun dağıldığı dikkati çekti. Tunceli il örgütünden temsilcilerinde katıldığı eylemde; “**ABD figüranı olmayacağız**”, “Savaşa hayır” ve “**Üretici ürününe, toprağına sahip çık**” dövizleri taşındı. Yaklaşık bir saat süren eylem, yoğun abluka altında olaysız bir şekilde tamamlandı.

“Terör denince Amerika’nın siciline bakalım”

Ankara: ABD’nin Afganistan’a açtığı çıkar amaçlı emperyalist savaşa karşı tepkiler yükselirken, 11 Eylül saldırısı çerçevesinde ABD’nin planladıkları, Türkiye’nin rolü ve gelişmeler üzerine TKM Ankara Şubesi’nde 14 Ekim 2001 tarihinde bir panel düzenlendi. Panele konuşmacı olarak araştırmacı yazar Dr. Temel Demirer ile gazetemiz İşçi-Köylü’yü temsilen Ufuk Balçık katılırken etkinliği TKM adına yöneten arkadaşın değerlendirilmesiyle panel başladı. TKM adına yapılan açılış konuşmasında emperyalist ABD’nin 11 Eylül saldırısını bahane ederek Afganistan’a saldırdığını ve Türkiye’nin de bu saldırıdan tıpkı Kore Savaşı’nda olduğu gibi “bir koyup on alma” politikası olduğu vurgulanarak ilk söz Temel Demirer’e verildi. Demirer sözlerine yaşanmış bir olayın alıntısı ile başlarken, konuşması boyunca daha çok “terör” nedir, “terörist” kimdir sorularına yanıt arayan kavramlar üzerinde durdu.

Dünyada 208 terörist tanımlı olduğu belirten Demirer, saldırıda 6000 kişinin öldüğünü ve bunun bir o kadarının da Irak’ta ambargo yüzünden ölen çocuk sayı-

sına eşit olduğunu hatırlatarak, “Amerika’ya ağlarken gerçek teröristin kim olduğunu unutmayalım” dedi.

Demirer, biricik terörizmin kapitalizm, emperyalizm olduğunu söyleyerek “Yeni Dünya Düzeni terördür” dedi.

Bugünün, emperyalist talana karşı çıkma, devrimci barışı savunma zamanı olduğunu belirten Demirer “büyük acılar büyük maceralara yönelir” diyerek sözlerini noktalarken sırayı Ufuk Balçık aldı. Balçık, konuşmasının başlarında, saldırının biçimi üzerinde durmayacağını belirterek CNN’de konuşma yapan bir Amerika’lı kadının “neden benim ülkeme diğer dünya halkları bu kadar nefret besliyor” sözlerinden yola çıkarak “Neden Amerika” sorusuna yanıtlar verdi. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan itibaren ABD tarihiyle konuyu irdeleyen Balçık, bu paylaşımın ABD topraklarının savaş görmemesine rağmen galip çıktığını ve emperyalistler arasındaki pazar savaşında önemli bir mevzi kazandığını belirtti.

Lenin’in “Savaş siyasetin devamıdır” sözünü hatırlatarak bugün Orta Asya’da başlayan ve

Ortadoğu’ya yapılan savaşlarda asıl nedenin emperyalist çıkarlar olduğuna değinen Balçık, enerji kaynakların %71’inin bulunduğu Orta Asya’da Amerika’nın Hazar petrolerine de göz dikerek hemen hemen hiç bir etkisi olmadığı için 11 Eylül saldırısını bir fırsat bildiğini açıkladı. En uşak devletler olan Suudi ve Mısır’ın bile üs vermezken TC devletinin “Terörizmle mücadele” konusunda üs vereceğini açıkladığını belirten Balçık, emperyalistlerin TC’ye biçtiği rolün olduğunu ve bu rolün Avrasya’ya hükmetmek rolünden bağımsız olmadığını açıkladı. Kafkaslara karşı denge, kökten dinci akımlara karşı (İran-Taleban) laik (sözde de olsa) olduğu konumuyla birlikte TC’nin önemine dikkat çeken konuşmasında bazı kafa karışıklarına da yanıt veren Balçık, Afganistan halkına destek vermenin Taleban’ı desteklemek olmadığını, bugün katledilenin Afgan halkı olduğunu vurguladı.

Yaklaşık 3 saat süren panelin ardından kafalarda oluşan sorulara yanıt bulunmuş olarak izleyiciler ayrıldı.

Telefonların sefasını Telekom cefasını halk çekecektir

Devlet “Çağdaştırma” maskesi altında köylerde telefonu yaygınlaştırarak, istihbarat çalışmalarını kolaylaştırıyor.

Köydekilere sorulduğunda telefonun geldiğine şükredenler apayrı bir havada. Bu telefonun hangi amaçla köye geldiğini bilmeyen sayısızca insanımız var. Şunu belirtmek gerekir ki, telefonların dağılması TC’nin işine gelmekte. Özellikle Türk Telekom abonman sayısı artsın diye ellerinden gelen teknik malzemeyi kullandılar. Kapitalistlere bir kez daha güven verdiler. Kendileri de yerli oldukları için bazen özelleştirmeye bile sahip çıkıp ABD’nin güvenini iyice kazanmaya çalışıyorlar. Nasıl bir Türkiye nasıl bir yaşam.

Yollar daha önemliyken telefon nasıl köylere kadar girer. Akıl mantık almıyor.

Bir hastamız olsa telefon açsak köye araba giremeyecek durumdayken, telefon bizim ne işimize yarayacak. Üstelik telefon sağlık anlamıyla da kötü. Şöyle ki; telefon elektrik direklerinden çekildiği zaman ahize kaldırıldığında elektrik zaman zaman yüksek voltajla gelebiliyor. Bu durumda her ahizeyi kaldıran sağlığından olmayla da yüz yüze kalıyor. Sadece bununla kalmayıp köye giren çakanı daha kolay tespit edebilmek için önemli bir araç olan telefonlar her yerde olduğu gibi burada da daha kolay dinlenecektir. Kaldı ki telefonu kaldıran bir yaşlı “Alo” yerine “Halo” derse devlet kapımızı çalıp halo kim diye soracaktır. Malum Türkiye’de Türkçe düzenli kullanılmamış. Kekeme birine bile şifreli konuşuyorsun diyecektir. Telefonların sefasını Türk Telekom, cefasını köylüler çekecektir. Köylülerin rüzgar esintisiyle demlenen çayın rengiyle bütün çalışanlarını selamlıyorum.

Dersim’den İşçi Köylü okuru

İK- Deri-İş Genel Kongre seçimi sizin zaferinizle sonuçlandı. Bize kongreyi değerlendirir misiniz?

Musa Servi- Deri-İş'in 27. Olağan Genel Kongresi bizim zaferimizle, işçilerin emekçilerin zaferiyle sonuçlandı. Çünkü sınıf mücadelesi tarihine baktığımızda kongrelerde hep genel merkez yöneticileriyle, şube yöneticilerinin bir araya gelip oluşturduğu liste kazanıyordu. Bu geleneği gerçekten değiştirdik. Sadece sendika bürokratlarının bir araya gelerek tabandan kopuk hareket ederek değil, geçmişten beri savunduğumuz anlayış olan tabanın iradesinin kongreye yansımaları esas aldık. Bu anlamda da anlayışımız gereği tabanın sesini kongreye yansıtmaya çalıştık. Kongrede tüm şube başkanları bir taraftaydı, biz delegelerle bir taraftaydık. Onların mantığı bu. Bu, ülkede oturmuş yanlış bir anlayış. Siyasi partileri milletvekilleri belirlerken parti başkanları şu şu olacak demekteler. Halkın düşünceleri alınmadan yapılır üstelik bu. Bu zihniyet sendikalara da yerleşmiş. Şube başkanları ne derse o olacak. O temelde şube başkanları genel merkeze gelecek, bizim oluşturduğumuz liste kazanacak "yoksa istifa ederiz" demişlerdir. Bizde tabandan kopuk bir listenin değil mutlaka tabanın iradesiyle

“Mutlaka tabanın iradesini zaferle çıkacağını söylemiştik”

oluşmuş listenin zaferle çıkacağını söylemiştik. Sonuçta da tabanın iradesi kazandı.

İK- Kongre öncesi delegelere yönelik nasıl bir çalışma yürüttünüz.

Musa Servi- Biz gücümüzü tabandan aldık. Fabrikada çalışan, makine başında çalışan insanlardan aldık. Karşı liste ise işverenlere dayanarak, bu anlayışla bizim kazanmamamız için yoğun bir çaba harcadılar. Kongrede oluşturduğumuz liste sadece sendikacılara karşı değil, aynı zamanda sermaye temsilcilerine karşıda oluşturulmuş bir listeydi. Bu amaçlananlarla birlikte düşündüğümüzde sınıf açısından bir kazanımdır. Bizim çalışmamız asıl olarak anlayışımız gereği tabana yönelik bir çalışmaydı. Geçmişte yaptıklarımız gelecekte yapacaklarımızın da bir göstergesidir. Nerede işçi-emekçi direnişi varsa o direnişin içinde yer aldık. Bundan sonrada olmaya devam edeceğiz. Bu anlayış doğrultusunda çalışmalarımızı yürüttük.

İK- Kongreye hazırlanırken neyi esas aldınız?

Musa Servi- Kongreye hazırlanırken, sendikaların içinde bulunduğu durumu ortaya koyduk. Tabandan kopuk bir sendikal anlayışın ileride de bir gelişme göstermeyeceğini belirtmiştik. Ülkede anti-demokratik uygulamalara, sendikasızlaştırmaya, kişiliksizleştirmeye karşı sadece söylemde değil, pratikte de tavır alınması gerektiğini esas aldık.

İK- Sınıf sendikacılığını geliştirme temelinde bundan sonraki yöneliminiz ne olacak?

Musa Servi- Sınıf sendikacılığı anlayışını geliştirmeye çalışan bu temelde çaba

harcayan insanlar üzerinde yoğun bir baskı var. Bu saldırı gerek sermaye cephesinden gerekse de farklı cephelerden yoğunlaştırılmaktadır. Sınıf mücadelesinde tabana dayalı bir çalışma yapmak gerekir. Çünkü bugün tabanda, sendikalara bir güvensizlik ve bunun sonucu olarak da, uzaklaşma üst boyutta yaşanmaktadır. Anti-demokratik uygulamalara, hak gasplarına katliamlara karşı

sunuz?

Musa Servi- İşten atma, yaşanan özelleştirmeesnek üretime vb. saldırılara karşı sesiz kalan teslimiyetçi zihniyeti değiştirmemiz gerekiyor. Geçmişte de yapılan Ankara yürüyüşleri sonuç alıcı değil kamuoyu yaratma temelindeydi. DİSK, Türk-İş gerçekten sınıfın çıkarlarını savunuyorsa üretimden gelen güçlerini kullanması gerekir. Bir yürüyüş yapılacak bu da izne tabi olacak, sınırlar içinde olacak. Bunlar esasen yükselen tepkinin yatıştırılmasının aracı olacak. Bize düşen görev ise bu tür eylemleri içerik olarak doldurmaktır. 5 Kasım'da DİSK eylem kararı almış. Daha önce de görmüştük ki, bu konuda çoğu sendika bürokratları çaba harcamayacaktır, sonra da iş yaptık, miting yaptık gelmediniz diyecekler. Bu tür yürüyüşlerin sınıfa yönelik saldırıları boşa çıkarma temelinde pek fazla yardımcı olacağını sanmıyorum. Tek çözüm üretimden gelen gücün kullanılmasıdır. Genel anlamda sınıfa yönelik saldırı boşa çıkartılmak isteniyorsa kararlı, sonuç alıcı eylemlerin örgütlenmesi gerekir.

İK- Son olarak

Musa Servi- Genel merkez kongresinden sonra sendikaların içinde bulunduğu durumu biraz daha yakından görüyorum. Sendika bürokrasisinde durumu kurtarma, koltuğa oturma zihniyeti hakim. Biz, genel merkez ve Tuzla'da bu ve buna benzer anlayışları sınıf sendikacılığıyla yok edeceğiz.

sendikalar büyük bir sessizlik içinde. Bu sessizliği yırtmak sınıfla bütünleşmekten geçiyor. Tuzla'da eski mücadele geleneğini yakalayabilmenin yolu da tabana yönelik sürekliliği sağlanmış çalışmalardan geçmektedir. Buna yönelik çabalarımız var. Tuzla'da ki arkadaşlar bunun çalışması içinde. Bizim eksikliklerimiz yüzünden de gerileyen mücadelenin, hatalardan ders çıkartılarak yeniden ivmelendirilmesi çabasında yız. Tabandan aldığımız destekle bunu yapacağız.

İK- DİSK 9 Kasım'da miting yapma kararı aldı. Bunu nasıl değerlendiriyor-

Pirelli'den sonra Brissa'da da işçi kıyımı devam ediyor

H. Merkezi: Her yaşanan kriz ortamının faturasını işçilere çıkaran patronlar, şimdi bu ortama savaşı da katarak işçileri kapı önüne koymaya çalışıyorlar. Daha önce Pirelli'de 42 işçiyi işten atan Lastik patronları, bugün de Kocaeli-Brissa'da 150 işçinin işten atılacağını belirtiyorlar. Lastik-İş sendikasının örgütlü olduğu Brissa işyeri baş temsilcisi Selahattin Sayar, sorunun çözümü için patronla görüşmelerin sürdüğünü belirtti. 775 işçinin çalıştığı Brissa'da görüşmeler sırasında işçilerin aileleri de çocuklarıyla birlikte kapı önünde bekleyerek, destek veriyorlar.

Özelleştirmenin ilk adımı olarak, TEKEL'de işten çıkarmalar...

H. Merkezi: Antakya- TEKEL'e bağlı işletmelerde çalışan, toplam 280 geçici işçi, kapı önüne konulmak isteniyor. Tek Gıda-İş sendikasının örgütlü olduğu bu işletmelerde, işçiler kesin çözüm sağlanana kadar mücadele edeceklerini ifade ediyorlar. Bugüne kadar yaptıkları yemek boykotu, basın açıklaması gibi eylemlerin yeterli olmadığını, bugün için de imza kampanyası başlattıklarını belirtiyorlar. Şimdiye kadar 7 bin imza toplayan işçiler bunları Çalışma Bakanlığı ve Başbakanlığa faksalayacaklar.

SEVGÜL OĞUZ

Genel Kongre Aymasın işçileri için önemliydi. Bu direnişin gidişatı açısından belirleyiciydi diyebilirim. Bu nedenden dolayı bizler, bugüne kadar hareket ettiğimiz sendikacı arkadaşlarla birlikte hareket etmeyi esas aldık. Sınıf sendikacılığı anlayışıyla birlikte hareket ettik. Aymasın direnişçileri olarak kongrede sesimizi duyurmaya, direnişimizi anlatmaya çalıştık. Misafir gelen sendikalara eleştirilerimizi ve beklentilerimizi sunduk. Bu anlamda da kongre bizim için önemliydi. Kongrede olumsuz olaylar da yaşandı. Bizim listenin karşısına çıkartılan listenin kazanması halinde biz işçileri olumsuz yönde etkileyeceklerinin farkındaydık. Tavırları sınıf yanlısı tavırlar değildi. Ayrıca gözlemlediğimiz başka şeylerde oldu. Bir sendikacı, delegenin oy kullanmaması için delegeleri tehdit etmiş, işverenle bu konuda işbirliği yapmıştır. Bu gelişmeleri de görünce kendi oluşturduğumuz listenin işçi sınıfından yana olduğuna daha fazla inandık. Seçim so-

nuçlandı ve bize göre olumlu. Çünkü sınıf sendikacılığını benimsemiş, bu anlayışı geliştirmek için uğraşan liste kazandı. Bu sadece Aymasın direnişinin geleceğini belirlemeyecek, aynı zamanda Tuzla Deri-İş içinde önemli bir süreç olacak. Çünkü Deri-İş'de günden güne kan kaybetmekte. İşçi sınıfının önderi olarak gördüğümüz Tuzla olumsuz bir süreç yaşıyor. Bu olumsuzluğun da şube yöneticilerinden, onların taşıdığı anlayıştan kaynaklandığını düşünüyoruz. Bunun tabandan kaynaklı olmadığını biliyoruz. Önümüzdeki süreç zorlu, çetin bir süreç. Bu bizim içinde böyle. Gerçekten de mücadeleci bir çizgi izlemek zorundayız. Bu anlamda yapılan kongreden çıkan sonuç hem bizim için, hem Deri-İş için hem de işçi sınıfı açısından olumludur. Kongreden sonra çadırımızda sonucu açıkladığımızda herkese büyük bir moral oldu.

Aymasın işçileri önümüzdeki süreç için önüne hedefler koydu. Eylemliliklerimiz olacak. Somut

olarak bu direnişimizi nasıl ileri taşıyabileceğimizi, nasıl sonuçlandırabileceğimizi düşünüyoruz. Genel anlamıyla bir eğitim programı hedefliyoruz. Bu süreç bizlerde bilinç sıçraması yarattı. Ama bunu daha ileri taşımamız. Direnişimizi devam ettireceğiz. Başka yerlerde de direnişler var. Onları ziyaret ederek, onlarla dayanışma içerisindeyiz. Tek tek lokal direnişlerde hiç bir sonuç alamayacağımızı biliyoruz. Bu yüzden sınıfın yaptığı direnişleri birleştirip, sermayeye karşı daha güçlü bir duruş sergilemeliyiz.

NACİYE ÖZDEMİR

Deri-İş Genel Kurulu 6-7 Ekim'de oldu. Tabii ki kongre zor ve ağır bir süreçte yapıldı. Bu süreçte sendikalar yoğun olarak reformist anlayışların denetiminde. Böyle bir dönemde Deri-İş kongresi oldu. Biz anlayışımız gereği Deri-İş kongresinde sınıf sendikal anlayışı temsil eden listenin kazanmasını istedik. Tüm çabamızı o yönde yoğunlaştırdık. Sonuç olarak kongreye iki listeye girdik. Bizim delegelerimiz, Deri-İş'in 53 yıllık mücadele tarihine, karşı listenin bir şey katamaya-

cağını görerek, sınıf sendikacılığı anlayışını benimseyen liste seçilmiştir. Gerçekten sınıf sendikacılığı anlayışını kongreden kazanımla çıkması, işçi sınıfı açısından moral olmuştur.

150-200 yıllık işçi sınıfı mücadelesi tarihi göstermiştir ki, demokratik hakların tümü işverenlerle anlaşarak değil, tabanı harekete geçirerek, dişe diş mücadelelerle alınmıştır. Tuzla bu mücadele tarihinde önemli bir mevziydi. Ancak hem dünyada hem de ülkemizde uygulanan YDD politikalarının bir sonucu olarak işçi sınıfı hareketindeki durağanlık, Tuzla'da da kendini göstermiştir. Bu genel etkinin yanında Tuzla Şube Başkanı da anlayışı gereği Tuzla'nın geçmiş mücadele kültürünü devam ettirememiştir. En basiti dört mevsimdir zindanlarda süren direnişe ilişkin Tuzla şubesinde bir basın açıklaması dahi yapılmamıştır. Çünkü, Tuzla Şubesi'ndeki hakim olan anlayışın, sınıf mücadelesi diye bir kaygısı, derdi yoktur. Patronlarla uzlaşarak, günü kurtarma politikalarıyla sendikacılık yapıyorlar. Bu da bizim yara alma-

mıza, geçmişte mücadeleler sonucu kazandığımız demokratik haklarımızın peyderpey kaybedilmesine neden oluyor. Sonuç olarak Tuzla işçileri, emekçileri var olan reformist anlayışı yok edeceklerdir. Yok etmeleri de gerekir çünkü bu anlayış bize zarar vermektedir.

Ayrıca 11 Eylül saldırısına ilişkin kısaca bir şeyler söylemek istiyorum. ABD 11 Eylül saldırısının ardından savaş çıkırtkanlığına başlamıştır. Bu çıkırtkanlığı uzun sürmedi ve Afganistan'a bomba yağdırmaya başladı. Savaşı yaygınlaştırmayı hedefleyen ABD, topun ağzına başka ülkeleri de almış durumda. Bu durum, tıpkı geçmişte olduğu gibi ezilen halklara açlık, sefalet, işsizlik olarak dönecektir. Dünya halkları bir kez daha kan, gözyaşı görecektir. Türkiye ise uşaklığını en iyi biçimde yapma çabasında. Şimdi Afganistan'a asker gönderme hazırlığında. Tabii ki hiç bir bakanın, zenginin çocuğu gönderilmeyecek oraya. Halktan insanın çocukları gönderilecektir. **Bu savaşın sonuçlarını ödemek için dünyada ve ülkemizdeki ezilen milyonlar bu haksız savaşa karşı çıkmalı ve alanlarda seslerini yükseltmeli.**

Alacaklarımızı bir an önce ödeyin

İstanbul: Güngören Belediye işçileri iki aydır ödenmeyen maaşlarını 17 Ekim 2001 tarihinde, Güngören Belediye Başkanlığı önünde yaptıkları basın açıklamasıyla dile getirdiler.

Basın açıklamasını okuyan İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, Güngören belediyesinde çalışan üyelerin 2000 yılı Mart ayında devam edip eylül ayında biten sözleşme farkları ile, 2000 yılı içerisinde hiçbir sosyal hak ve ikramiye ödenmediğini belirterek, 2001 yılında belediye yönetiminin işçilere yönelik olumsuz tavrının da devam ettiğini söyledi. Ayrıca Gülüm, Afganistan'a yönelik savaşa da değinerek "Amerika'dan çok Amerikan'cı kesilen TC devleti, Kore'de, Körfez'de yaşadıklarımızı bu savaşta da yaşayacağımızı, insanlarımızın öleceği ve ekonominin de çökeceğini söyledi.

MUSTAFA YİĞİT

Kazlıçeşme'den devralınan direniş çizgisi Tuzla'da hayat bulmuştur. 1992'de başlatılan mücadele onurlu bir şekilde buradaki önderlikle birlikte 98'e kadar taşınmıştır. Bu süreçte Rusya merkezli kendini gösteren kriz, kapitalist-empyralist sistemin tıkanıklığının bir ifadesiydi. Bu krizin faturasını ülkemizde yaşayan emekçilere maletmeye çalışan egemen sınıflar, her zaman karşısında Türkiye işçi sınıfına gerek direniş çadırlarıyla, gerek direniş çizgisiyle örnek olan Tuzla Deri-İş'i görmüştür. Bu süreçte sınıfın içerisinde, sınıfın sırtında kambur olan reformist anlayışlar, 98-99 sonlarına doğru burada ki devrimci-demokrat güçlerin içerisinde hayat bulmaya başlamıştır.

Devrimci-demokratların kitlelerden kopuk hareket etmesi reformistlerin burada hayat bulmasına neden olmuştur. '99 sonlarına doğru ayrışmalar başlamıştır. 2000 sürecinde devrimci-demokrat insanlar Tuzla şubesinin olumsuz havasını tersine çevirmek için yeni bir liste oluşturmuştur. Bu listeye devrimci-demokratlar kongreye gitmişlerdir. Kongrede % 90 devrimci-demokrat liste kazanırken, yanlarında 2 profesyonel de reformist listeden girmiştir. Bu süreçle birlikte Tuzla'da durum tersine dönmeye başlamıştır. Yani o direnişçi çizgisinden, Tuzla Deri-İş sendikası uzaklaşmaya başlamıştır. Yönetimi alması elbette ki devrimciler açısından iyidir. Ama burada profesyonel sendikacıların önemi büyüktür. Tuzla'da o işbirlikçi sarı-sendikal anlayış, reformist anlayış kendisine muhalif olan, gerçekten onurlu mücadeleyi sürdürüp direniş çizgisini esas alan insanları fabrikalarda tasfiye girişiminde bulunmuştur. Bunun önüne geçilmeye çalışılsa da pek de başarılı olunamamıştır. Bundan dolayıdır ki, Tuzla Deri-İş sendikası eski direnişçi çizgisinden, o gelenekten uzaklaşmaya başlamıştır. Bunu nereden biliyoruz? Şube başkanının toplu sözleşmede izlediği politikardan dolayı biliyoruz. Toplu sözleşme sürecinde Tuzla Deri işçilerini direniş hazırlaması gerekir-

ken, onları o doğrultuda örgütlemesi gerekirken temsilciler kurulunu yanlış beyanlarla, gündemine denk düşmeyen oyalamalarla, işverenlere verdiği sözleri yerine getirmeye çalışıyor. Yani oradaki işçilerin gerek ekonomik, gerek demokratik haklarını toplu sözleşme masasında olumsuz bir hava yaratarak işçilerin haklarını elinden almaya çaba gösteriyor. Politika gerçekten sendikası çalıştırmaya yönelik. Reformist-işbirlikçi anlayış gerek taşeronları temsilci yaparak, gerek 92-93'lerde Tuzla'yı Tuzla yapan insanları temsilciliklerden düşürüp işyerlerinden çıkmasına zemin hazırlayarak oradaki öncülerini tasfiyeye girişmiştir. Tuzla'da yaşanan böylesi bir olumsuz havada Genel Merkez 27. Olağan Genel Kurulu'na girdik. İşçi sınıfı mücadelesi içinde önemli bir yer teşkil eden Deri-İş Sendikası'nın Kongresi ülkedeki olumsuz havada ve işbirlikçi sarı sendikal anlayışların boy gösterdiği ortamda yapıldı. Genelde Türkiye işçi sınıfını özelde Deri-İş'i ilgilendiren bir kongreydi. Biz Tuzla'da ki ilerici unsurlar, taban iradesine baş vurarak, tabanda örgütlenerek ve tabanın söz ve karar ilkesine bağlı kalarak seçilen adaylarla Genel Merkez kongresine gittik. Burada bu ilerici unsurların karşısına çıkan anlayış, bu ilerici unsurların genel merkeze taşınmasını engellemek istemişlerdir. 3 yıl içerisinde önemli mücadele gösteren insanların tekrar seçilmemesi için dün sendikannın

paralarını yiyen, sendikannın örgütlenmesine engel olan, sendikannın işverenlere peşkeş çekilmesine yardım eden insanlar, Tuzla'da 24 Aralık 2000'de kendilerini göstermişlerdir. Ama şunu biliyoruz ki "Hayat boşluk tanımıyor" sen dolduramazsan gerçekten işbirlikçi reformist anlayışlar senin boş bıraktığın yeri doldurur. Bunu gördüğümüz için olumsuz şeylerin yaşandığı Tuzla'da bu eksiklerimizden ders çıkararak ve gerçekten üstümüze düşen görevi ekip anlayışla, kolektif çalışmayla yapmaya çalışıyoruz. Genel Merkez 27. Olağan Genel Kurulu bu kolektif çalışmanın ürünü olarak, Tuzla işçilerinin delegeleri ve diğer Deri-İş'e bağlı delegelerle birlikte, reformist anlayışlara bir tokat vurmuştur. Bu olumlu havayla birlikte Tuzla'da ki kötü gidişata da dur demeyi düşünüyoruz. Niye düşünüyoruz çünkü sınıfın büyük sorunları var. Sınıfa dün yanlış yapan insanlar bu gerek devrimciler açısından olsun gerek demokrat insanlar açısından olsun gerekse Tuzla'da bu direniş çizgisine sahip olan ve o geleneği sürdürmeye çalışan insanlar, eksikliklerinden dersler çıkartacaktır. Tuzla şube kongresini de olağanüstü kongreye götürmeyi hedefliyoruz. Genel Merkez kongresinde olumsuz unsurları nasıl kolektif bir çalışmayla alt ettiyse şube kongresinde de böyle bir hat izlenerek, reformist işbirlikçi anlayışın buradan temizlenmesini hedefliyoruz.

Savaşın faturasası emekçilere

ABD, Afgan halkını katletmeye ve Afganistan topraklarına bomba yağdırmaya devam ediyor. "Sonsuz özgürlük", "insan hakları", "terörle mücadele" kisvesi altında sürdürüyor bu azgın saldırısını. Peki bu bombalar sadece Afgan halkının mı başına yaşıyor? Hayır, bu bombalar tüm dünya emekçi halklarının başına yaşıyor.

ABD Başkanı W. Bush, "Yalnızca teröristleri değil, onları destekleyen devletleri de yok edeceğiz" derken hedefinin yalnızca Afganistan toprakları ve Afgan halkı olmadığını doğrularken, yeni hedeflerinin de olduğuna işaret etmektedir. Bu saldırıyla, emperyalizme başkaldırarak olanlara gözdağı vermek ve güç gösterisinde bulunmayı amaçlamaktadır. Bu saldırı tüm dünya emekçi halklarını tehdit etme saldırısıdır.

Türkiye, karakteri gereği bu emperyalist savaşta, efendilerinin yanında olduğunu ifade etmiştir. Başlayan savaşla birlikte de üst üste yaşadığı krizlerini ört-

bas etme çabasıdır. Yıllardır hayata geçirmek istediği bir çok hak gaspını, savaş ve kriz kılıfıyla uygulamaya koymaya çalışıyor. 2002 bütçesine baktığımızda bu çok açık görülüyor.

17 Ekim'de Meclise sevk edilen bütçe de, savaşın ve krizin faturasını emekçilere kesme ve daha çok kemer sıkma politikası öngörülüyor. **Adeta savaş bütçesi ile, emekçilere savaş açılıyor. Memur maaşlarında zammın kaldırılmasından, mesai ve ikramiyelerin ödenmemesine, resen (zorunlu) emeklilikten, kıdem tazminatlarının kaldırılmasına kadar uzanan birçok hakkın gasp edilmesi gündeme alınmış durumda.** Emekçi haklarına yönelik saldırı bununla da bitmiyor. Daha uygulamaya bile geçmeyen, abartılarak emekçi halkın önüne getirilen "İşsizlik Sigortası" fonunda biriken, 1 milyar dolar paraya da göz dikiliyor. Savaş ve kriz kılıfıyla "bütçe açıklarını gidermede kullanılacağı" söyleniyor.

Tüm bu gündemde olan hak gaspları uygulamaya geçti bile. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Zeki ÇAKAN, TEDAŞ'ta (Türkiye Elektrik Dağıtım A.Ş.) emekliliği gelen yaklaşık 4 bin çalışanın emekliye sevk edileceğini söyledi.

THY'nın da (Türk Hava Yolları) yüzde 20'lik bir küçülmeye gideceği ve bu amaçla emekliliği gelmiş bin personelin bir kısmının işten çıkarılacağı, ayrıca çalışanlara her ay bir hafta ücretsiz izin verileceği de bildirildi. (17 Ekim '01, Milliyet)

Tüm bu yaşananlara karşı sendikalar, derin bir sesizlik içinde. Teslim olmuş durumdadır. Yıllardır işçi ve emekçileri satışa getiren pratikleriyle sendika ağaltığı tescillenmiş Bayram MERAL'in, gazetelere yansıyan çıkışları ise oyalama taktiğinden başka birşey değil. Bugüne kadar işçi ve emekçilere yönelik özelleştirme, mezarda emeklilik, esnek üretim, sendikasılaştırma vb saldırılar karşısında da, benzer laflar ettiği ve bunların boş laftan ibaret olduğu bilinmektedir.

İMF ve DB direktifleriyle hazırlanan "savaş bütçesi" yapılmak istenenin ne olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Savaş ve kriz kılıfıyla, işçi ve emekçilerin can bedeli mücadelelerle kazandığı tüm hakları

gasp edilmek isteniyor. Ayrıca bütçede, savunmaya ayrılan payın artırılması ve gelecek 10 yılda, TSK'nın modernizasyonu için 150 milyar dolarlık projenin yaşama geçirilmesi öngörülüyor. (26 Eylül '01, Cumhuriyet) Bununla da; gelişmekte olan, yeni uygulamalarla daha da gelişecek olan tepkileri faşist terör yöntemlerini daha da arttırarak sindirmeyi ve yok etmeyi planlamaktalar. Son süreçte, gerek savaş karşıtı gerekse ölüm orucu direnişinin birinci yıldönümü vesilesiyle yapılan gösterilere karşı devletin azgınca saldırısı, bunun işaretlerini vermektedir.

Öncelikli olarak sınıf bilinçli emekçiler bu gerçekliği görmeli, en geniş emekçi kesimlere göstermeli, haksız savaşa, İMF politikalarına, krize ve hak gasplarına, karşı çıkışı birlikte ele alıp örgütlemelidir. **Şu unutulmamalıdır, emperyalist savaşa karşı çıkılmadan, kıdem tazminatı, ikramiye vb hakları koruma şansı yoktur.** Aynı ayrı gibi gösterilen tüm bu saldırıların her biri, zincirin halkalarıdır. Sendikaları, demokratik kitle örgütlerini bu temelde, harekete geçirmenin araçları yaratılmalıdır. **"Emperyalist savaşa hayır"** şiarı etrafından en geniş kesimi örgütleyerek, hak gasplarına karşı mücadelemizi yükseltelim.

Tarımda dışa bağımlılık artıyor Buğday ve hububatta ithal eder olduk

Ankara: Tarım üzerinde uygulanan yeniden yapılandırma, alternatif ürün ve daha nice IMF patentli özelleştirme ve yok etme projelerine şimdi de çiftçiye doğrudan gelir desteği ile başka bir uygulama eklenerek, köleleştirme zincirlerine yeni bir halka daha bağlanıyor. Sadece isim değişikliğinden ibaret olan ve aslında özünde ki sömürü ve talandan başka birşey eksiltmeyen emperyalizmin yağmacı politikalarında tütün, şeker, pamuk, fındık derken sıra buğdaya da geldi. Her yıl, buğday taban fiyatına verdiği düşük fiyat ve uyguladığı kota uygulamalarıyla tarımı iflasın eşiğine getiren devlet, şimdi de buğday ithalatına yönelmeye başladı. Bu iflastan

"nasıl kurtulurum" un hesabını yapan devlet, çiftçinin faizle kredi aldığı Ziraat bankasını özelleştirme, Türkiye'de hububat üretiminin iç ticaretini yapan Toprak mahsulleri Ofisi'ni (TMO) de "yeniden yapılandırma" kapsamına alarak devlet eliyle işletilen ne var ne yoksa tasfiye etmeye çalışıyor. Her geçen gün yeni bir tasfiye kararı gündeme alan hükümet, gerek insan gerekse hayvan beslenmesinde büyük öneme sahip ve tahıl ürünleri içinde en büyük paya sahip buğdaydaki oyunlarına başladı bile. Bilindiği gibi, tüketimi

gelişmiş ülkelerde az olmasına karşı bizim gibi ülkelerde gelir düzeyinin düşüklüğünden ekmeğe ve dolayısıyla buğdaya dayalı beslenme fazladır. Günlük kalori ihtiyacının %60'ını buğdaydan sağlayan bir beslenmenin olduğu ülkemizde, buğday ekiminde adeta bir ambar görevi üstlenilirken, şimdilerde ettiğimiz üründen fazlasını ithal eder olduk. Bugün ekildi dikili tarım alanlarının %50'sine hububat, 3/1'ine de sadece buğday ekilirken, 4 milyon tarım işletmesinin 3 milyonunda buğday üretimi yapılmaktadır. Fakat bu yıl üretilen buğday üreticinin elinde kalarak zarar etti. Çünkü geçen yıl 3,5 milyon ton

buğday alımı yapan TMO, bu yıl 2, 5 milyon ton buğday alımı yaparak geri kalan 1 milyon ton buğdayın çiftçinin elinde kalmasına neden oldu. Üstelik geri kalan 1 milyon tonluk buğdaydan daha fazla buğday üretildiği göz önüne alınırsa zararın boyutunun ne kadar yüksek olduğu anlaşılır. Üreticiye kalan tek çare ise, ya tüccara oldukça ucuz bir fiyata buğdayını vermek ya da bekletmek. İşte TMO'nun yeniden yapılandırılmasıyla beraber gündeme gelen "buğday sıkıntısı" çığırtaşı arasında tüccarın eldeki buğdayı stok yapması ve ekme fiyatlarında %50'lere varan artışın nedeni bunlar. Bu gün ekmeğin fiyatıysa 200 bin lira oldu. "Buğday sıkıntısıyla" beraber gündeme getirilen buğday ithalatında ise aynı oyun tekrarlanarak sahneye konuluyor. Sözün bittiği yerde, istatistiklerle tüm gerçekliklerin ortaya konduğu tablolarda ise buğday üretiminde ne kadar dışa bağımlı olduğumuz ortaya çıkıyor. Dünya buğday ticaretine bakıldığında, başlıca ihracatçı ülkeler arasında ABD, Fransa, Arjantin, Kanada ve Avustralya, ithalatçı ülkeler arasındaysa Japonya, Güney Kore, Meksika, Mısır, Brezilya ve Çin bulunmaktadır. İhracatçı ülkeler arasında bulunan ABD, dünya buğday ticaretinin seyrinde ve fiyatların oluşmasında önemli rol oynamaktadır. Türkiye'nin buğday ticaret tablosuna baktığımızda ise ne kadar dışa bağımlı olduğumuz görülecektir. Tablo 1'de.

Görüldüğü gibi 94, 97 ve 99 yılları hariç buğday üretiminde kendine yeter

bir ülke iken, ithalatta oldukça yüksek bir artış var. 2000 ve 2001 yılı verileri ise tam açıklanmamasına rağmen ithalatta yine ön planda olduğu bilinmektedir.

Tahıl üzerinde oynanan son zamanın en çarpıcı örneği de, tahıl üretimiyle ün yapan verimli Konya Ovasında ele geçen 3,3 milyon ton hububat rekoltesinin bu yıl 1.9 milyona gerilemesidir. Devletin, su kaynaklarına verdiği önemsizlikten doğan ve kuraklığında etkisiyle bu yıl ekili alanların ancak %20'sinin sulandığı ovoidan, geçen yıl 1 milyar 360 bin hektar alanda hububat ekimi yapıldı 3 milyon 348 bin 900 ton ürün (buğday, arpa) elde edilirken, bu yılki 1 milyon 932 bin 240 ton ürün hasat edildiği ortaya çıktı. İşte tarıma verilen "önem", işte "önemin" ortaya çıkardığı sonuçlar. Devlet hububat alımında ithale gideceğine kendi kaynaklarını çoğaltıp harekete geçirse bugün ithal eden hale gelmezdik. Yarın yapılacak bir plansızlık ve özelleştirme ile birlikte "bakalım sıra hangisine gelecek" dememek için önce tarımın tasfiyesine karşı çıkıp, emperyalizmin oyunlarını boşa çıkartalım.

Türkiye'nin buğday dış ticareti

Yıllar	ihracat (ton)	ithalat (ton)
1994	980.029	495.906
1995	232.847	1.253.331
1996	7.494	2.214.876
1997	15.424	2.551.789
1998	1.109.347	1.720.825
1999	1.864.702	1.613.025

“Devletin tek derdi üreticiyi ezmek”

Samsun: Devletin üreticiye olan düşmanlığı her gün yeni bir isim altında kendini ortaya koyuyor. Şeker ve tütün yasalarının meclisten geçirilmesinin ardından bu ürünler üzerindeki etkileri yeni sezonda kendini göstermeye başladı. Bu ürünlerle bir yandan kota getirilirken bir yandan da destekleme alımları kaldırılarak üreticinin üretmesi engelleniyor. Bugünlerde 4. sürgünü alınan çay üretimine de önce çay arazilerinin sınırlandırılması, sökülme işlemleri dayatıldı, ardından da kota getirildi. Fındık içinde aynı sorunlar yaşanıyor. Fındık sezonunun başlamasından önce Karadeniz’de fındık yetiştirilecek araziler belirlendi ve sökülme işlemleri başladı. Ardından da maliyetin altındaki 1.500.000 olan taban fiyat verildi. Bundan önceki sezonlarda Ziraat Bankası’ndan ya da Tarım Kredi Kooperatifi’nden borç alan ancak zam ve fon yağmuru altında bu kadarını ödeyemeyen yüzlerce köylü icralık oldu. Bugünlerde gelişen tepkiler sonucu Ecevit tarafından yapılan bir açıklamada üreticilere ödeme kolaylığı sağlanacağı iddia ediliyor. Ancak bu uygulamada sorunu şimdilik erteleyip daha sonra katlanarak artmasından öte bir anlam taşımıyor.

Doğrudan gelir desteği de bu projenin başka bir adımı. Dönüm başına 10 milyon lirayı alabilmek için bir sürü harcama yapan üreticiler devlete güvenlerinin kalmadığını her fırsatta vurguluyorlar. Samsun’un Bafra ilçesine bağlı Uluğaç Köyünde hem tütün hem de fındık üretimi yapılması açısından bu tarım politikalarından oldukça etkilenen yerler arasında. Tütün Yasası’yla birlikte tütün üreticileri başka arayışlara giderken fındık üreticileri devletin alternatif ürün yalanını deşifre ediyorlar. Bu köylerden biri olan Uluğaç köylüleri ile taban fiyatları, doğrudan gelir desteği, fındık arazilerinin sökülmesi vb. konular üzerine görüştük;

İK-Hükümetin verdiği fındık taban fiyatını nasıl değerlendiriyorsunuz?

1. Üretici-Taban fiyat 1 milyon 500 bin lira olarak verildi. Ancak fındığın maliyeti zaten 2 milyonu geçiyor. Hatta bugünlerde 900 bin liraya bile satılıyor. Fındığın işçiliğini, kazmasını, bakımını, toplamasını hesap et. Yarı yarıya bile olmuyor. Bir insan bir yıl boyunca fındıkta uğraşılıyor. 3 ton fındık topluyor diyelim gideri 4 milyon oluyor. Ama milletvekilleri televizyona çıkıyor: “Tütüne de, fındığa da iyi taban fiyat verdik” diyorlar. Kimse gelip bize sormuyor. Zaten onlar bize gelemez. Çünkü buralar onlara uzak, yabancı. Ancak seçim zamanı gelirler. Onu da koymayacağız artık.

İK-Şimdi fındık arazilerinin sökülme gündemde. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

1. Üretici-Burada fındık söküldü mü bizim hayatımız bitti demektir. Tütünde arazi şartlarına göre bu tarafta çok donuyor. Bizim yerlerimiz ancak fındığa verimlidir. Çevremizde 3-4 tür fındık yapan var. Arazilerimiz bayır olduğu için traktör zaten buraya giremez. Tütün nasıl olsun traktör girmeyen yerde. Hem fındık bir ağaç yerine geçtiği için toprak kaymasını da önüyor. Gerçi burada henüz sökülme-

ye başlanmadı. Ama duyduk başka köylere gitmişler. Neticeyi biliyoruz. Biz köylüler olarak söktürmemeye çalışacağız. Bakalım ne olacak. Devlet mi gelecek askeriyemi gelecek bilmiyoruz. Kolay kolay söktürmeyiz. Aynı Afganistan gibi savaş olur burada da. Öyle kolay kolay sökemezler.

İK-Niye söktürüyor sizce devlet?

1. Üretici-Bence bunu söktürmenin yabancı devletlere, ABD’ye faydası var. O devletlere faydası olduğu için yapıyor. Amerika diyor ki “Sen hiçbir şey yetiştirmeyeceksin. Benden alacaksın” Devlette öyle yapıyor. Devlet Amerika’nın dediğini yapmak, daha iyi uşak olduğunu ispatlamak için söktürüyor fındığı. Vatandaşa ABD’ye uşaklık edip geçineceğiz. Aç kalıyoruz çünkü.

İK-Alternatif ürün sunuyoruz diyorlar

1. Üretici-Bizim buralarda başka bir şey olmuyor ki. Gelsin benim bahçeye baksın bakalım başka bir şey oluyor muymuş. Biz oraları ellerimizle düzelttik. 1 Adam gezemez içinden, öyle yokuş. Orada ne olur fındıktan başka. Ah şu Ecevit bir gelse buralara. Gelsin buralara baksın bir. Burada insanların başka bir geçimi var mı, olur mu diye. Ne ettim de oyumu ona verdim. Açık söyleyeyim daha da vermem.

İK-Sadece Ecevit mi?

1. Üretici-Hepsi bir bizim için. İktidarı, muhalefeti yok. Hepsi iktidara gelince aynı oluyor. Ecevit, Mesut, Bahçeli. Bunları anneleri Türkiye’yi satsınlar diye doğurmuş. Kıyak emekliliği nasıl da geçirdiler hemen. Onların bir ayda aldığını biz hayatımız boyunca alamıyoruz. Hep kendi maaşlarına zam yapıyorlar. Bir kere de köylünün ürettiğine zam yapsalar ya. Kriz hep bize.

İK-Siz ne kadar fındık üretiyorsunuz. Taban fiyatı nasıl değerlendiriyorsunuz.

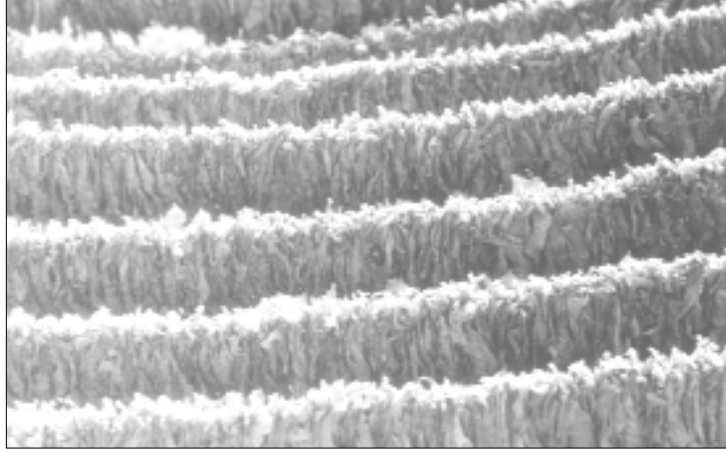
2. Üretici-Ben iki ton kadar fındık yapıyorum. Taban fiyatı bana göre 2 milyondan aşağıya düşmemesi lazım. Çünkü 2 milyon diyorsun zaten o 1 milyona gidiyor. Şimdi 1.500.000 belirlenmiş o fındık 800-900 bin liraya gidiyor. Hep tüccar kazanıyor. Paralar zengine gidiyor hep. Biz fındığın parasını daha fındık dalda iken yiyoruz. Toplayınca da borçlara gidiyor. Toplayıp, kurutup, ne verirse tüccar, hemen satıyoruz. Ne yapalım. Borç içindeyiz. Ben 1.400 bin lira günlük yevmiye verdim. Dibini çapalamaya yine para verdim. 2 ton fındığın 1.700 kilosu lirası akaryakıt, işçiliğe, toplayan işçilere gitti. Bana kaldı 300 kilo fındık. 300 milyon yani. Mesela 2002 yılının fındığı için tüccar, şimdiden 700-800 bin lira para veriyor. Bir daha ki seneye senin fındığını o fiyattan alıyor. Üreticinin elinde hiçbir şey kalmıyor yani. Önce Ecevit köylünün dostu dedik. Oyumuzu ona verdik, o da şimdi köylünün kökünü kazıyor. Zengin iyice zengin oldu fakir iyice fakir. Ecevit’e “köylünün babası” dedik ama nered-

İK-Zararına birşey niye yapıyor devlet?

2. Üretici-Oradakilerin kafası çalışmıyor da o yüzden. Devletin kafası çalışmıyor. Arkada Amerika var. Ona sat 5 liraya, geri al 10 liraya. Hiçbirşey ekmeyeceksin diyor devlet. Allah belasını versin. Bizim en büyük düşmanımız Amerika. Terörün başı da Amerika. Bak şimdi de Afganistan’a saldırıyor. Bizimkilerde ona yardım ediyor. Amerika’nın herkesi sömürdüğü yetmiyor. Bir de dünyaya el atıyor. Bu işin arkasında da Amerika var.

İK-“Alternatif ürün yetiştirin” diyor devlet. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

2. Üretici-Olmaz bu. Burada hiçbirşey

olmaz. Çünkü burada normal ağaç bile olmuyor. Sadece fındık olur. Yokuştur biraz düz yerlerinde tütün olur. Ne yapacak bu millet. Türkiye fındıktan tütünden zararını ediyor sanki yok. Ama Amerika’dan alacaksınız deniyor. Tütüne de, şekere de, fındığa da öyle deniyor. Bir devlet kendi halkını sömürür mü bu kadar. Ben anlamadım. Kriz kriz diyorlar. Kriz sadece bize var. Burada fındıktan başka bol bol diken olur. Biz fındığı sökersek ne yiyeceğiz.

İK-Sökülen ocak başına para veriyormuş devlet. Bu doğru mu?

2. Üretici-Ocak başına 2 milyon lira veriliyor. O da eğer sen sökersen. Yok eğer sökmezsen devlet sökerse bu parayı senden alıyor. Alternatif olarak da kivi ve kuşburnu öneriyorlar. Ama bu bölgede bunlar olmaz. Kuşburnu olur ama o da bizim geçimimizi sağlamaz ki.

İK-Sizin ne kadar fındığınız oluyor? Taban fiyatı nasıl değerlendiriyorsunuz?

3. Üretici-Benim 300-400 ton fındığım oluyor. Bu sezon devlet 1 milyon 500 bin liradan açtı sezonu. Ancak tüccar 800 bin liradan alıyor fındığı. Zaten borç içinde insanlar. Bir çuval un 22 milyon lira. Borç alıyorum 100 mark o zaman 600 bin liraysa sonra oluyor 900 bin lira. Vatandaş zaten aç. Tütünde de aynı. Tütünün fiyatının da en aşağı 3,4-4 milyon olması gerekiyor. Yoksa vatandaş kendini kurtaramaz. Yoksa sen sezonu 1 milyon 500 binden aç ama sat 700 binden. Tütün sezonunu aç 2 milyondan sat 1 milyondan. Mesela bir torba tütün gübresi geçen sene 6 milyon 250 bin lira idi. Bu sene olmuş 17 milyon 500 bin lira. Adam 10 dönüm tütün yapsa 10 dönüme 10 torba gübre alması gerekecek. Bir çuvalı 50 kilo bu gübrenin 10 dö-

nüme 500 kilo gübre gidiyor. Seneye bunun fiyatı 30 milyon olur. 300 milyon gübreye veriyorsun zaten. Bu vatandaşın hastası olmayacak, çocuğunu okula göndermeyecek. Nereden bulacak artık. Kendi tütünümlü bitirip başka yerlere de çalışmaya gidiyoruz. Yoksa aç kalırız. 10 dönüm tütün yapan birisi 2 milyon 500 bin taban fiyattan 2,5 milyon alır. 650-700 milyon masrafı var zaten. Bu insana ne kalacak 16 ay uğraşılıyor, bu tütünlü. Bir milletvekili oturuyor koltukta. Alıyor 5 milyar maaş. Ben hayatta alamam o parayı. 10 tane milletvekiline verdikleri 25 milyar 10 tane köye rahat rahat bakar.

İK-Doğrudan gelir desteğine başvurduğunuz mu? Sizce bunun amacı ne?

3. Üretici-Dönüm başına 10 milyon vereceklermiş. Ama devletin asıl amacı köylüye para vermek değil. Verecek olsa taban fiyatı verir. Sabah bu parayı 10 milyon veriyor sana akşam 100 milyon alıyor cebinden. Devletin fikri o. Bu bir kandırmaca yani, köylüyüz ya. “Verelim şunlara bir çuval un parası, alalım oylarını, oturalım döner sandalyeye” diyorlar.

İK-Bu 10 milyonu alabilmek için neler yaptınız? Ne kadar para harcadınız?

3. Üretici-Ben 20 dönüm araziye neredeyse 20 milyon masraf ettim. Daha fazla edende var. (Makbuzları göstererek) Bafra Sosyal ve Kültürel Kalkınma Vakfı 500 bin lira; Ziraat Odası 2.500.000 lira; İl Tarım Müdürlüğü 1.000.000 lira; Ziraat Bankasına hesap açtırıyorsun 5.000.000 lira. Bunların dışında yol paraları vb. de var. Onlarda cepten gidiyor. Yani köylüyü dolandırıyorlar yine. 10 milyonu verene kadar benim ömrümü götürüyorlar.

İK-Ekleme istedikleriniz var mı?

3. Üretici-Normalde 10 dönüm tütün yapan bir köylü bu sene 700 ip tütün yapmış demektir. 1’er kilodan 700 kilo yapıyor. 700 kilo tütünü kilo başına 3 milyondan verse 21 milyar para yapar. 16 aylık emektir bu. Bir milletvekili de diyor ki “3 milyar ile ayın başını getiremiyorum” Tabi getiremez. Hanımının dudağına bir seferinde 50 milyonluk boya gidiyor. 500 milyonluk dairede oturuyor. Hepsi benim sırtımdan. Bir de çaldıkları var. Yani kimseye göstermeden aldıkları.

İK-Siz neler söylemek istersiniz?

4. Üretici-Bende fındık ve tütün yetiştiriyorum. Hiçbiri de bizi tatmin etmiyor. Nasıl geçineceğiz diye kara kara düşünüyoruz. Şimdi bir de fındık sökmeye işi çıktı. Ne yapacak bu insanlar. Bir zamanlar devlet diktirmiş bu fındığı. Şimdi sökülüyor. Nedir bu? Aynı Türkiye’de değil miyiz. Bu sadece Amerika’nın çıkarına. Vatandaşa zulümden başka bir şey değil. Zenginın parası iyice değerlendirildi. Elektriğe zam, mazota zam, herşeye zam. Devlet kanımızı emdi. Kooperatife borcu olanlar traktörlerini hep sattı. Hala da borçlu tarlasını sattı. Köylünün ürününe yılda bir zam, diğerlerine her gün zam. Eskiden yavan ekme yerdik. Şimdi onu da yiyemez olduk.

“Çözüm tecrite, izolasyona son verilerek ortak yaşam alanlarının yaratılmasıdır”

-Devletin zindanlara yönelik bir politikası var. Sürekli katliamlarla gündeme geliyor zindanlar. Uzun yılların zindanında geçirmiş biri olarak devletin zindanlara yönelik bu pervasız politikalarının nedeni nedir sizce?

H. Demirkaya: Zindanlara saldırıyı genelde sınıf mücadelesine yapılan saldırılardan koparmamak gerekiyor. Dışardaki saldırının bir parçasıdır. Dışarda, yığınlarca çabalar sonucu politik akımları da örgüt-süzleştirebiliyorlar. Esir aldıklarını da içerde teslim almaya çalışıyor. Politikası gereği olarak, son yıllarda buna ağırlık vermesi, ama esas olarak zindanlarda teslim almaya yönelik politikası var. Bu bir sınıflar mücadelesidir. Her sınıf zaten kendisini yok etmeye çalışan, sınıfı örgütsüzleştirmeye örgütlerini dağıtmaya çalışır. Başaracağı oranda kendi egemenliğini güvenceye alır. Doğal olarak da burjuvazi kendisine yönelen o sınıfsal ve ulusal hareketi sadece dışarıdan değil içeri aldıklarını da içerde örgütsüzleştirme politikaları izlemiştir. Bir çok uluslar arası deneyimlerinde ışığında kazanılmış haklarını da ellerinden alarak kendini yetkinleştirmeleri, kendilerini geliştirmelerini engellemeye çalışıyorlar.

-Bu politikaları belirli dönemlerde daha vahşicedir. Sürekli bir politikası vardır elbet ancak bazı dönemlerde özel bir saldırı politikası seçiyor.

-Bunu da sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu durumdan koparmamak gerekiyor. Uluslararası alanda ve ülke içindeki durumundan koparmamak gerekiyor.

Hapishanelere saldırının boyutunun yoğunluğu veya düşüklüğü sadece içerideki direnmelere bağlı değil, özellikle sınıf mücadelesinin dışardaki boyutuna bağlıdır. Dışardaki hareketi etkisizleştiriyorsa, yeraltı örgütlerinin politik akımların kitle hareketini etkisizleştiremiyorsa içeriye yönelmez. Ama dışarıyı etkisizleştirdiği ölçüde bu içeriyede yansır. Ama dışarıyı etkisizleştiremezse zaten dışarıyla başedemiyor demektir. Dışardaki hareketi zayıflatınca içeriye saldırması daha kolaylaşıyor. Dönem dönem daha pervasızca saldırması işte bu. En önemli etkeni bu. Tabi özgül koşulları da var.

Bugün uygulanan F tipi çok geniş toplumsal bir hücreleştirme politikası. Dönem dönem gündeme gelmiş çeşitli eylemliliklerle bedeller ödenerek geri

adım attırılmış, kazanımlar elde edilmiştir. Geline süreçte hücre politikası hahaya geçti. Devrimci-Komünist tutsaklar hücrelere konuldu. Bu süreçle beraber hücre politikasını açıklar mısınız?

-Bu uygulamalar yeni bir şey değil aslında. Çeşitli ülkelerde ve Türkiye’de de (12 Mart-12 Eylül döneminde) farklı dönemlerde hücre politikası uygulandı. Ancak bugünkü uygulamayı eskiyle kıyaslamak doğru değil, çünkü bugünkü uygulama bir sistem olarak oturuyorlar. Genel bir saldırdır, hücre bunun bir parçasıdır.

Egemenler genel bir stratejik politika uyguluyor, bu da bu politikanın zindan ayağıdır. Bilindiği gibi uluslararası ölçüde globalleşme, küreselleşmeden söz ediliyor. Bir çok yarı-sömürge ülkeleri ya da görünüşte kendine bağımlı ülkeleri kendisine adapte edebilme sömürge politikası izliyor. Bağımsızlık yönlerini de ortadan kaldırarak dizginsiz bir şekilde at oynatmaya çalışıyor ya da çok yönlü bir saldırıya geçiyor. Uluslararası sermaye arasındaki rekabetten dolayı özellikle yarı-sömürge yönünden dolayı daha fazla talan etme politikasına uygun sıçramalar dengesi hızına yetişmek, gelişen pazarlarda egemenliğini daha etkin kılmak, daha fazla kar elde etmek için yabancı tekelere başvuruyor. Türkiye’de burada uluslararası sermayeye, burjuvaziye uyum stratejileri izliyor. Bu uyum stratejisine uygun olarak da, hergün devletin küçülmesi denen özelleştirme, bilimin, sağlığın özelleştirilmesiyle devletin küçülmesi denilen devlet kurtarma veya kamu kurumlarının talan edilmesiyle zenginlik kaynaklarının talan edilmesidir. MAİ, MİGA onlarla birlikte çeşitli düzenlemeler sunan yani siyasal olarak aynı yasalar veyahut Avrupa Birliği uyum çok yönlü destek saldırıları var.

Dışarda sınıf mücadelesini bunu etkisizleştirdiği gibi bunun paralelinde zindan ayağını da gerçekleştirmeye çalışıyor. Sadece yakalayıp etkisizleştirme, ağır cezalara çarptırma değil, tamamen içerde de örgütsüzleştirilmiştir. Hücre politikası tamamen örgütsüzleştirme için mimari olarak da ona uygun hale getirildi. 12 Eylül’de de hücrelerde kalındı. Çok ağır koşullar da yaşanıldı. O dönemde koşu sistemi denilen en azından eski tip hapishanelerin yerini 12 Eylül’de E tipi hapishaneleri aldı. E tipi hapishaneler 18-20 kişilik hapishanelerdir. Ya da özel tipler 16-18 kişiliktir. Yani topludur.

‘83’ten itibaren özel tipin başka bir biçimine 6’şar kişilik ama havalandırmaları aynı olduğundan dolayı tutsaklar aynı havalandırmaya çıkabiliyordu. Aşağı yukarı 50-70 kişi havalandırmaya çıkabiliyordu. Şimdi olan uygulama, mimari olarak da hücre tipine geçiştir. Tamamen tecrit ve izolasyon uygulamasıdır. İçerdeki örgütlülüğü yok etmeye, birbirleriyle olan bağlarını kesmeye, siyasal çalışmasını, dayanışmayı yok etmeye yönelik, kültürel faaliyetlerini yoketmeye, tamamen yalnızlaştırarak, izole ederek tek başınaymış gibi her uygulamayla, bunun yanı sıra hak gasplarıyla tamamen teslim almaya yönelik bir politika vardır. Stratejik saldırıların hapishane ayağını tamamlamış oldu. F tipine bunun için geçtiler. Geçmek içinde, bunlar bir günde oluşacak şeyler değil, bunun için kamuoyu oluşturdular.

Diyarbakır’da ki, Buca’da ki, Ümraniye’de ki ve en son Ulucanlar’da ki katliam da bunun döşemeleriydi. Bir politika uygulayacaksa birde kamuoyu yaratman gerekiyordu. Burjuvazinin bu saldırıları kamuoyu yaratmaya yönelikti. İşte hapishaneler dizginlenemiyor “Kontrol sağlanamıyor. Yıllarca arama yapamıyorduk, sayım alamıyorduk” diye. Oysa hergün iki sefer sayım alınıyor. İsteddiği zaman girebiliyor, ayda bir sefer jandarma arıyordu.

19 Aralık öncesi süreçte F tipi hapishanelere yönelik bir devletin oluşturduğu kamuoyu vardı, bir de buna muhalif olan kesimin, devrimci-komünist tutsakların oluşturduğu bir kamuoyu vardı. Bu süreçte hapishanelerdeki durum neydi, F tipi nasıl bir boyut kazanmıştı.

-F tipi kamuoyunda çok fazla bilinmiyordu. Hem pratik olarak da uygulanmadığı için temel özellikleri kamuoyuna tanıtılmış değildi. Çünkü burjuvazi tanıtıya teşhir olmuş olacaktı.

F tiplerinde nasıl bir sistem uygulayacaklarının polemikini yapmadılar. Tam tersine koşu tipinin zararlarını abartmaya çalıştılar.

Tamamen gerçek dışı olan propagandalardır. Yok silah var, denetleyemiyoruz gibi. Basın-yayın onların elinde, medya tekelileri onlarda olduğu için tek yönlü bir karalama kampanyası yürüttüler. Buna karşılık politik tutsaklar olsun, dışarda politik mücadele içerisindeki akımlar olsun, bunu yıllar önce nasıl uygulandığını bu politikanın uluslararası alanda nasıl bir politika olduğunu, ülke içerisinde fiiliyata henüz geçilmemiş olsa pratik olarak yaşanmamış ama teorik olarak uluslararası alanda nasıl bir politika ve neler hesaplandığı az çok bildiklerinden dolayı ülke içerisinde neler hesaplandığını biliyorlardı. Toplum ve sınıf mücadelesini sindirmeye içeriye teslim almaya yönelik olduğunu biliyordu. Yalnızlaştırarak, onları hem örgütsüzleştirmek hem tüketebilmek politikasıydı bu. Bu açıdan tutsaklar nasıl bir sistem getirilebileceğini aşağı yukarı biliyordu. Genel strateji saldırının bir parçası olduğunu biliyordu. Politik akımlarda bunu böyle tespit ederek teşhir etmeye çalıştı. Yayınlarıyla, açıklamalarıyla yavaş yavaş meslek örgütleri olsun, sendikalar olsun, diğer dernekler olsun yavaş yavaş sorunu kavradı, belli yerlerde kendiliğinden platformlar oluştu. Yasal reformist partiler, sendikalar da tavrı almış oldu. Öğrenciler tavrı almış oldu. Bir tepki oluşuyor ama bu tepki politik akımların önderliğinden yoksundu. Küçümsenmeyecek bir kamuoyu vardı. Ama o tepki sokağa taşmayınca çok fazla etki yapmaz. Ya da diyelim ki gösteri, yürüyüş yasağıyla ortadan kalkıyor. Ama ciddi yeraltı politik akımlarıyla gösteriler yasaklanmıştı olsa onbinlerce insanı sokağa dökerek çatışmalar göze alacak durumunu görmüş olsa, hücre tipi geçişi göze alamazlardı. Hareketlerin durumunu bildiklerinden dolayı bu durumdan cesaret aldı. Yani daha büyükte

katliam yapmış olsa nihayetinde göstereceği tepki bu olacaktı.

Ama ciddi bir örgütlülük olsa hem göze alamazlar, hem de katliama girişselerdi. Böyle bir aşamada bir kaç saat 10 binlerce insanın sokağa dökülmesi polisle çatışması, göze alınması yaşasaydı baştan caydırıcı olur. Çatışarak daha büyük bir duruma sıçrayacak bir durum olsa göze alamazlardı ya da operasyonu keserlerdi.

-Ölüm orucu belirli bir aşamaya geldiğinde tahliye saldırısıyla direnişçiler tahliye edildi. devlet neyi hedefliyor, ne tür sonuçlar çıkarıyor

-Şimdi o altı aylık erteleme aşlında geri adım değil. Şöyle değil tabi, direnişin bir kazanımıdır.

Direniş taleplerinin içinde de 96’da sakat kalanların tahliyesi gibi direnişin yarattığı kararlılığın bir kazanımı olarak anlamak gerekiyor. Başta bir kere direnişi zayıflatmayı hedefliyor. Onu eritmeyi hedefliyor. Devlet zaten 19 Aralık’tan sonra geriye dönülmez bir şekilde F tipi sistemini yerleştirmeyi, Avrupa politikasıyla o deneyimlerle uygulamak istedi. Zaten onların istemleri doğrultusunda yapılmıştır.

19 Aralık katliamından sonra şu belliydi, politik akımların önderliğinden yoksun olan tepkiden sonra hücreye geçilmiş geri dönüş olukça güçleşmişti. Geri adım attırmak sadece tutsakların direnişi değil esas olarak dışarda ki güç sorunudur. Hepsi ÖO’ya girse bile sonuç alınması da meçhuldür. Ve nihayetinde hiçbir ülkede bu kadar sayıyla ÖO’na başlanmamış, bu kadar süreyi de almamıştır, duymuş değilim. Bu anlamda küçümsenmeyecek bir direniştir.

19 Aralık’tan sonra devletin politikası şuydu; ne kadar öldürebilirim, sakat bırakabilirsem iyidir. Şimdi onu caydırarak bir güç olmayınca esas içeriye kalınca bir avuç aile, demokratik kitle örgütü, sınırlı bir tepki olunca geri adım atıyor. İşte bu kararlı direnişin sürmesi sonucu bir çok insanın şehit olması, sakat kalması devleti epey zor durumda bırakmıştır. Devlette bir taraftan direnişi zayıflatmak için, çünkü ilk tahliye saldırısıyla bırakılanlar artık ölüm sınırına gelmişti. 150-160’lı günlerdeydi. Toplu ölümler olacaktı. Hiç başvurusu olmayanların bir kısmı da bırakıldı.

1.’si direnişi zayıflatmaktı. 2.’si F tiplerinde ölümler peşpeşe olursa tepkiyi artıracaktı. Nasıl olsa bir çoğunu sakat bıraktı deyim yerindeyse “hallettik, bunların işini bitirdik” diyerek bıraktı. Dışarda da devam ediyor mu etmiyor mu kendi bilir dediler. Dışarda ölsün diye kendilerince bir politika belirlemişler. Sakat olanlar, yaşayan ölü durumunda. 6 ay ceza ertelemesiyle tedavi masraflarından kurtulmuş oldu. Bırakmışta olsa, insanların tedavisi için oldukça masraf gerekiyor. İçte de dışta da baskıları yumuşatmaya yönelik olan bir yönetime başvurdu. Bakın işte bırakıyorum meslek örgütleri baskı yapmasın diye iyimser bir hava veriyor. Aileleri ve meslek örgütlerini bir beklenti haline sokmak istiyorlar. Doğal olarak aileler bırakılan çocuklarıyla uğraşacak, siyasal faaliyetlerinden alıkonacak. Sadece o da değil diğer ailelerden koparmak istiyorlar.

Direnişçiler safında bir çözüme yaratmak istiyorlar.

Özellikle aileleri başvurursa örgütlerinden koparabilirler. Bir aracı olarak böyle bir şeye başvurabilirler. Bırakılanlar arasında sakatlıklar bakımından bedensel ve zihinsel farklılıklar var ama çoğu sakat.

6 ay sonra geri hapishanelere alma korkusunu yaşatmak ve siyasal yaşamı bitirmek. Direk o baskıyı ensesinde hissettirecek bir anlamda da onları test etmek gibi bir şey.

Dikkatleri devlet artık başka bir noktaya çekiyor. Sanki F tiplerinde sorun yok da, sorunları çözülmüş. Tartışılan ne kadar insanın bırakıldığı oluyor. Taktik değiştiriyor. Ama statü olduğu gibi duruyor. Parça parçada eritmeye çalışıyor. Statükosunu yerleştirmeye çalışıyor.

-Nasıl bir çözüm olabilir, nasıl sonlanabilir

-Politik tutsaklardan kaynaklanan bir

şey değil. Burjuvazi önce demagoji yaptı. İşte devlet için varlık-yokluk sorunu diye. Politik tutsaklar cephesinde de böyle bakanlar vardı. Varlık-yokluk sorunu olarak bakılamaz. Çünkü Türkiye halklarının kaderi buna bağlı değil. Devrimin kaderi de buna bağlı değil. Etkiler, ama zindanlar sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Bir alandır. İraden dışında konduğu bir alandır.

Politik tutsaklar F tipi hapishaneler gündeme geldiğinde sorunu anlatmaya önüne geçmek için epey çaba sarf ettiler. Belli bir aşamadan sonra ÖO'na gitmek durumunda kaldılar.

Hem ölüm pahasına buna karşı direnmek hem de bir basınç oluşturarak caydırıcı olabilmek. Ama bütün bu kararlılığa rağmen devlet F tiplerini tam bitirmeden katliamını gerçekleştirdi.

O dönemde, önceki taleplerden F tipi kapatılsın, ya da DGM'ler kapatılsın talepleri F tipine geçilince vazgeçildi. İleriye

yönelik kapatılmaya güvence verilsin" dendi. "Kürt halkının demokratik hakları verilsin" talebini devlet varlık-yokluk sorunu olarak değerlendirdi. Ondan da vazgeçilerek o demagojiyi de elinden aldılar.

TMY ile ilgili yine varolan güçle ortadan kaldırılmayacağını, geriye kalan taleplerin yaşamsal talepler olduğu, en asgari taleplerdir. Demokratik taleplerdir. Çözüm tecrite izolasyona son vererek ortak yaşam alanlarının yaratılmasıdır. Mimari olarak çok zor değildir. Havalandırma duvarlarının kaldırılmasıyla en azından iki hücre birleşiyor, bir kapı daha açtın mı dokuz kişi olabiliyor. Bir öbür taraftakiyle 12 kişi olabiliyor. Aynı koridorda 18 kişi çok rahatlıkla bir araya gelebiliyor. Çözmek isterse çözer. Sayı 12 olur ya da 18 sorun politik tutsaklardan kaynaklı değil. Artık taleplerini budayacak bir şeyde kalmadı. Ortak yaşam alanıdır. **Ortak yaşam alanı için kurulan yerlerinde tredmana bağlı**

kalmaksızın uygulanmasıdır. Tredman politikası zaten ıslah etme politikasıdır. Yıllarca cezaların dışında cezalar verilerek yıldırılmaya çalışılıyor. 19 Aralık katliamında "Teslim ol" çağrılarına cevap verilmediği için ceza uygulanıyor mektup, görüş vb. Açık görüş hakkı deniliyor. Telefon konmuş ama ceza almama koşulu var. Yani "ehlileşirsen, kurallara uyar, uslu çocuk" olursan o "hak"lardan yararlanırsın diyor. Kütüphane, berber gibi cezalar bitince de bu sefer "arama da gardiyana itiraz ettin, gözünün üstünde kaşın var gibi, fiiliyata da uygulamıyor. Ceza almayan çok az. Yani fiilen de kullanılmıyor. Demek ki bir hak olarak değil ehlileştirme aracı olarak verilmiş. Zaten politik tutsakların bunları kabul etmesi de mümkün değil. Bugün açık görüş için ayakkabı çıkarmayı dayatıyor, yanında elbiseni dayatacak sınırı yoktur.

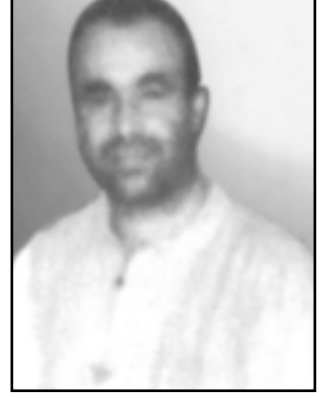
Tarihsel yürüyüş şehitlerle sürüyor

Kartal: Ülkemizde ki F tipi suskunluğa, karanlığa ve egemenlerin kirli oyunlarına rağmen tam bir yıldır sürdürülen Şanlı Ölüm Orucu direnişinin 170. gününde **Ali Ekber Barış** İzmit Devlet Hastanesi'nde şehit düştü. 18 Ekim 2001 tarihinde Ali Ekber Barış'ın da ölümsüzleşmesiyle 20 Ekim ve 10 Aralık 2000 tarihlerinde başlatılan ÖO ve SAG'de şehit düşenlerin sayısı 42'ye ulaştı. Bu gör-

kemli direniş karşısında acizleşen ve acizleştikçe saldıran egemenler yine şehitlerin cenazesine saldırarak bir kez daha gerçek yüzünü gösterdi. Ali Ekber Barış'ın cenazesini almak için İzmit'e giden devrimci-demokrat insanları cenazeye yaklaştırmayan polis, cenazeyi kaçırarak otobüsle Dersim'e gönderdi. Burada Ali Ekber Barış'ın cenazesi ailesi tarafından toprağa verildi.

Ali Ekber Barış

Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Dankent kasabasında 1971 yılından doğan Ali Ekber Barış, gençlik yıllarını Dersim'de geçirdi. Ali Ekber Barış burada evlendikten sonra, ekonomik nedenlerden dolayı İstanbul'a yerleşmek zorunda kaldı. 1996 yılında devrimcilerle tanıştı. 8 Mart 1997 yılında Komünist Parti- İnşa Örgütü (KP-İÖ) davasından tutsak düşerek Gebze Hapishanesi'ne götürüldü. 19 Aralık katliamını Gebze Hapishanesi'nde yaşadı. Daha sonra Kandıra F tipi Hapishanesi'ne götürülen Barış, durumu ağırlaşınca zorla tedavi için direnişinin 150. gününde İzmit Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Tedaviyi kabul etmeyen Barış direnişinin 170. gününde şehit düştü.

Gülsuyunda ÖO direnişi selamlandı emperyalist saldırganlık protesto edildi

Kartal: Tecrit ve izolasyona karşı mücadelenin 1. yılına ulaştığı günlerde, **Emekçi Halkın Birliği**, Kızılbayrak ve **Alınteri okurları**, ABD emperyalizminin yaptığı saldırıları protesto etmek, devam eden ÖO'na destek vermek amacıyla 17 Ekim 2001 tarihinde saat 19:30'da Gülsuyu'nda meşaleli yürüyüş düzenlediler. Yapılan yürüyüşe **İşçi Köylü gazetesi okurları** ile **Vatan dergisi okurları** da destek verdiler.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı yürüyüşte "**Direnış sürüyor biz kazanacağız**" pankartı açılırken "**Emperyalist savaşa hayır**", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "**İçerde dışarda hücreleri parçala**" vb. dövizlerde taşındı. Gülsuyu otobüs son durağından başlayan meşaleli yürüyüşte, yol boyunca "**Şan olsun 1. yılında ÖO direnişine**", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", sloganları hiç susmadı. Slogan seslerini duyan mahalle sakinleri de balkonlara ve camlara çıkarak eylemcilere alkışlarıyla destek verdiler. Nurettin Sözen Parkı'na kadar yürüyen kitle burada tüm devrim şehitleri için yaptıkları 1 dakikalık saygı duruşundan sonra eylemin amacına ilişkin yapılan konuşmada ABD emperyalizminin yaptığı saldırılar protesto edildi. Daha sonra 1 yıla yaklaşan ÖO'na da değinilerek devrimcilerin asla ve asla teslim alınmayacağı, direnişin zaferle biteceği vurgulandıktan sonra eylem sona erdirildi.

1. yılında direnişin sesi Galatasaray'da bir kez daha yankılandı

İstanbul: 20 Ekim ile 10 Aralık 2000 tarihinde tutsakların tecrit ve izolasyona karşı başlattıkları ÖO direnişinin 1. yılını doldurmasına rağmen devletin katliamcı sessizliğini sürdürmesini Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği'nin (TUYAB) 20 Ekim 2001'de Galatasaray Lisesi önünde yaptıkları basın açıklamasıyla protesto ettiler.

TUYAB'ın saat 14:00'de yapacağı basın açıklaması öncesi devletin kolluk güçleri tarafından İstiklal Caddesi, Taksim girişinden, Mis Sokak ve Tünel girişlerinden ablukaya alındı. Galatasaray Lisesi önünde kurt köpekli, kalkanlı, coplu, silahlı çevik kuvvet ve panzerler hazır bulundurulurken çatılara da keskin nişancılar yerleştirildi.

Galatasaray Lisesi önüne saat 14:00'de

Emek sineması yönünden yürüyerek gelen tutsak yakınları ve duyarlı insanlar ÖO direnişinde şehit düşenlerin fotoğraflı dövizlerini açarken basına da tutukluların taleplerinin kabul edilmeyecek talepler olmadığını ve ölümlerin durdurulması için görüşmelerin derhal başlatılmasını içeren basın açıklamasını okumaya başladılar. Çevik kuvvet basının zorla- keyfice alandan uzaklaştırmasıyla kitleye vahşice saldırarak 33 kişiyi gözaltına aldı. Kitleye saldırıda biber gazı da kullanan çevik kuvvet, otobüslerin içinde de saldırısını sürdürdü. Gözaltına alınanlar 1 gün İstanbul Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şubesinde tutulduktan sonra Beyoğlu Savcılığına ve ardından mahkemeye çıkarılarak serbest bırakıldılar.

FHKC İsrail Turizm Bakanını cezalandırdı

Toprakları işgal edilen, katledilen, açlığa ve sürekli baskıya uğrayan Filistin halkının intifadası sürüyor. Teslimiyet çizgisini izleyen Yaser Arafat'a rağmen Filistin halkının, faşist İsrail lideri Ariel Şaron'un Harem-ü Şerif'te ki provokasyonundan sonra İsrail siyonizmine karşı başlatılan intifada şu ana kadar yüzlerce Filistinli öldü. Ancak Filistin halkının kabaran öfkesi gün geçmiyor ki siyonist İsrail'in beyninde patlamasın. Filistin'de ki dinci örgütlerin yanında ilerici örgütlerde bu intifadanın başını çekenlerden. Filistin'de yıllarca faşist İsrail Devleti'ne karşı mücadele yürüten **Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC)** 17 Ekim 2001 tarihinde düzenlediği silahlı eylemle siyonist İsrail Hükümeti'nin Turizm Bakanı **Rehavam Zeevi**'yi öldürdü.

FHKP yaptığı açıklamada eylemin, Ağustos ayı içerisinde öldürülen FHKP önderliğinden Ebu Ali Mus-

tafa'nın hesabını sormak için yapıldığını bildirdi.

Filistin halkının intifadası için büyük önem taşıyan bu eylemden sonra Arafat yönetiminden "Suçluları" teslim etmesini isteyen İsrail'in eli kanlı Başbakanı Ariel Şaron, "sonuna kadar terörizmle, onlara yardım edenlerle ve gönderenlerle savaşağız" dedi. Filistin halkının direnişini "Terörizm" olarak ilan eden Şaron, asıl teröristin kendisi olduğunu Lübnan ve Filistin'de yaptığı katliamlarla dünya halklarına defalarca göstermiştir.

Filistin halkına düşmanlığı ile tanınan Turizm Bakanı Zeevi'nin öldürülmesinden sonra İsrail Ordusu Filistin kontrolündeki bölgeye girdi. Filistin güvenlik kaynaklarından alınan bilgiye göre İsrail Ordusu Ramallah, Cenin, Beytullahim, Tulkorem, Kolkilya ve Beit Ja-

la kentlerine tanklar ve buldozerlerle girerek bir çok binayı yıktı. Ramallah'ta bir ilkokula tanklarla açılan ateşte 10 yaşındaki Filistinli bir öğrenci öldü. Saldırılarda şu ana kadar

20'yi aşkın Filistinlinin katledildiği bildirildi. Arafat yönetimi İsrail bakanının cezalandırılmasından sonra FHKC'nin silahlı kanadı "Şehit Ebu

Ali Mustafa Tugayı"ni yasadışı ilan ettiğini açıkladı. Filistin Ulusal Güvenlik Yüksek Konseyi'nden yapılan açıklamada, "Şehit Ebu Ali Mustafa adına hareket eden tüm gruplar yasadışı ilan edilmiştir. Bu gruplar, yaptıkları eylemle halkımızın çıkarlarına zarar vermekte ve İsrail'e, halkımıza uyguladığı baskıyı daha da güçlendirme ve mülteci kamplarımıza, köylerimize ve kentlerimize karşı saldırgan planlarını uygulama fırsatı vermektedir" denildi. Filistin yönetiminin aldığı bu karar FHKC ve Hamas örgütleri tarafından sert bir şekilde kınandı. Hamas lideri yaptığı açıklamada, yönetimin halkı arkasından bıçakladığını söyledi. Arafat yönetiminin bu teslimiyetçi çizgisi ve yapılan açıklamalardan sonra 20 FHKC üyesi tutuklandı.

Emperyalist Saldırganlığa Karşı Paris'te Coşkulu Yürüyüş

11 Eylül 2001 tarihinde Fransa Komünist Partisi ve bu partinin etkisi altındaki sendikaların yaptığı çağrı üzerine düzenlenen yürüyüşe, yaklaşık on bin kişi katıldı. Bizlerde "Emperyalist Savaş Karşıtı İnsiyatif" bileşimi içerisinde yer alan ATİK taraftarları olarak yürüyüşteki yerimizi aldık.

Paris Cumhuriyet Meydanı'na saat 18:00'e doğru kitle akın etmeye başlamıştı. Yürüyüşe katılan onlarca örgüt kendi düşünceleri doğrultusunda pankartlarını hazırlayarak alandaki yerlerini alıyordu.

Yürüyüşe Fransa Komünist Partisi ve CGT, "**Terörizme ve Savaşa Hayır, Barış ve Adalet İstiyoruz**" pankartıyla katılmış ve iyi donanımlı ses cihazlarıyla, alandaki kitleye bu yaklaşım empoze edilmeye çalışılıyordu. Bunun anlamı gayet açıktı: Paris ve çevresindeki halk yığınlarında gelişmekte olan anti-emperyalist bilinci ve haksız savaşlara karşı duyulan öfkeyi sistem sınırları dışına taşırmadan, demagojik söylemlerle kontrol edip, pasifleştirmek ve sonuç olarak emperyalist saldırganlığı meşrulaştırmaktı.

Bizler de "**Emperyalist Savaş Hayır, Yaşasın Halkların Kardeşliği**" pankartının yanı sıra "**Kahrolsun ABD Emperyalizmi**", "**Kah-**

rolsun Emperyalizm ve Her Türden Gericilik", "Afganistan'daki Katliamlara Son"...vb dövizlerle alandaki yerimizi aldık. İşçi sınıfının sözde savunucuları ve bu sınıf içindeki burjuvazinin ajanları elbette ki bizlerin bu devrimci yaklaşımından görevleri gereği rahatsızlık duyacaklardı. Daha yürüyüş başlamadan her zaman olduğu gibi yürüyüşün en arka tarafına bırakılmak ve kitleden izole edilmek istendik. Bunun üzerine Fransa Komünist Partisi ve CGT Sendikası'nın bulunduğu kortejin yanına giderek pankartımızı açtık ve sloganlarımızı gur bir şekilde haykırmaya başladık. "Siz politik partisiniz, neden terörizmi kınamıyorsunuz"... vb. tartışmalar eşliğinde CGT'li görevliler tarafından yürüyüş dışına itilmek istendik. Burada karşılıklı yumruklaşmalardan sonra, kitlenin FKP ve CGT'lileri yuhalamasından sonra yürüyüşe devam ettik.

11 Eylül 2001 saldırılarının akabinde mevcut gelişmelere ilişkin ortaya çıkan iki farklı yaklaşım nedeniyle yaşanan bu arbededen sonra, binlerce insan, Genel-İş Sendikası'nın (CGT) ve Fransa Komünist Partisi'nin gerçek yüzlerini görebilmiştir. Bu çatışmadan sonra farklı kortejlerde yer alan yüzlerce insan

pankartım ızın arkasında yerlerini alarak hep birlikte "**Katil Bush, katil Amerika**", "Afganistan'daki katliamlara son", "**Yaşasın politik tutsakların direnişi**", "Avrupa katil Amerika'nın işbirlikçisidir", "**Yaşasın halkların kardeşliği**"... vb sloganlar attık. Ertesi günkü "Le Monde" gazetesi, "Yürüyüşteki tüm örgütler hem terörizmi hem de savaşı kınarken bir grup "Katil Bush, kahrolsun emperyalizm sloganını atıyordu" diye yazarak, mevcut iki farklı yaklaşımın altını çiziyordu. Üç saatlik yürüyüşten sonra Ulus Meydanı'na varıldığında ABD bayrağı yakılarak, yürüyüş sona erdi.

Bu yürüyüş vesilesiyle bazı noktaların altını çizmekte fayda var: Sorunun özü, ABD emperyalizmi önderliğinde dünyanın yeniden yapılandırılmasında, karşılıklarına çıkan pürüzleri aşmak ve rakip emperyalistleri sınırlamak amacıyla dünyanın mazlum halklarına karşı on yılları bulabilecek ve hiç bir kural tanımayan emperyalist bir saldırganlıkla karşı karşıyayız. Yarın benzer bahanelerle Nepal, Filipinler, Hindistan, Türkiye... vb. ülkelerdeki komünist-devrimci yapılandırmalar hedef alınacaktır. Zaten 1990'lı yıllardan beri NATO, ayaklanmaları bastırmak için yeniden reorganize e-

dilmek isteniyordu. Bugün fiiliyatta olan da budur. Bundan hareketle; ulusların iç işlerine karışılmaması, sınır ötesi operasyonların durdurulması, faşist-gerici iktidarlara yardım edilmemesi, ulusların kendi kaderini tayin hakkı, bütün ülkelerin işçilerinin ve mazlum halkların aralarında düşmanlık olmadığı... vb. yaklaşımlarla uluslararası anti-emperyalist cephe genişletilmelidir. Afgan halkının başına düşen 2 ton 250 kg. ağırlığındaki bombalar, tüm dünya halklarına yöneliktir. Bunun acısını duyduğumuz oranda emperyalizmi alt edebiliriz. Savaş, açlık, hastalık, korkunç yıkım, sakatlık ve ölüm demektir. **Her gözeneğinden kan ve zulüm fışkıran emperyalist kapitalist sistemi yok etmenin yegane yolu, proletaryanın askeri bilimi olan Halk Savaşı ile karşılık vermektir.** Bu görev yerine getirildiği oranda kalıcı ve güvenilir anti-emperyalist, anti-feodal birlikler ortaya çıkacaktır.

**Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın halkların kardeşliği!
Emperyalist saldırganlığı Halk Savaşı ile alt edelim!**

Paris İşçi-Köylü okurları

Vasilis Gemistos Yoldaş ölümsüzdür

13 Mart 1955 Girit-Retimnu, Honos köyü doğumlu Vasilis Gemistos, 11 Ekim 2001`de yaklaşık bir yıldır yakalanmış olduğu hastalığa (kanser) "yenik" düştü. YKP(M-L) MK ve Yonetic Organ Üyesi olarak hayatının son anına kadar sahip olduğu düşünceleri ısrarla savunarak, yeni nesillere değerli bir miras bıraktı.

1973 sonunda Fransa`ya eğitim için çıktı. 1974`te YMLO`nun (Yunanistan Marksist Leninist Örgüt) Gençlik Organında örgütlendi. 1975 YKP(M-L)`nin Gençlik Örgütü`nün Fransa-Grenobl Şehir Komitesine seçildi. 1976`da Fransa`daki Üniversite işgal eylemlerinde-Eğitim Reformuna karşı- yer aldı. 1980 Nisan-Haziran arasındaki yabancı öğrencilerin hakları için yapılan işgallerde, Grev Komitesi-basın iletişim biriminde bulundu, eylemlerin daha başarılı geçmesi için bölgedeki sendikalar ve diğer ülkelerin devrimci örgütleri (İRAN, TÜRKİYE, FRANSA) ile sağlıklı ilişkiler kurdu. 1982`de Yunanistan`a geri döner. 1980`de PASOK (Tüm-Yunanistan Sosya-

list Hareketi) iktidarından sonra, Yunanistan Solunda yaşanan tasfiyeye karşı durarak, YKP(M-L) Yonetic Organında yer alarak siyasal faaliyetlerine devam eder (son güne kadar). Kısaca bu özgeçmişe sahip olan Vasilis Gemistos, Yoldaşları ve arkadaşları tarafından 12-10-2001`de düzenlenen bir törenle ölümsüzlüğe uğurlandı. Yunanistan`daki tüm devrimci örgütlerin temsilcilerinin katıldığı ve mesaj gönderdiği torene, Arnavutluk KP`nin Genel Sekreterinin ve TKP/ML MK başsağlığı mesajlarının okunmasından sonra YKP(M-L) Genel Sekreterinin, V. Gemistos`un hayatı, mücadelesi ve duygularını dile getiren bir konuşma yaptı. Son olarak eşi ve yoldaşı kısaca, veda ve duygularını dile getirdi; sloganlarla uğurlanmasını istedi. Ve öyle de oldu. 500 üzerinde kitle sloganlarla "Son Yolculuğuna" uğurladılar.

YOLDAŞ VASILIS GEMISTOS

ÖLÜMSÜZDÜR!

YAŞASIN PROLETARYA

ENTERNASYONALİZM!

Uluslararası dayanışma

ABD`nin Afganistan`a karşı başlatmış olduğu emperyalist saldırı savaşına hayır

1. Yeni bir savaş başlatılıyor. ABD ve diğer emperyalist güçlerin bu son vahşi saldırısı, bu kez de Afganistan`a karşı başlatılmıştır. Artık bu saldırının bu ülkeyle sınırlı kalmayacağı "Dünya Barışı"ni tehlikeye düşürerek ve bu bölgedeki tüm diğer ülkeleri de etkileyerek, dünyadaki şu anki karmaşık durumu daha da keskinleştirerek, bir çıkmazın eşiğine götürecektir.

2. Asya, Afrika, Latin Amerika ve tüm dünyada tahakküm altında tutulan ülkelerin üzerinde uygulanmakta olan bu baskı ve sömürülerin, vahşet ve zulmün her geçen gün onbinlerce masum insanı çoluk, çocuk, kadın ve erkek demeden yoksulluğa maruz bırakarak, açlığa, sefalete, işkenceye ve akıl almaz acılar içinde ölüme terk edilmesinin sorumlusu ilk etapta ABD emperyalizmidir.

3. Hiroşima ve Nagazaki`ye atom bombası atılmasından, Kuzey Kore`ye karşı açtığı savaştan, Endonezya`da askeri darbe yaparak toplu katliamlara neden olmasından. Vietnam savaşından, Dominik Cumhuriyeti`ne karşı yapmış olduğu saldırılardan, Küba`ya karşı ambargo uygulayarak, bu ülkeye karşı sürekli taarruzundan, Latin Amerika`da askeri cuntaları sürekli destekleyerek, askeri diktatörlüklerin başa gelmesinden, bundan kısa bir süre önce Granada`ya, Panama`ya ve Haiti`ye yapmış

olduğu saldırılardan, Irak, Sudan ve Yugoslavya`daki sivil halkın üzerine toplu katliambombalarının (Uran Bombaları) yağdırılmasından, Libya ve İran`a ambargo uygulanmasından, İsrail`in devlet terörüne destek vererek Filistin halkının katledilmesinden, Kolombiya`ya yaptığı saldırılar nedeniyle Amerika Birleşik Devletleri, günümüzün en büyük terörist devletidir.

4. Amerika Birleşik Devletleri`ne yapılan 11 Eylül`de ki saldırıda suçsuz insanlar kurban edilmiştir. Bu saldırıyı bahane eden ve sallantıda olan iktisadi krizin üstüne perde çeken ABD emperyalizmi, bu savaşı yaşamakta olduğu iktisadi kriz nedeniyle başlatmak zorunda kaldığını gizlemektedir. Aslında ABD bölgenin petrol zenginliklerini kontrolü altında tutmak

ve silah sanayisini güçlendirmek için bu savaşı başlatmıştır. ABD`nin esas amacı ekonomik konjonktürün gerilemesini önlemek, tahakküm altındaki ülkeler üzerindeki baskısını daha da artırarak ve diğer emperyalist ülkelere karşı olan çelişkilerinde üstünlüğünü korumaktır.

5. Bizler dünya halklarının işçileri ve ezilenleri olarak, ABD emperyalizminin bu vahşi saldırılarına karşı mücadelemizde net ve açık bir şekilde Afganistan ve saldırıya uğrama tehlikesi altında olan, diğer ülkelerin halklarıyla dayanışmanın en yüksek boyutunu oluşturmak ve geliştirmek zorundayız.

ABD Afganistan`dan defol!

Afganistan Afgan halkınıdır!

Kahrolsun Bush`un "terörizmle savaş" adı altında yürüttüğü terörist savaş!

İmzalayan Parti ve Örgütler;

Afganistan Marksist-Leninist Örgütü, Almanya Marksist-Leninist Partisi, Arjantin Devrimci Komünist Partisi, A/synechia Devrimci Marksist Örgütü (Yunanistan), Bangladeş İşçi Partisi, Bolıvy Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Dominik Cumhuriyeti Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Filipin Komünist Partisi, GML/Kızıl Şafak (Hollanda), Güney Afrika Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Güney-Doğu Asya Revindo (Endonezya), Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Halkın Gücü, Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Yeni Demokrasi, Japonya Komünist Lig, Kongo Devrimci Örgütü, Komünist İşçi Partisi (Norveç), Komünist Partisi (Marksist-Leninist) (Panama), Lüksemburg Komünist Örgütü, Marksist-Leninist Komünist Örgütü/Proletaryanın Sesi (Fransa), Nepal Komünist Partisi (Mashal), Paraguay Devrimci Halk Hareketi, Peru Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Ray O Işık Grubu (ABD), Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist, Uruguay Devrimci Komünist Partisi

Baş tarafı 32'de DÜNÜN TERÖRİSTİ, BUGÜNÜN KAHRAMANI

ABD dün Irak halkı üzerine bomba yağdırırken, “insancıl savaş”, “barışçıl savaş” söylemlerini terörist planları için malzeme yapıyordu. Bugün ise Afganistan halkı üzerine bombalar yağdırırken “terörizmle mücadele”, “terörist Bin Laden” söylemlerini malzeme yapmaktadır.

Onların net tanımları, kavramları yoktur. Dünün tanımıyla, bugünün ki uymaz. Dünün teröristi, bugünün kahramanıdır, ya da tersi.

Bir dönem, Filistin’de ki Yahudi yer altı örgütleri “terörist” olarak tanımlanıyordu. Filistin’in o zamanki teröristleri olan Siyonistler, 1945 yılına gelindiğinde birdenbire “özgürlük savaşçıları” adını aldı.

Daha sonra, 1990’a kadar, Filistin Kurtuluş Örgütü, adı en sık anılan terörist örgüt oldu. Yaser Arafat, ABD’deki bir gazete tarafından “Terörizmin Baş” olarak tanımlandı.

Oysa 1998’de Yaser Arafat, Bill Clinton’ın sağında yer aldığı bir fotoğrafta yan yanaydı.

Yine bir dönem Başkan Reagan bir grup sakallıyı, Beyaz Saray’da kabul ederek yaptığı basın toplantısında ziyaretçilerini göstererek şöyle diyordu: “Bu insanlar, Ame-

rika’nın kurucularıyla eş değerdir”, O adamlar, Afgan Mücahitleri’ydi. O dönemde ellerinde silahlarıyla Sovyetler Birliği’ne karşı savaşıyorlardı.

Bu günde dünyanın en azılı teröristi ilan edilen Usame Bin Laden, daha bir kaç yıl önce Amerika’nın atalarıyla eş değerde görülüyor ve Sovyetler’e karşı savaşması için kendisine her türlü destek sunuluyordu.

Görüldüğü gibi onlar için tek

ölçüt, yaptıkları her saldırının, kullandıkları her kavramın emperyalizmin dünya egemenliği için yararlı olmasıdır. Terör ve terörist tanımlaması o kadar ABD dış politik çıkarları doğrultusunda belirlenir ki, bir dönem ABD dostu olduğu için kara listeye alınmayan ülke yada gruplar, ABD’nin karşısına çıktığı anda terörist damgası yemekten kurtulamaz.

ANTI-EMPERYALİST MÜCADELEYİ GENİŞLETELİM

Colomb’un keşfiyle birlikte, tarihe geçmemiş, olağanüstü dramlarla dolu bir dönem açılmıştır. Büyük uygarlıklar yer yüzünden silinmiştir. Mayalar, İnkalar, Aztekler, Amerikan Kızılderilileri dünya yüzünden silinmiştir. Emperyalist- kapitalist sisteme başkaldıran ve saltanatlarını tehdit eden herşeyi “terör-terörist” ilan edip, her türlü yöntemi kullanarak yok etmenin değişik biçimleri sergilenmiştir. Bugünde buna devam edilmektedir. 11 Eylül saldırısından hemen sonra NATO Genel sekreteri Lord Robertson “*Uluslararası terörizme karşı askeri kampanyalar değil, pekçok yönetimin uygulanacağını*” vurguluyordu. Emperyalistlerin tarih boyunca her türlü işgal ve saldırıyı bizzat en kanlı, en vahşi biçimde gerçekleştirdikleri bilinmektedir. Az çok tarih ve toplum bilincine sahip her-

kes şunu bilmektedir ki; emperyalist- kapitalist sistemin kendisi gezegenimizin en azgın teröristidir. Yeni diye lanse ettikleri, özünde eskinin devamı olan kendi düzenlerinin alternatifsiz olduğunu, başıra başıra söyledikleri bugün; güzelim “insan hakları”, “barış”, “özgürlük”, “terörizmle mücadele” vb. kulağa hoş gelen tüm sözcüklerin Afganistan halkının tepesine, birer bomba olup düşmektedir. Şimdi emperyalizmin çıkarlarını tehdit eden her ülke ve halk topun ağzındadır ve sıranın kendisine gelmesi an meselesidir. Yani “terörizme karşı mücadele” kisvesi altında yürütülen saldırı kapsamlı ve çok yönlüdür. **Bu nedenle Afganistan’a yönelik emperyalist saldırı ve müdahaleye karşı çıkmak, anti-emperyalist mücadeleyi genişletmek ve bu mücadeleyi Demokratik Halk Devrimi mücadelesine doğru geliştirmek göreviyle karşı karşıyayız.**

Ve Marx’ın deyişiyle “*Varlığını sınıf çatışmalarına borçlu olan toplumlar, niteliksel bir değişime uğrayıncaya kadar, “terörü” ve savaşı durmadan üretir; bu ontolojik gerçek, sınıf çatışmaları ortadan kalkmadan, zorunlu olarak varlığını sürdürür*”

Bu gerçekliği gözardı etmeden, değiştirme umuduyla yaşama müdahale edelim. Çünkü “*Yeri doldurulamaz bir umutla doludur devrim*” (Andre- Clement Decoufle)

İnisiyatif ve Kadın

İnisiyatif ve kadın. Toplumsal önyargılar gereği birbirine ayrı tanımlar olarak algılanır hep. Kadın deyince genelde inisiyatifsizlik, bağımlılık, edilgenlik gelir akıllara. Oysa tarihe baktığımızda kadının bilinçli ya da bilinçsiz inisiyatifi ele aldığı, yöneten olduğu dönemleri görüyoruz. Mesela Anaerkiil dönemde inisiyatif tamamen kadının elindeydi. Üretimde doğurgan olması ve vazgeçilmez bir öneme sahip olan kadın, bu sistemde çok değerli bir varlık olarak görülüyordu. Peki nedir o zaman kadın olmakla bağdaştırılamayan inisiyatif. *“Herhangi bir olayda, bir gelişmede yolunu bağımsız olarak tayin edebilmek, başkalarına yardımcı olabilmek ve önderlik edebilmek, bir dayanağa ihtiyaç duymadan gelişen olaylar karşısında cesurca tavır takınabilmektir”* diyebiliriz kısaca.

Eğer sığ bir yaklaşımla kadındaki inisiyatifsizliğin nedenlerini tek tek bireylerde, onların tek tek yetiştirilme ve yaşam şartlarında ararsak büyük bir yanılgıya düşeriz. Bunlar tek tek kişilikleri çözümlenmemizde yardımcı olsa da bir bütün olarak sorunun çözümüne hizmet etmez. Hatta yanlış belirlemelere yol açabilir. Sorunun kaynağını binlerce yıldır içinde yaşadığımız gerici sistemlerin, kadını yetiştirme tarzında, kadına ve erkeğe yüklediği misyonda aramak gerekmektedir. Çocukluktan gençliğine, yaşlılığına kadar hep bu değer yargıları içinde hapsedilmiş yaşayan kadın, geçirdiği bu evreler boyunca genelde inisiyatif takınmamış, sadece bir inisiyatifin emri altında yaşamıştır. Evlendiğinde değişen tek şey de üzerindeki inisiyatif sahibinin değişmesi olmuştur. Çocuğuna isim koyma hakkından tutun da akşam ne yemek yapacağı konusunda bile inisiyatif kullanmaktan yoksun bırakılan kadın, bu sistem içinde tek tek çeşitli konularda inisiyatifi kullandığında da aynı değer yargılarından nasibini almıştır / almaktadır. Terbiyesiz, edepsiz,

ahlaksız, saygısız ve daha niceleleri. Bunca katı değer yargılarının hakimiyeti altında sadece anne babaya karşı bir istediğini dile getirmek ve bunda ısrarcı olmak bile bu türden yakıştırmalara layık görülebilmektedir.

Asırlardır süregelen bu yaşam biçiminin altında kadın, en ufak bir zorluk ve güçlük karşısında dahi hep birilerinin yardımını bekleyen, dayanak arayan ve genellikle de baba, erkek kardeşler, kocasına yaslanan bir kişilik ol-

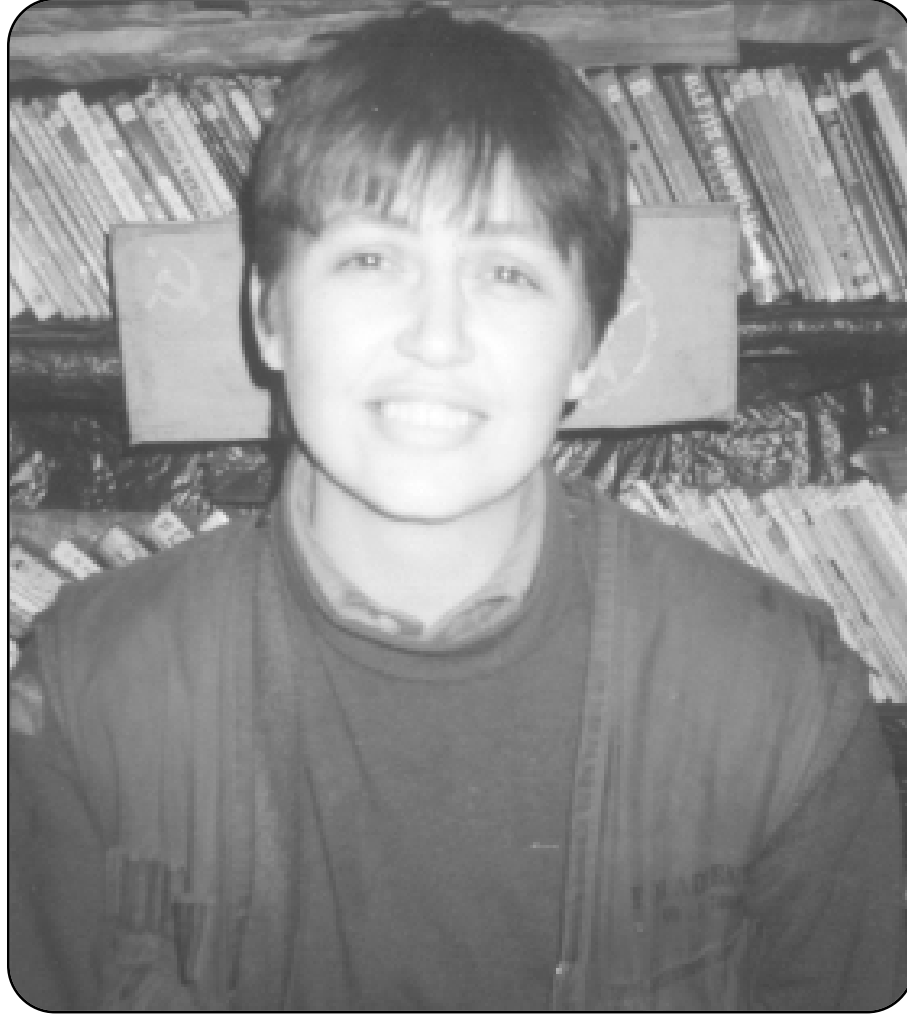
sistemlerin ihtiyaçları olan kadın tipini yaratmak için yetiştirdiği bir mikrobu kadın vücuduna gerici yasaklar, feodal baskılar, yetiştirilme tarzı şekillerinde şırınga etmeleridir. Zaten yazının başında örnek verdiğimiz anaerkiil dönem inisiyatifsizliğin kadının doğasında olmadığını gösteriyor.

Burada demek istediğimiz kadınların kendilerine özgüvenden bu doğal yanların ötesinde sistemin kendi çıkarı için kadına yüklediği uysal, boyun eğen, inisiyatif-

ranmalı. Yukarıda da söylediğimiz gibi kadının pasifliğinin nedeni ne erkeklerin varlığı ne de kadınların doğasıdır. Bunun tek nedeni Özel mülkiyet sistemidir. Çünkü bu sistem kadını erkeğin malı haline getirmiş ve iki kat zincirleyerek hapsedmiştir. Bu zincirlerden biri sınıfsal, öteki de cinsel zincirdir. Ve işte bu yüzden kadın bu zincirlerini parçalama da erkeğe göre daha çok güç harcamalı, kafa yormalı, uğraşmalı, en önemlisi de öne atılmalıdır. Çünkü kadınlar bu sorunları bizzat yaşayanlardır. Çifte sömürünün altındadır ve işte bu yüzden çözümün de ortasında olmak zorundadır.

Şu bir gerçek ki kadının çift köleliği emperyalist-kapitalist sistem içinde asla çözüme kavuşmaz. Farklı maskeler altında varlığını sürdürür. Eğer *“Yok öyle şey artık dünya değişti. Kadın inisiyatifi kullanabiliyor”* diyorsanız ve şehirlerde ya da gelişmiş ülkelerdeki kadınları örnek veriyorsanız sadece biraz daha irdelememiz, yanılığında olduğumuzu göstermeye yetecektir. Doğrudan bu sorun, eskisi kadar kaba ve açıktan kendisini göstermemektedir. Ancak tüm bunlar kadınların artık binlerce yılın izlerini sildiğini, inisiyatiflerini özgürce kullandıklarını göstermez. Tabi eğer evine alacağı mobilyanın, perdenin renk seçimini yapmasını özgürce inisiyatif kullanma olarak saymıyorsanız. Bu inisiyatif kullanmak anlamına gelmez, gelse gelse gelişen şartlar karşısında ve özellikle kadının üretim sürecine daha yoğun katılımı ile birlikte biraz daha aktif olmasından kaynaklı yine kendini ilgilendiren, ona çizilen sınırların içinde kalan tek tip olaylara koyduğu tavırlar anlamına gelir.

Sonuç olarak şunu diyebiliriz ki; daha öncede değindiğimiz gibi eğer inisiyatifsizlik bir dizi edilgen özellikle birlikte sistemin kadına şırınga ettiği bir zehir ise, panzehirde bu özelliklerin üzerine yürüyebilme cesaretini gösterebilmektir.

maktan kurtulamamış, inisiyatifi kullanamamıştır. Peki sistemin empoze etmeye, yerleştirmeye çalıştığı gibi tüm bu inisiyatifsizlik doğasında mı vardır kadının? Kadının doğuştan mı edilgen ve bağımlıdır. Yoksa binlerce yıldır içinde yaşadığı toplumsal değer yargıları onu bu hale bilerek mi getirmiştir. Tabi ki inisiyatifsizlik ne doğuştan tüm kadınlara özgü olan, ne de üstesinden gelinemecek bir özellik değildir. Bu anlatımdan sonra inisiyatifsizliği şöyle tanımlayabiliriz; *“Gerici*

siz yanlarının doğuştan olmadığını, sonradan empoze edildiğini görmeli ve bunlarla amansızca mücadele etmeliyiz. Şurası bir gerçektir ki, kadının ikinci sınıf insan konumuna düşmesi, inisiyatifi kullanamaması, pasif kalması, onun biyolojik yapısından kaynaklanmamaktadır. Bunun tek sorumlusu kadını edilgen hale getiren, onu erkeğin malı konumuna düşüren emperyalist-kapitalist sistemin ta kendisidir.

Öyleyse ne yapmalı? **Herşeyden önce şu gerçek iyice kav-**

Gülüşleri özgür çocuklar

Nasıl yok edebilirler ki çocukların özgür gülüşlerini. Gülüşlerinin umarsızlığını... Ömrü çocukların çılgınlıkları ve gözyaşları üzerine kurulu bir sistem ne denli durabilir ki bu özgür gülüşler karşısında... Zehirlenmiş bir yaşamı soluyarak büyüyor çocuklar. Yaşamın ağır yükünü sırtlamış, azgın sömürü altında inim inim inleyen ana-babalarının yoksulluğuna, açlığına karışarak büyüyor. Milyonlarca halkın yaşadığı acıların tekrarı sayılacak ömrü ağa tarlalarında, fabrikalarda, maden ocaklarında azgın sömürüyle yeniden, yeniden yüzleşiyor. Çocuk emeğinin sömürülmesi patronların her dönem için iştahını kabartmıştır. Azgın sömürü karşısında savunmasız kalan işçi çocuklar, ana babaları kadar dahi söz sahibi olamıyorlar harcadıkları emek karşısında. Her verilen işi yapmakla, ağır işlerde ucuza çalıştırılmakla yüzyüze bırakıyorlar. Kendilerini savunacak cesarete ve güce henüz erişemediklerinden ötürüdür ki, uğradıkları haksızlıkları daha boyutlu yaşıyorlar. Çürüyen sistemin bataklığında yaşamı kucaklayan çocuklar sistemin yarattığı tüm olumsuz sonuçlardan da direk etkileniyorlar. Ekonomik ve kültürel, ahlaki yozlaşmanın içerisinde bilinçleri

şekilleniyor ve yaşamda kendini var edebilmek için sistemin pisliklerine sarılmak zorunda kalıyorlar. Sistemin yarattığı ekonomik terörün, ahlaki ve kültürel dejenerasyonun, içerisinde dayatılan "Her koyun kendi bacağından asılır" mantığı çocukları da yaşamın gerçekleriyle erken yaşlarda yüzleştiriyor. Sosyal ilişkilerin, dayanışmanın yok edildiği, bireycileşmenin dayatıldığı toplumda çocukların parçalanmış bir aile içerisinde şekillendirilmesinin, eğitilmesinin koşulları da ortadan kalkıyor. Çocuklar, çürüyen sistemin yansıması olan aile içi şiddetten, baskıdan, dayaktan bıkararak soluğu sokakta alıyor. Soğuktan korunmak için nefesleriyle birbirini ısıtan çocukların koyun koyuna yatışı hepimizin gördüğü bildiği bir gerçeklik. Bankamatik kulübelerinde, apartman kapılarında sabahlayan çocukların dramını yaşıyoruz her an. Tiner ve baly bağımlısı çocukların zehir soluşları ve bu tabloyu yaratan sistemden çok insanların çocukları sorgulayışlarını değersiz, asalak sokak çocukları olarak bakıldığını görüyoruz. Eroinin, esrarın, fuhuşun batağında çocuklar birer tüketici, pazarlayıcı ve pazarlanan olarak alınıp satılmakta, kullanılmakta. Ülkemizde yanı başı-

mızda köle pazarlarını aratmayacak pazarlıklarla "Eti senin kemiği benim" diyerek çocuklar kiraya verilmekte. Samsun'un Alacam ve Bafra yöresinde elli yıldır "Çocuk pazarı"nda yaşına gücüne bakılarak işçi olarak kiralanıyor çocuklar.

Yine ülkemizde, baklava çaldıkları için çocuklar mahkemelerde yargılanarak ceza verilmekte. Çocuk mahkemeleri de, DGM'lerde çocuklar yargılanarak ıslah evlerine, çocuk hapisanelerine konulmakta. Boş geçen derslerine öğretmen isteme talebiyle ellerinde dövizlerle yürüyen çocuklar "2911 sayılı toplantı ve gösteri yürüyüş kanunu"na muhalefet ettikleri gerekçesiyle 1.5 yıla yargılanabilmekte. Yine Türkiye Kürdistanı'nda PKK'ye yardım ve yataklıkta Diyarbakır DGM'de yargılanan 11-17 yaş arası 346 çocuktan 225'i idam cezasına, aynı gerekçelerle yargılanan 627 çocuktan 206'sı ise 3 yıl 9 ay hapis cezasına mahkum edilebilmekte.

Çocuklar işkencelerden geçirilmekte, ajanlaştırılmaya, işbirlikleştirilmeye çalışılmakta. T. Kürdistan'ında 15 yılı aşkın bir süre devam eden savaşında ise yüzlerce çocuk yaşamını yitirdi. Yüzlercesi bombalanan evlerin altında kaldı. Halepçe'de kimyasal bombalarla çocuklar katledildi. **Dünyada 25 milyon çocuk savaştan, ambargolardan ötürü kendi ülkesinden başka yerlerde barınmaya çalışıyor. Son 10 yılda ise yaşanan bölgesel savaşlar nedeniyle 2 milyon çocuk yaşamını yitirirken 6 milyon çocuk sakat kaldı. 1 milyon çocuğun ailesi savaşlarda katledildi. Dünyada halen çoğu 10 yaşın altında 300 bini aşkın çocuk savaş gücü olarak savaştırılmaktadır.**

Haksız ve gerici savaşlarda, etnik çatışmalarda çocuklar katledilmeye devam ediyor. Bugün de emperyalist saldırganlığın hedef tahtasına oturtulan Afganistan'da çocukların yaşadığı dram, boy boy yer almakta günlük gazetelerin sayfalarında. Dramları fotoğraf karelerinde yansıtılmakta.

Afganistan'da 1979'dan bu yana süre gelen iç çatışmalar yüzünden 400 bin çocuk ailesini kaybetmiş durumda. 9-15 yaşındaki her çocuktan 4'ü ise silahlı çatışmalarda aktif olarak yer almakta. Evlerini terkederek yaşamlarını sürdürmek zorunda kalan çocuklar ot ve çekirge yiyerek beslenebilmekte ancak. Mayın tarlalarında hergün 20-25 çocuk yaralanırken ortalama bir çocukta, günlük

yaşamını yitirmekte. 1.5 milyon Afgan'lı çocuk mülteci olarak başka ülkelerde yaşamını sürdürmeye çalışmaktadır.

ABD'nin ve diğer emperyalist haydutların Afgan halkının üzerine yağdırdığı tonlarca bombayla çocuklar katledilmeye devam ediliyor şu an. Halklara yönelik saldırılar karşısında isyana ortak olan çocuklar küçük yaşlarına, rağmen zulme dirençte gösteriyorlar. İsrail siyonizmine karşı Filistin halkının direnişine, küçücük elleriyle taş savurarak destek oluyorlar.

Savaşların ortasında oyuncakları da ölüm makineleri oluyor çocukların. El bombaları, silahlar ve mermi çekirdekleriyle oynanan oyunlarda parçalanarak, yaşamlarını yitiriyor çocuklar. Çocukların oyunlarını da kan gölüne çeviriyor savaş ağaları.

Emperyalist haydutların yüksek teknolojiyle ürettikleri halkları katletmekte kullanılan envai çeşit silahların oyuncak halleriyle birbirleriyle savaşıyor çocuklar. Savaş serüvenleri, imha etme operasyonları, vahşi batının kementli kovboyları, ramboları çocukların oyunlarının konusu oluyor. Birbirine düşmanlaştırılıyor çocuklar. Şiddetle, hileyle, yalanla şekillendirilen küçücük beyinlerin, duyguları yok edilerek, sevgiden yoksun bırakılarak "Yaşamak için acımasız olacaksınız" burjuva mantığıyla büyütülüyor. Militarist yapılanmanın izlerini, hakim sınıfların iktidarlarını korumak için ürettikleri katliam aletlerin taklitlerini çocukların oyuncak kutularında görüyoruz. Büyüyünce, bir savaşa mor bereli yada bomba yağdıran bir savaş uçağının pilotu olmak istiyor çocuklar. Sömürü dünyasını bütün acımasızlığını bedenlerinde, bilinçlerinde taşıyorlar.

Ambargolarla gelen açlığın, yoksulluğun, hastalığın kırdığı, mayın tarlalarında vücutları parçalanan, sakatlanan, tecavüze, dayağa, işkenceye maruz bırakılan çocuklar, yaşadıkları zulme vahşete karşı isyanla büyüyor. Kavgamız, küçücük parmaklarıyla zafer diyen çocukların "güzel günler" görmeleri için de sürüyor elbet. **İsrail siyonizmine taş savuran Filistinli çocuklar için; ABD uçaklarının bomba yağdırmasına yüreği kinlenen Afganlı çocuklar için; Newroz isyanının coşkusuyla, yükselen ateşlerin üzerinde atlayan Kürt çocukları için sürüyor. Sürecek ta ki çocuklar güneşli günleri görene dek.**

Emperyalist savaşı dünya halkları istemiyor

Başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin oluşturduğu kanlı ittifakın, Afganistan halkının üzerine tonlarca bomba yağdırmasına karşı dünyanın çeşitli bölgelerinde protesto gösterileri artarak devam ediyor. Almanya'nın başkenti **Berlin**'de, "Savaşa hayır! Barış, dayanışma ve sosyal eşitlik için ayağa kalkalım!" sloganıyla gerçekleştirilen mitinge 50 bin emekçi katıldı. Üç ayrı koldan yürüyüş gerçekleştirilen mitingde emperyalizme ve ırkçılığa karşı sloganlar atıldı. Yürüyüşün son bulunduğu alanda yapılan konuşmalarda

ise, Alman Devleti'nin emperyalist savaşa sunduğu destek, temel demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması ve yabancılar yasasında yapılmak istenen değişiklikler protesto edildi.

İngiltere'nin başkenti **Londra**'da 13 Ekim günü düzenlenen mitinge ise 100 bin kişi katıldı. Hyde Park'tan başlayan yürüyüşte, "**Benim adıma savaşa**", "**Kahrolsun Emperyalizm**", "**Savaş derhal dursun**" vb. sloganlar atıldı. Polis yürüyüş güzergahında bulunan Mc Donalds ve Amerikan Hava Yolları'nı koru-

ma altına aldı. Yürüyüş Trafalgar Meydanı'nda son bulurken, yapılan konuşmalarda İngiliz Hükümeti'nin saldırgan tutumu protesto edildi. Ayrıca **Belfost**, Stuttgart ve **Cordiff** kentinde yapılan yürüyüşlere katılan binlerce insan, ABD'nin ve işbirlikçilerinin Afganistan'a saldırmasını protesto etti.

Brezilya'nın başkenti **Rio de Janeiro**'da 13 Ekim tarihinde düzenlenen savaş karşıtı gösterilere 200 bini aşkın insan katıldı. Eylemde sık sık emperyalist savaş ve ABD karşıtı sloganlar atıldı.

Avustralya'nın **Sidney**, Melbourne, **Perth** ve Adelaide kentlerinde 13 Ekim'de düzenlenen gösterilerde Avustralya Hükümeti'nin ABD'ye verdiği destek ve ABD'nin Afganistan'a saldırmasını protesto edildi. Ayrıca **Fransa**, Belçika, **İsviçre**, İsveç, **Hindistan**, Güney Afrika, **Mısır**, Nijerya, **Pakistan**, İran, **Nepal** ve dünyanın birçok yerinde ABD emperyalisti ve işbirlikçilerinin Afganistan'a düzenlediği saldırının son bulması ve ABD'nin saldırgan tutumunu protesto eden gösteriler düzenlendi.

Süreci yaşayanlar anlatıyor

Kartal: BEKSAV yöneticileri tarafından 21 Ekim 2001 tarihinde saat 14:00'te Kadıköy'de bulunan BEKSAV'da F tipi hapisaneler ve ÖO'yla ilgili bir etkinlik düzenlendi. Etkinliğe ÖO'nda şartla tahliye edilen direnişçilerle, TUYAB'lı aileler, Şair **Ruhan Mavruk**, İHD İstanbul Şubesi adına **Ümit Efe**, ÇHD'den Av. **Several Demir**'in yanı sıra devrimci demokratik insanlarda katıldı.

BEKSAV'dan **Hacı Orman**'ın yönettiği etkinlikte ilk konuşmayı TUYAB temsilcisi **Seza Mis Horuz** yaptı. Horuz, TUYAB'lı ailelerin bu sürecin başından beri mücadelenin içinde olduklarını, devletin neden hücre politikasını uyguladığını topluma anlatmaya çalıştıklarını söyledi. Devrimcilerin, sistemin yanlışlıklarını, sömürülerini, zulmünü dile getiren ve bu sisteme alternatif sunan insanlar olduğunu, bu nedenle içerideki tutsaklar sürekli devleti rahatsız eden bir direnç merkezi durumundadır. Devlet esas olarak hapisaneleri susturarak, teslim alarak topluma teslimiyeti dayatmak istiyor. Hücre dayatmasının 12 Eylül döneminden beri hayata geçirilmeye çalışıldığını vurgulayan Horuz, devletin hücre politikasını en yakıcı ailelerin hissettiğini bu nedenle ailelerle bir araya gelerek TUYAB'ı oluşturduklarını, süreci hep birlikte göğüslediklerini, tüm kurum ve kuruluşları dolaşarak insanları sürece katmaya çalıştıklarını söyledi. Devletin yoğun baskısı nedeniyle dışardaki mücadelenin gerilediğini, ama tecrit devam ettikçe içerideki tutsakların topluma dayatılan tecridi yıkmak için mücadelelerine devam edeceklerini bildiklerini ve TUYAB'lı aileler olarak tutsakları asla yalnız bırak-

mayacaklarını söyleyerek sözünü bitirdi.

Daha sonra söz alan ÖO direnişçileri **Bülent Öner**, Resul Ayaz, **Hülya Türüç**'te 19 Aralık katliamında ve F tipi hapisanelerde yaşadıklarını anlattılar. Devletin, hücre saldırısını sadece devrimci tutsakları teslim almak amacıyla yapmadığını, tüm toplumu teslim almayı hedeflediğini, bu nedenle direnişin daha büyük bir önem kazandığını belirttiler. İçerdeki tutsakların bu konuda üzerine düşen görevleri layıkınca yerine getirdiğini, getirmeye devam ettiğini, tek bir devrimci tutsak kalsa bile bu direnişin devam edeceğini söylediler. Dışarının bu süreci kaldırmadığını devletin saldırılarıyla mücadelenin gerilediğini, bu mücadeleyi ileriye taşımak için dışarıya gerçekten büyük iş-

ler düştüğünü ve bu direnişe herkesin destek vermesi gerektiğini belirttiler. Etkinlikte şair **Ruhan Mavruk**'ta ara ara şiirler okurken bütün yüreğiyle direnişçilerin yanında olduğunu ve devrimcilere saygı duyduğunu dile getirdi.

Verilen kısa bir aradan sonra İHD İstanbul Şubesi adına **Ümit Efe** bir konuşma yaptı. Efe, F tipi cezaevlerine karşı 4 yıldır mücadele ettiklerini belirterek 19 Aralık katliamından sonra duyarlı insanların, kurumların devletin kısıtlamalarıyla kısıpca alındığını söyledi. Kısıtlamalarla, cezalarla toplumun susturulduğunu bu yüzden direnişin yalnızlaştırıldığını belirttikten sonra İHD İstanbul Şubesi'nin bu süreçle ilgili çalışmalarını aktardı. Daha sonra söz alan Av. **Several Demir**'de Adalet Bakanı'nın toplumu kandırmaya çalış-

tığını, yaptığı değişikliklerle devrimci tutsakları daha zor duruma soktuğunu belirterek cezaevlerinin devletin güvencesinde olduğunu bu nedenle cezaevlerinde bulunanların can güvenliğinden devletin sorumlu olduğunu söyleyip artık insanların cezaevlerinde ölmesini istemediklerini belirtti. Söz alan tutuklu aileleri ise yaptıkları konuşmalarda çocuklarının göz göre göre ölüme terkedildiğini, devletin hiçbir adım atmadığını "bırakalım gebersinler" dediğini söylerlerken, devrimcilerin tüm insanlık için ölüme gittiklerini bu yüzden de tutsaklara sahip çıkmamız, artık ölümleri seyredilmemesi, ölümlere dur demek içinde harekete geçilmesi gerektiğini vurguladılar. Yapılan konuşmalardan sonra etkinlik saat 18:00'e doğru sona erdi.

Merhaba Dostlar,

O gece bir türküyü yaktık buradan, hem de en coşkulusundan, bir halay kurduk güneşe doğru, yürüdük hep birlikte. Geldik yanınıza, kattık sizi de sevdamıza.

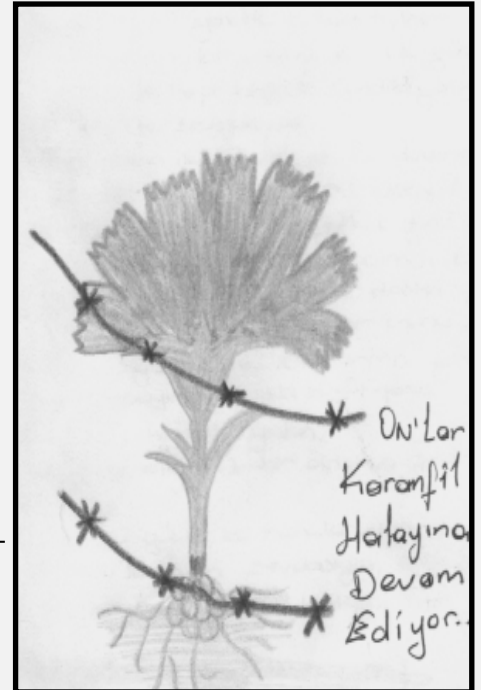
Bundan tam iki yıl önceydi. Bu duvarlar arasında başlamıştık o halaya. Sözse söz, cüretse cüretti. Hep birlikteydik o gün. ON'larımız en önümüzdeydi. Ne başımızı eğdik, ne diz kırdık. Sizinle birlikte dostlar yarına yürüdük. Bugün daha bir onurlu, daha bir kıvançlıyız. Çünkü ON'larımız yol gösteriyorlar. Halayımızı açıklıkla büyütüyoruz.

Biliyoruz. Hedef yakın,

Biliyoruz, ellerimiz bir oldukça zafer bizim.

İşte, bu güçle, bu inançla selamlıyoruz sizleri. ON'larımızın sevdisıyla, coşkusuyla kucaklıyoruz. Ulucanlar halayı hep sürecek.

**Ulucanlar Hapishanesi TKP/ML, DHKP-C
Dava Tutsakları**

Zirvelere yürüyüş çağrısına kan-can oldular

Dört Partizan yüreğin şehit düştüğü ay olan Kasım ayı, Barış Aslan ve Cem Ergüldü'nün şehit düşmeleriyle bir kez daha kızıştı. Demokratik Halk İktidarını yaratmak için Proletarya Partisi önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı'nın Karadeniz'de boyutlanmasına kan-can olan, Barış Aslan ve Cem Ergüldü, 1 Kasım 1999 günü Tokat'ın Erbaa ilçesi Hızaralan Deresi mevkiinde devlet güçlerinin attığı pusu sonucu çıkan çatışmada ölümsüzleştiler. Yoldaşları şimdi direnişlerini bayraklaştırarak savaşmaya ve kazanmaya devam ediyorlar.

Barış Aslan (Hakan)

1978 yılında Yozgat'ın Sorgun ilçesine bağlı Karbalı köyünde Türk ve alevi kökenli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1991 yılına kadar doğduğu köyde yaşayan Barış Aslan; bundan sonra Almanya'da yaşayan babasının yanına git-

miş ve Proletarya Partisi'yle burada tanışmıştır. Almanya'nın Hamburg kentinde hem öğrenimini sürdürmüş, hem de proletarya partisinin siyasal hattını benimseyen derneklerde faaliyet yürütmüştür. 1994'te halkın kurtuluş umutlarını boşa çıkarmayı hedefleyen darbeci tasfiyeciliğe karşı genç ve yeni örgütlenmiş biri olmasına karşın aktif tavır takınmış ve Proletarya Partisi'nin yurtdışı örgütlülüğünün yanında saf tutmuştur. 2. OPK ile birlikte ayağa doğrulma sürecine giren Proletarya Partisi'nin ideolojik-politik-örgütsel silkinisi, O'nuda etkilemiş ve emperyalist ülkelerde yaşayan ülkemiz devrimcilerinin yaşadıkları maddi yaşam koşullarından beslenen çarpık şekillenişe bayrak açmıştır. Bu süreçte savaşa göre şekillenen yurtdışı örgütlülüğünün faaliyetlerine canla başla katılmıştır. Barış Aslan; kızgın cephelerde verilen şehitlerden derinden etkilenerek savaşımını bir gerilla olarak ülke içinde sürdürmek istediğini Proletarya Partisi'ne iletmış ve "Zirveleri hedefleyen zorlu yürüyüşe hazırlan" çağrısına Hakan Karabulut'ta dahil, çağrıya yanıt olan birçok yoldaşıyla birlikte 1998'de ülkeye girmiştir. Kendisinden önce gerillaya ulaşan Hakan Karabulut'un şehit düşmesinin ardından gerillaya ulaşan Barış Aslan; Hakan'ın ismini alarak kızgın cephede ki yerini almıştır. Barış Aslan, Proletarya Partisi'nin ilkelerine her koşulda sahip çıkma bilinci gelişkin, çalışkan, fedakar kişiliğiyle başta gerilla alanında olmak üzere yoldaşlarına örnek olmuş; emperyalist ülkelerdeki ya-

şam olanaklarını elinin tersiyle iterek kolay değil, devrim için gerekli zoru tercih etmiştir. Barış Aslan "Zirveleri hedefleyen zorlu yürüyüşe" katılırken sunduğu vasiyetinde şunları dile getiriyordu; "Ve şimdi TİKKO gerillasıyım. 65 milyon insanın öfkelerini taşıyorum. Halkıma, Partime, yoldaşlarıma sahip çıkacağıma kanımın son damlasına kadar söz veriyorum. (...) Mavzer taşıma, partimizin bayrağı ve İbo yoldaşın şiiirinden birini istiyorum." Barış Aslan şehit düştüğünde TKP/ML'nin ileri sempatzanı, Halk Ordusu TİKKO'nun bazı görev birimlerinde sorumluluk alan alt düzeyde komutanlarındandı.

Cem Ergüldü (Ünal)

1980 yılında Dersimli, Kürt ulusuna mensup bir anneyle, Yunanistan göçmeni bir babanın çocuğu olarak İzmir'de dünyaya geldi. 1996 yılında gençlik örgütlenmesi olan TMLGB'nin İzmir'deki lise örgütlenmesi içinde yer aldı. Cem Ergüldü'nün devrimci mücadeleyi örgütlü olarak Proletarya Partisi saflarında verme gerekliliğini kavrayışında '96 1 Mayıs'ı ve '96 Ölüm Orucu sürecinde, devrimci-komünist hareketin tavizsiz direniş ruhunun önemli etkisi olmuştur. İzmir'de TMLGB'nin bünyesinde önemli askeri pratikler de dahil çeşitli görevlerde yer aldı. Bergamalı köylülerin siyanürcü şirket Eurogold'a karşı sürdürdükleri mücadeleyi desteklemek için, TKP/ML tarafından Eurogold'a yönelik bombalama eyleminde yer aldı. TMLGB'nin örgüt-

diği kamp faaliyetlerine katılarak kendini yetiştirmeyi ve ileri sıçramayı bildi. Kamp faaliyetlerinden TMLGB'nin bir üyesi olarak çıktı.

Sürekliliği sağlanmış gerilla cephesine Karadeniz'de kan-can olmak için '98 Eylülünde Almus/Dumanlı'da şehit düşen Ümit Güner'le birlikte katıldı gerillaya.

Gerilla pratiği içerisinde, zorluklardan yılmayan fedakarlık isteyen pratiklerin sahibi oldu. '99 yazında Dersim birliğinde görev almak için, diğer Halk Savaşçılarıyla yarışa durdu. Bu tutumuyla Proletarya Partisi'nin görev anlayışı karşısındaki doğru duruşunu gösteriyordu. "Çakırcalı'nın dağlarında da gerillanın ayak sesleri yankılanmalı" diyerek zirvelerdeki muzaffer yürüyüşe katılan Cem Ergüldü, şehit düştüğünde TKP/ML'nin orta sempatzanı, Halk Ordusu TİKKO'nun yılmaz savaşçısıydı.

Askeri faşist cuntanın en vahşi saldırılarının sürdüğü 1982 yılında üniversitede okurken, TKP/ML'nin faaliyetlerinde aktif olarak yer aldı. Canla başla yürüttüğü fedakarca faaliyetlerinde hızla gelişti. 1985'te TKP/ML'ye yönelik geliştirilen bir operasyonda gözaltına alındı. Kızıl direnme ruhuyla işkencehanelerde ki direnme geleneğini başarıyla sürdürdü. İki yıllık tutsaklığın ardından tereddütsüzce gençlik alanında ki faaliyetlere katıldı. İsmail Oral ve diğer yoldaşlarıyla birlikte TMLGB'yi fiilen ilk kuran önderler

Tuncay Çarıkçioğlu (Çetin)

arasında yer aldı.

İdeolojik, siyasi, örgütsel ve pratik olarak hızla gelişerek 1987'de parti üyesi oldu. Kayseri, Sivas, Çukurova bölgelerinde faaliyetlerde bulundu. 1987 yazında gerilla faaliyetine katıldı. Kır yaşamına yabancı olmasına ve gözlerindeki bozukluğun getirdiği zorluklara rağmen, en ufak bir tereddüt geçirmeden üstün komünist fedakarlıklar gösterdi. Gerilla faaliyet alanlarının Çetin'i, 1990 baharında KBK üyeliğine; 1991 sonbaharında yapılan IV. Konferansta da TKP/ML MK'ya seçildi. 1992'de yapılan ilkesiz birliğin ardından ise GBMK (Geçici Birleşik Merkez Komitesi) üyesi olarak görev yaptı.

Tuncay Çarıkçioğlu yaşanan birlikten önce, kırsalda kalmak istemesine rağmen Batıya atanarak BABK sekreteri olarak görev yapmaktaydı. Birlikten sonra da aynı görevini sürdürdü. Tuncay Çarıkçioğlu, GBMK 1. Olağanüstü Toplantısı'nda Batı'da teşhir olması nedeniyle Askeri Komisyon üyeliğine getirilerek, Karadeniz-İç Anadolu gerilla faaliyetlerine atandı. Görev

alanına gittikten yaklaşık iki hafta sonra, 2-3 Kasım 1992'de Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Arısu köyü Eskici mezrasında karşılaştıkları devlet güçleriyle girdikleri saatlerce süren çatışmada şehit düştü. Tuncay Çarıkçioğlu'nun zamansız kaybı yoldaşlarında ve devrimci kitlelerde büyük bir üzüntü yarattı. Büyük-küçük, ileri-geri demeden bü-

tün kitlelerle iyi diyaloglar kurmayı başarabilen, etkili propaganda ve ajitasyon yürütmesiyle, olgun, ağırbaşlı, azimli, çalışkan, fedakar özellikleriyle TKP/ML'nin önder kadrolarından biri olan Tuncay Çarıkçioğlu, yaşamı ve mücadelesiyle bizlere öğretmeye devam ediyor.

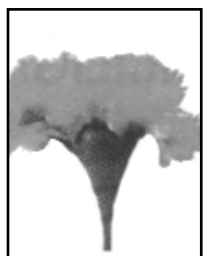

Ecevit Balcı

Katledildiğinde henüz 18 yaşındaydı. Tanıtımını yaptığı partisi MLKP-K, O'nun ölümsüzlüğünde doğacaktı. Partisinin kuruluş pankartının asılması gibi önemli bir görev yüklenen Balcı, tereddütsüz canını da feda ediyordu. 4 Kasım 1994'te Maltepe Esenyol'da pankart asarken faşist kolluk güçleri tarafından katledildi. MLKP'nin ilk şehidi olan Ecevit Balcı'ya daha sonra onur üyeliği verildi.

Müslüm Akyol

Bursa'da kitle çalışmalarıyla devrimci mücadelede yerini alan Müslüm Akyol, TKP/ML Hareketi saflarında yer aldı. Askeri eğitim için gittiği Bekaa'da siyasi ve askeri bakımdan kendini geliştirdi. 1992'nin 27 Ekim'inde yurda giriş yaparken 5 yoldaşıyla birlikte pusuya düşürülerek katledilmiştir. Müslüm Akyol, Mehmet Beşgen, Saim Bozkurt, Ertan Uzunyayla, Erdoğan Tatan ve Hasan Çiçek devletin hain pususunda katledilerek

Ergül Küçükbaş

7 Kasım 1993'te TKP/ML TİKKO gerillalarıyla, devletin kolluk güçleri arasında çıkan çatışmada şehit düştü. Yaşamı ve mücadelesiyle katıldığı zirveler, yürüyüşümüzde yaşıyor şimdi.

Yücel Hazar

Görevi gereği Antep'in bir köyüne giderken yoluna kurulan pusu sonucu yaralı olarak kolluk güçlerinin eline geçti. 2 Kasım 1980'de işkenceyle katledilen Yücel Hazar, TKP/ML Hareketi üyesiydi. Daha sonra kendisine MLKP tarafından onur üyeliği verildi.

Hüseyin Akdemir

TKP/ML örgütlülüğü içerisinde yer alan Hüseyin Akdemir, 10 Kasım 1976'da, Erzincan'da sivil faşistler tarafından katledildi.

Tekin Çakmak

30 Ekim 1983'te Dersim'de Halk Ordusu gerillalarıyla devlet güçleri arasında çıkan çatışmada şehitler kervanına katıldı.

Ali Haydar Aslan

8 Kasım 1984'te Dersim'de Halk Ordusu gerillalarıyla devletin kolluk güçleri arasında yaşanan çatışmada ölümsüzleşti. Muncur'un asi haykırışı olan Ali Haydar Aslan, gerillanın ata yurdu Dersim'de Halk Ordusu gerillalarına çağrıdır şimdi.

Veli Karasu, Eşref Şahlar

1980 öncesi, gelişen devrimci mücadele hakim sınıfları telaşlandırıyor. Başta sosyal faşistler olmak üzere oportünistler ve revizyonistler duydukları rahatsızlığı, gerçekleştirdiği saldırılarla gösteriyordu.

O süreçlerde Proletarya Partisi'nin faaliyetleri Adana bölgesinde de yoğunlaşmıştı. TKP/ML sempatanları Veli Karasu ve Eşref Şahlar, Adana bölgesinde gençlik örgütlemesi çalışması yaptığı bir süreçte faşist birliklerden Rus sosyal Emperyalistlerin uşakları DDKD (Devrimci Doğu Kültürleri Derneği), Emegün Birliği vb. faşist örgütlenmeler tarafından katledildi. 8 Kasım 1979 günü pusu kurarak katlettikleri TKP/ML sempatanlarından Veli Karasu'nun cenazesi memleketi Dersim Ovacık'ta toprağa verildi. Karasu'nun cenaze töreninin 10 Kasım gününe denk gelmesini fırsat bilen devletin kolluk güçleri, M. Kemal için saygı duruşunda bulunulmasını isteyerek, cenaze törenini sabote etmeye çalıştı. Ancak cenazeyi sahiplenen ailesi ve Ovacık halkı baskılara aldırılmayarak devrimci bir törenle evladını uğurladı. Veli Karasu ve Eşref Şahlar'ı katleden faşist örgütlerin elebaşı TKP/ML Adana il örgütü tarafından daha sonra cezalandırıldı.

Berlin ayaklanması

I. Emperyalist paylaşım savaşının sonuna doğru 1918 sonbaharında Almanya Savaşı kaybetmek üzereydi. Ordu komutanı savaşı sürdürmeme ve hükümetin ateşkes çabalarına karşın, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı, İngiliz deniz güçlerine karşın yeni bir saldırı kararı aldı. Donanmaya bağlı erler komutan ve subaylarına karşı ayaklandılar. Planlanan saldırı gerçekleştirilemedi. Bunun üzerine hükümet isyancı erleri tutukladı ve Kiel'e gönderdi. Kiel'li işçiler donanma erleriyle dayanışma gecesi ve gösteriler düzenlediler. Subayların göstericiler üzerine ateş açması üzerine askerlerde ayaklandılar ve konseyler kurarak saldırılara karşı koydular. 4 Kasım'da tüm şehrin yönetimi işçi ve askeri konseylerin eline geçti. Deniz erleri ve onlara katılan işçiler her yerde kızıl bayraklar taşıyordu. Rus devriminin de etkisiyle ezilenler devrimci bir coşkuyla ayağa kalkmış ve ülke çapında ayaklanmışlardı. Karl Liebknecht önderliğinde kitleler ayaklanmıştı. Devrimci işçi temsilcileri ve Spartaküsteri temsil eden Karl Liebknecht, 6 Kasım'da bir araya gelerek devrimi başlatma kararı aldılar ve karar 11 Kasım olarak belirlendi. 8 Kasım 1918'de parlamento binasından Cumhuriyet ilan edilerek son buldu.

SPD ve UDSD'den bir hükümet kuruldu. Spartaküster henüz bir parti değildi ve bunlar UPSD içinde yer almalarına rağmen bağımsız bir siyaset izliyorlardı. Spartaküster Birliğinin önderleri konseyler cumhuriyetinden yanaydılar.

Ebert-Scheidemannın yönetimine katılmayı, bu tutumun sosyalizmin temel ilkelerine ihanet, karşı devrimi güçlendirme ve devrimi felç etme anlamına geleceğini söyleyerek reddettiler. 9 ve 10 Kasım'da gerçekleşen ayaklanmanın sosyalist bir devrime doğru evrilmediğinin farkındaydılar ve SPD'nin karşı devrimden yana olduğunu başından beri işçilere söylediler. Ve sonuçta devrimci atılım sosyalistlerin ön gördüğü şekilde sosyalist devrim olarak değil burjuva demokratik devrim olarak yaşama geçti.

Aziz Gözetmen

Toprak ağalarına karşı 70'lerde verilen mücadele özellikle Türkiye Kürdistanı'nda devrimci mücadelenin de gelişmesiyle çetin geçiyordu. Viranşehir'de de toprak ağalarının sömürü ve soygununa karşı Proletarya Partisi'nin mi-

litanlarının öncülüğünde, bir miting düzenleniyordu. Köylülük içinde mücadele yürütenlerden biriydi Aziz Gözetmen. O günlerde Viranşehir'de düzenlenecek olan miting için tüm gücüyle çalışıyordu partizanlar. Gerçekleşecek olan miting köylülük için önem taşıdığı kadar, patron-ağalar için de önem taşıyordu. Engellemek için bir dizi saldırı çalışmaları başlattılar. Miting için canla-başla çalışan Aziz Gözetmen, bu engellemelerin bir parçası olarak yine DDKD'li faşistlerce katledildi. 4 Kasım 1979'da Aziz Gözetmen'in katledilmesiyle köylülerin Proletarya Partisi öncülüğünde gerçekleştirdiği mitingi, engelleyemediği gibi, halkın, bir evladını yitirmesinin öfkesiyle, mitingin coşkusu daha da artıyordu.

Nubar Yalım

1976'da TKP/ML saflarına katılan Nubar Yalım, Ermeni asıllıydı. TKP/ML'nin, çeşitli milliyetlerden ezilen halkların öncü kurmayı, farklı milliyetlerden insanların özgür yarınlar yaratma uğraşının öncüsü ve kucaklayanı olması bakımından Nubar Yalım için de özel bir önem taşıyordu. Hollanda'ya siyasi olarak iltica eden Nubar Yalım, Türkiye halkları-

nın kurtuluşunun Komünist Parti'nin yürüttüğü Halk Savaşı'nda olduğuna inanmış ve bu inancıyla milliyetçiliğe, düşmana karşı tavır almıştır. Özellikle milliyetçiliğe karşı savaşan Nubar Yalım, 5 Kasım 1982'de Hollanda'da MİT tarafından bıçaklandı ve ardından kurşunlanarak katledildi. 1957 Martin doğumlu olan Nubar Yalım'ın mücadelesi yoldaşlarına yol göstermeye devam ediyor.

BPKD: Proletarya önderliğinde Revizyonizme karşı bir kitle hareketidir

Başkan Mao Zedung önderliğinde yapılan Büyük Proleter Kültür Devrimi, sosyalizmde geriye dönüşler olgusundan bağımsız ele alınamayacağı gibi, Çin'de proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesinin ta kendisidir. 1965'te başlatılan BPKD deneyim ve dersleriyle proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi, sosyalizmin kapitalist yola karşı galip gelmesinin, proletaryanın burjuvaziye alt etmesinin derin hazineleriyle doludur. Sosyalizmden geriye dönüşlerin önlenmesi ya da daha aza indirilmesinin teorik açıklamaları Başkan Mao önderliğinde sürdürülen BPKD'nin tarihi dersleri içindedir. Mao, Kasım 1965'te BPKD başlatmadan önce partiyi ve kitleleri harekete geçirmek için sürekli çabalar harcamıştı. Özellikle kitlelerin devime sahip çıkması, yönetime gelmesi, yönetici organlarda yer alması ve eğitimlerini ilerletmeleri için hamleler yaptı. Mao BPKD'ni, işçileri köylüleri, diğer emekçileri devrim için harekete geçirme, kitlelerin inisiyatifini kamçılıyarak parti ve sosyalist devlet içinde yer alan kapitalist yolcuları temizleme ereğiyle **"Burjuva karargahları bombalayın"** şiarıyla başlattı. Neden "Burjuva karargahları bombalayın?" Devrimi yapanlar kendi eserlerine sahip çıkmalı, onu korumalı ve geliştirmelidir. Kitleler devrime sahip çıkmazlarsa, devrimin karşı devrime dönüşme riski her zaman vardır. Mao kitlelerin; yozlaşan ya da yozlaştırılmak istenen parti ve sosyalist devlet içindeki "Proleter" görünümü burjuva karargahlara karşı ayaklanmasını, onları ideolojik bombardımana tutmasını, bunun tarihi ileri götüreceği bir adım olduğundan hareketle kitlelerin kendi özgürlüklerini yaratma mücadelesinden taviz vermemelerini istiyordu. BPKD öncesi 1965 Ocak ayında MK-SB Genişletilmiş Toplantısı'nda revizyonizmin nerede olduğunu ve nereden geldiğini ortaya koyan Mao, MK içinde revizyonizmin ciddi boyutlara ulaştığını, buna karşı mücadelenin

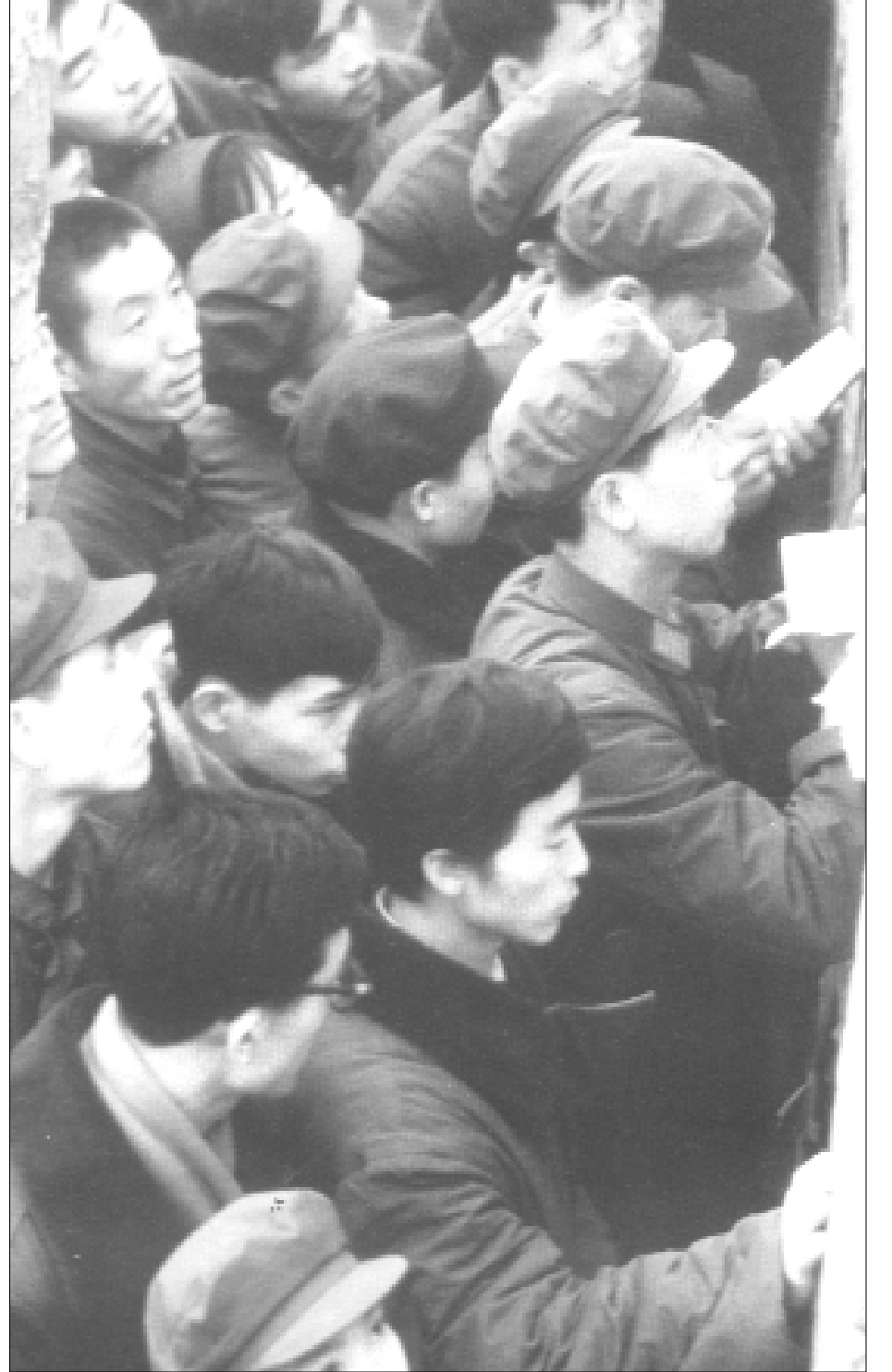
kaçınılmazlığını ortaya koyduğu gibi, kitlelerin de direkt bu mücadelenin içinde yer alması gerektiğine işaret etti. BPKD'nin revizyonizme sessizce kayışını yaşlılık yıllarının yorgunluk huzuru içinde seyredeceğini sanan Liu-Şao-çi, Mao'nun inanılmaz bir güç ile "Cennetin direklerini parçalayarak gökkubbe altında büyük bir tufan başlatacağını" hiç tahmin etmiyordu.

BPKD'nin başlamasındaki en önemli dış etkende Çin-Sovyet tartışmalarıydı. 1956'da Kruşçev'in sözde "Stalin dönemini mahkum eden ve Sovyet siyasetini yeni bir yola iten" dünyaca meşhur raporunu sundu. ÇKP; Kruşçev'in siyasetini proletarya diktatörlüğünden ve diğer Marksist teoremlerden uzaklaşma ve devrimin terkedilmesi olarak görüyordu. ÇKP; Kruşçev'in kolektif ekonomiyi dağıttığını ve "barış içinde bir arada yaşama"yı ilan ederek proleter enternasyonalizme ihanet ettiğini ve dünya çapında sömürüyü korumak ve devrimleri engellemek için elinden gelen her çabayı gösteren ABD ile işbirliği yaptığını söylemişti.

Kültür devriminin can alıcı noktalarından biri de, yönetenlerle yönetilenler arasındaki ilişkilere. Sosyalizmde kafa emeği ile kol emeği arasındaki çelişkilerden yararlanmak isteyen belli sosyal gruplar kendilerine ayrıcalıklar elde etme çabasında ısrar etmekteydiler. BPKD kafa ile kol emeği arasındaki ayrımı ortadan kaldırmak, eğitimin proleterleşmesini sağlamak, insanı yeniden şekillendirip "yeni insan" yaratmak ve ülke içinde orduya çıkmaya başlayan yeni burjuvaziye yokedip devrimin kaybedilişinin önünde engel olmak için proletaryaya yeni zaferler kazandırmak için yapıldı.

Kitlelerin içinde dalga dalga yayılan kültür devrimi karşısında hiçbir kurum kayıtsız kalmadı. Parti yayınlarında bu hareket; devrimci tutumla karşı devrimci tutum arasında yaşanan bir çarpışma olarak ifade edildi.

BPKD sanat üzerinde de önemli etkilerde bulundu. Sınıf kültürü-

nün ve siyasetin, sanat üzerindeki etkileri açıklandı. Üst yapının önemi üzerinde duruldu. Bu tarihte Çiang Çing ve arkadaşlarının çalışmalarıyla "Beyaz Kaplan Alayına Akın" ve dünyaca ünlü "Kızıl Kadınlar Tugayı" adlı oyunlar sahneye kondu.

BPKD'ne karşı savaş başlatan gericiler, yetkilerini kullanarak Kültür Devrimi'ni sahiplenen kişilere karşı baskı ve zora başvurdu. Bu olay üzerine öğrenciler arasında Kızıl Tugaylar adında gizli bir örgütlenmeye gidilerek, kitleler Kültür Devrimi'ne katılmaya çalışıldı. Kızıl Kitap dağıtılarak devrime katılın çağrısı yapıldı. Kültür Devrimi'ni baltalamak için reviz-

yonistlerin yaptığı çalışmalar gözler önüne serildi. Liu-Şao-çi'nin revizyonist maskesi düşürüldü. "Nasıl iyi bir komünist olunur" adlı revizyonist kitabı eleştiri bombardımanına tutuldu. Liu hakkında parti içinde de "dönek, hain, bozguncu" olduğunu kanıtlayan raporlar sunuldu.

ÇKP'nin 19 Nisan 1969'da başlayan 9. Kongresi gericiliğe karşı başlatılan Kültür Devrimi'nde kitlelerin görevinin bittiğini açıklayan belgeleri duyurdu. Bu tarihten sonra çalışmalar esas olarak parti içinde yürütüldü. Kongre sonucunda Liu Şao-çi, Deng Siao Ping, Tao Çu, Tang Çen Lin, Pen Çen ve Lu Ting-yi Polit Bürodan atıldılar.

Tarih bizi göreve çağırıyor

Gerçekten her yönüyle yaşamsal öneme sahip tarihsel bir süreçten geçiyoruz. Haydut ABD'nin başını çektiği 'savaş koalisyonu' üç haftadır Afgan halkı üzerine bomba yağdırırken Ortas Asya ve Hazar bölgesinin yer altı ve yer üstü zenginlik kayakları için de pazarlıklar başlamış bulunuyor. APEC (Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği) toplantısı nedeniyle Çin'in Şanghay kentinde bir araya gelen ABD Başkanı Bush ile Rusya Devlet Başkanı Putin ve Çin Devlet Başkanı Zemin arasında varılan mutabakat neticesinde "Terörizmle mücadele" kılıfı altında ezilen dünya halklarına yönelik daha kapsamlı saldırıların planları yapılıyor. Bu üç emperyalist haydut arasında varılan mutabakatın çok kısa ömürlü olacağını görmek için kahin olmaya gerek yok. Zira; gerek Rusya'nın gerekse Çin'in orta ve uzun vadede bölgesel çıkarlarını zedelemesi açık olan ABD'nin Afganistan övgülünde bölgeye yerleşmesine kolay kolay rıza göstereceklerini düşünmek ham hayal olur. 11 Eylül saldırısıyla şok geçiren emperyalist güçlerin "Terörizm" safatasının arkasına gizlenerek kendilerini sıkıntıya sokan iç sorunlarını çözmek için bu tip yönelimlere girmeleri anlaşılır bir durumdur. ABD'nin Afganistan'a saldırısı Rusya'nın Çeçenya ve Gürcistan'a yönelmesine, Çin'in Tibet ve Doğu Türkistan sorununu katliamlarla çözmeye çalışmasına vesile olmuştur. Emperyalist talan savaşının boyutlanarak yayılması (ki bu ihtimal güçlüdür) durumunda emperyalistler arasındaki

görüntüsü var olan uzlaşmaların dağılacağı ve çelişkilerin daha da derinleşeceği görülmelidir. Kaldı ki üç haftadır süren "terörist" saldırılara yönelik dünya emekçi halklarının gösterdiği yoğun tepkileri de gözönüne aldığımızda çatlağın daha da büyüyeceği açıktır. Bunun en somut göstergesi ABD'ye uşaklıkta sınır tanımayarak her türlü olanağı sunan Pakistan'daki gelişmelerdir. ABD'nin onay verdiği darbe ile iktidara gelen Pervez Müşerref'in zor anlar yaşadığı ve iktidarının ayaklar altından kaymak üzere olduğu görülmüştür.

Üç haftalık süre içerisindeki gelişmeler Türkiye cephesinden baktığımızda durum ibret verici bir görüntü sergiliyor. ABD emperyalizminin has uşağı olan TC devleti; neredeyse savaşa girmek için can atıyor. Afganistan saldırısından iki gün sonra TBMM'den alelacele çıkarılıp hükümete verilen "sınırsız yetki" ile ve ABD haydutuna açtığı üsler aracılığıyla zaten fiili olarak savaşın içerisine giren faşist diktatörlüğün; süreç içerisinde emekçi halkımızı ne tür maceralara sürükleyeceğini tahmin etmek zor değil. 2002 yılı için hazırlanan ve "borç ve faiz" ödemesi dışında hiçbir işlev görmeyecek olan bütçenin içeriğine baktığımızda durumu rahatlıkla görebiliriz.

Hazırlanan bütçenin gelirler hanesindeki rakamlar var olan iç ve dış borçların faizlerini bile karşılamıyor. Vergi gelirlerinin önemli bir bölümünü çalışan kesimlerden kesilen ödentiler oluştururken, mevcut 25 fon'dan yalnızca

5'i bırakılarak yeni kaynak arayışlarına giriliyor. Yeni kaynaklarında işçi sınıfının kıdem tazminatlarını ortadan kaldırmak, memurların ücretsiz 4-6 ay arası izine çıkartarak çalıştırılması, yeni memur alımının durdurulması, köylülere sağlanacağı söylenen DGD (Doğrudan gelir desteği) de yarı yarıya kesintiye gidilmesi şeklinde sağlanacağı görülmektedir. Buna karşılık 2001 bütçesinde en büyük dilimlerden birisi "savunma fonu" olarak ayrılmaktadır. Bütün bu gelişmeler faşist TC devletinin ABD'nin kendisine verdiği "jandarmalık" rolü doğrultusunda girişeceği haksız savaşın alt yapısının oluşturulmasına yöneliktir. Faşist diktatörlük; girmiş olduğu ekonomik ve siyasi krizi savaşa girerek atlarmaya çalışmak istemektedir. Bu durum 2001 yılı için hazırlanan "borç ve savaş" bütçesinden de açıkça görülmektedir.

Bu kapsamda gerek savaşa karşı yerli olmasa da gösterilen tepkiler gerekse de özellikle emek cephesinden bütçeye yönelik yoğun eleştiriler ve planlaması yapılan miting ve gösteriler (9 Kasım Ankara yürüyüşü) halk muhalefetini, daha da artacağına ipuçlarını veriyor. Tüm vahşi saldırılara, katletmelere, şartlı tahliye oyunlarına rağmen bir türlü bitirilemeyen ve bir yılını dolduran şanlı Ölüm Orucu direnişinin emekçi halkımıza yansıttığı direniş ruhunu da bütün bu gelişen ve daha da gelişecek olan kitlesel hareketlerle birlikte değerlendirdiğimizde faşist diktatörlüğün eskisine oranla rahat yüzü görmeyeceğini söyleyebiliriz. Tam da bu noktada yoğun bir "terör" furyası başlatan devlet; her türlü gösteri ve mitingi yasakla-

makta, yapılan meşru eylemliliklere yoğun bir şekilde saldırmaktadır. Her kurumunda yaşanan çürümeye ve çözülmeye çaresizliği içerisinde saldıran ve korkulu rüya ve kabuslar görmesi hızlanan devletin bu durumunu gerçeğe dönüştürmek için Proletaryanın kurmayına ve neferlerine önemli sorumluluklar düşüyor. "Herşeye Parti ve direniş için" şiarı altında sınıf mücadelesini tüm alanlarında öncüyü güçlendirip kurumlaştırarak başta "Ölüm Orucu direnişini" yeniden geniş kesimlerin gündemine sokmak ve anti-emperyalist savaş karşıtı eylemlilikler ve yükselmekte olan kitlesel mücadelelerle birleştirmek için daha iradi müdahalelere yönelmek gerekiyor. Eğer kurtuluşumuzun şah damarı olan gerilla savaşının geliştirip güçlendirmek istiyorsak, zindanlarda yoldaşlarımızın ve siper dostlarımızın gün gün eriyen bedenlerinin hesabını sormak sorumluluğunu yüreğimizde hissediyorsak, her geçen gün ekmeği çalınan ve geleceği karartılan emekçi halkımızın yükselen çılgınlıklarını kulaklarımızda duyuyorsak, çaresizlik içerisinde daha 19 yaşına kendisi faşist diktatörlüğün söze "milleti temsil ettiği" söylenen TBMM'nin karşısında ağaca asarak bir nevi bu sisteme isyan olan Çorumlu simitçi **Tuncay Somalı**'nın ve onun gibi nice e gencimizin umutlarının yok edilmesini engellemek istiyorsak "Her şey Parti ve direniş için" şiarı altında görev ve sorumluluklarımızı sımsıkı sarıyalım ve layıkıyla yerine getirelim. Unutmayalım ki her zamankinden daha acil olarak tarih bizi göreve çağırıyor.

Emperyalist savaşa hayır!

11 Eylül günü gerçekleştirilen saldırıların hedefi dünya kapitalizminin simgeleri haline gelen iki kurumdu. Dünya Ticaret Örgütü ve Pentagon. Birincisi kapitalist ekonominin beyni olarak işlerken, ikincisi askeri gücünün merkezi durumunda. Eylemi gerçekleştiren güç hala kesinlik kazanmadı. Kısa zamanda kesinleşecek gibi de görünmüyor. Eylemin yapılabildiği biçimi ve yol açtığı can kaybı elbette tartışılabilir. Ama bundan sonra üzerinde durulması gereken yaratacağı siyasi sonuçlar olmalıdır. ABD, Yeni Dünya Düzeni (YDD)'ne ciddi bir meydan okuma anlamına gelen bu eylemi dayanak noktası yaparak "terörizmle savaş" adı altında tüm dünya halkları ve "YDD"'ne kayıtsız şartsız teslim olmayan tüm muhalif kesimler üzerinde terör estirmeye devam ediyor. Başlangıcı için gün sayılan bu emperyalist savaş sadece Afgan halkına büyük acılar yaşatmakla kalmayacak, tüm dünya emekçilerine ve demokrasi güçlerine karşı da saldırı dalgası haline gelecektir.

Saldırının ardından ABD'nin hızlandırdığı savaş hazırlıkları salt prestij tazeleme telaşı olarak değerlendirilemez. Savaş hazırlıklarının ardından ABD'nin uzun vadeli planları vardır. Emperyalizmin baskı aygıtlarını meşrulaştırmak için kullan-

dığı "uluslararası terörizm" illüzyonuna karşı kendini "özgürlük savaşçısı" ilan eden ABD, "YDD"ni hedef alan her başkaldırıyı "terör" yafatası ile marjinalleştirmeyi amaçlıyor. Kimin "terörist" ilan edileceği ise emperyalizmin dönemsel ihtiyaçlarına göre değişir. (Mesela Bin Laden Sovyetler Birliği'ne karşı savaşırken ABD'nin gözünde bir "mücahit"ti.) Artık kapitalist sistemi sorgulayan, adalet isteyen, hakkını arayan herkes "terörist" ilan edilmeye hazır olmalıdır. ABD Başkanı G. W. Bush, Hollywood filmlerini aratmayacak bir ifadeyle, beklenen savaşı "iyilerin kötülere karşı savaşı" olarak ilan etti. Bu senaryoya göre iyi adam rolünde dünyanın beyaz zenginleri var. Siyahlar, Arap'lar, yoksullar ise kötü adam rolünde. Gerçekten de dünyanın temelde ikiye bölündüğü doğru. Ama bölünme iyilerle kötüler arasında değil, ezilenlerle ezenler, kapitalistlerle emekçiler, zenginlerle yoksullar arasında. Ağzından kaçırdığı "Haçlı Seferi" sözü ise emperyalizmin gerici-ırkçı yüzünün bir dış vurumuydu.

Yaşadığı dehşetin sorumlusunu

arayan ABD aynaya bakmalıdır. Şiddetin kaynağı kapitalist sistemin kendisidir. Emperyalizmin dünya çapında insanlığın onurunu hiçe sayarak yürüttüğü azgın sömürü ve tahakküm, halkların kolektif bilincinde derin bir öfke ve isyan duygusunu mayalamaktadır. İkinci dünya savaşında Hiroşima ve Nagazaki'ye

attığı atom bombalarıyla 100 binden fazla insanı katleden, Vietnam'a saldırarak yüzbinlerce insanın ölümüne yol açan, Filistin halkını katleden İsrail'i silahlandıran, Latin Amerika ülkelerinde darbe tezgahlayan, Iraklı 300 bin insanın ölümünden sorumlu olan ABD önce kendi kanlı tarihinin hesabını vermelidir. "İslami terör" diye adlandırılan oluşumlara gelince, bunlar Sovyetler Birliği yı-

kılana dek ABD tarafından komünizme karşı silahlandırılan, eğitilen gruplardır. Ancak emperyalizmin Sovyet Blok'unu "yeşil kuşakla" çevreleme projesi ters teperek sahibini vurmaya başlamıştır. Eylemlerin sorumlusu ilan edilen Bin Laden'in Afgan Savaşı sırasında CIA tarafından eğitildiği ve maddi olarak desteklendiği bilinmektedir.

ABD günahlarının bedelini öderken, yeni "günahlara" hazırlanmaktan da geri durmuyor. Emperyalizm doğası gereği paylaşım savaşları üretmeye devam ediyor. Afganistan'a yapılacak olan saldırı için Bin Laden yalnızca bir bahanedir. ABD gerçekte Orta Asya'da stratejik bir konumu olan Afganistan'a yerleşmenin hesabını yapmaktadır. Ayrıca savaş ABD hegemonyasına karşı direnen devletleri de "hizaya çekme"nin bir aracı olarak değerlendirilecektir.

Başta ABD olmak üzere dünya emperyalizminin çıkarları adına yürütülecek olan bu savaştan halkların kazanacağı bir şey yoktur. Savaş çılgınlığı yapan Türk medyasının "bir koyup on alma" hesaplarının nasıl fiyaskolara yol açtığını Körfez

Savaşı'nda görmüştük. İnsan canı üzerinde yapılan bu iğrenç propagandayı yürütenler emperyalizmin sadık uşaklarıdır. Halkları birbirine kırdırmak anlamına gelen emperyalist savaşlar sömürü ve tahakkümü daha da artırmaktan başka bir sonuç doğurmaz. Türkiye bir kez daha ABD çıkarları uğruna savaşa çekilmek isteniyor. Savaş Türkiye emekçileri açısından daha fazla yoksullaşma, açlık ve evlatlarını kaybetmek anlamına gelecektir. Hak ve özgürlükler ise son kırıntısına dek ortadan kaldırılacaktır.

Emekçiler ve yoksul halklar için tek meşru savaş, gerçek adalet ve özgürlük uğruna sömürüye son vermek için yürütülen savaştır. Dünyaya gerçek barışı getirecek olan da bu savaştır. Tüm devrimci ve demokratik kurumların önündeki acil görev emperyalist haydutluğun karşısında dünya halklarıyla dayanışma eylemlerini büyütmek ve emperyalist saldırganlığa geçit vermemektir.

**ABD üsleri kaldırılmalı!
Askeri anlaşmalar iptal edilsin!**

**Yaşasın halkların kardeşliği!
Ö. Barikat, DHP, Z. K. Direniş,
DMP, Hedef, SY Kızıl Bayrak,
Odak, ÖMP, Partizan**

5. yılında Susurluk'ta ortaya saçılan pislikler aklanmak isteniyor Bin operasyonun uygulayıcıları Afla serbest bırakıldı

3 Kasım 1996'da Susurluk'ta bir kamyonla mercedes'in çarpışmasıyla devletin gerçek yüzü bir kez daha bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı. Devrimci komünistlerin yıllarca ortaya koydukları devlet gerçekliği bütün yanlarıyla açığa çıktı. Ortaya çıkan pislikler devletin kime karşı nasıl bir örgütlenme içerisine girdiğini bir kez daha göstermiş oldu. Gerçekliğin halk tarafından daha derinlemesine görülmesini engellemek için ortaya çıkanların üstünü kapatma çabaları ise kamuoyunun baskısıyla boşa çıkarıldı. Çetenin bizzat devletin kendisi olduğu, ortalığa saçılanları protesto eden devrimciler-komünistler ve halk tarafından teşhir edildi. Kazada; İstanbul Emniyet Müdürü **Hüseyin Kocadağ**, katliam sanığı Abdullah Çatlı, sevgili **Gonca Us** ölmüş, DYP Urfa Milletvekili (Korucubaşı, aşiret ağalarından) **Sedat Edip Bucak** yaralı olarak kurtul-

muştu.

Kazanın ardından soruşturma devam ederken, 13 Ocak 1997 tarihinde Özel Tim polisleri **Ayhan Çarkın**, Oğuz Yorulmaz ve **Ercan Ersoy**; bir gün sonra Mustafa Altuok ve **Enver Ulu** ile Sedat Bucak'ın şoförü **Abdulgani Kızılkaya** tutuklandı. "Cürüm işlemek amacıyla teşekkül oluşturmak isnadıyla tutuklanan sanıklar Metris Hapishanesi'ne konurken aynı isnatlar Özel Timci **Ziya Bandırmaloğlu**, Ayhan Akça, Özel Hareket Dairesi Başkan **Vekili İbrahim Şahin**, uyuşturucu kaçakçısı **Yaşar Öz**, Ömer Lütfi Topal'ın ortakları **Ali Fevzi Bir** ve Sami Hoştan hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkmıştı. 11 Aralık '97'de dokunulmazlıkları kaldırılan eski polis şefi DYP Elazığ Milletvekili **Mehmet Ağar** ve Sedat Bucak'ın davaları da 4 Mayıs '97'de çete davasıyla birleştirildi.

İstanbul 6 Nolu DGM'de 2 Haziran 1997'de görülmeye başlanan davanın ilk duruşmasından 4 Mayıs 1998'e kadar Özel Tim polisleri Enver Ulu, Mustafa Altuok, uyuşturucu kaçakçısı, Yaşar Öz, Bucak'ın şoförü Abdulgani Kızılkaya, tutuksuz sanık Kontr-Terör Dairesi'nden Korkut Eken, Özel Harekat Daire Başkan Vekili İbrahim Şahin, yine Özel Timci Ayhan Çarkın, Oğuz Yorulmaz, Ziya Bandırmaloğlu, Ayhan Akça, Ercan Ersoy, mafyacılar Ali Fevzi Bir ve Sami Hoştan tahliye edildiler. Bin operasyonda, kullanılan Susurluk davasıyla ilişkili "Kayıp silahlar" davasının ikinci bölümünde af kapsamına girdi. Ankara Asliye Ceza Mahkemesi'nin ilk kayıp silahlar davasında sanık polisleri af ve zaman aşımıyla serbest bırakmasından sonra 20 Ekim 2001 tarihinde de Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi'de ikinci davayı af kapsamına soktu.

Devlet, siyaset, mafya üçgeninin Susurluk'ta ortaya çıkan kirli ilişkileri aklanmak üzere devletin mahkemeleince sessiz sedasız affa uğratılırken, katliamcılara, yeni katliamların altına imza attırmak için serbest bırakıldı.

Diğer bütün davalarda olduğu gibi halk düşmanları; özel timci polisler, Haluk Kırıcı, Yazıcıoğlu, Ülkücü Çeteler, Menzir, Ağar, Bucak bu kazayı sıyrıksız atlamış oldular. Komünistlere, devrimcilere onlarca yıllık cezalar yağdıran, idamlar kesen, faşist diktatörlüğün iktidarını korumak için katliam yasalarını uygulayan DGM'lerin, halk düşmanlarına ceza kesmesini beklemek elbette ki saflık olurdu. Faşist diktatörlüğün "adaletinin gücü" katliamcılara değil halka kalem kıracaktır. Bin operasyonun uygulayıcılarını yargılayacak olan ise ancak ve ancak devrimci komünistlerin ve halkın adaleti olacaktır.

Süreci yaşayanlar anlatıyor

Kartal: BEKSAV yöneticileri tarafından 21 Ekim 2001 tarihinde saat 14:00'te Kadıköy'de bulunan BEKSAV'da F tipi hapisaneler ve ÖO'yla ilgili bir etkinlik düzenlendi. Etkinliğe ÖO'nda şartla tahliye edilen direnişçilerle, TUYAB'lı aileler, Şair **Ruhan Mavruk**, İHD İstanbul Şubesi adına **Ümit Efe**, ÇHD'den Av. **Several Demir**'in yanı sıra devrimci demokratik insanlarda katıldı.

BEKSAV'dan **Hacı Orman**'ın yönettiği etkinlikte ilk konuşmayı TUYAB temsilcisi **Seza Mis Horuz** yaptı. Horuz, TUYAB'lı ailelerin bu sürecin başından beri mücadelenin içinde olduklarını, devletin neden hücre politikasını uyguladığını topluma anlatmaya çalıştıklarını söyledi. Devrimcilerin, sistemin yanlışlıklarını, sömürlerini, zulmünü dile getiren ve bu sisteme alternatif sunan insanlar olduğunu, bu nedenle içerideki tutsaklar sürekli devleti rahatsız eden bir direnç merkezi durumundadır. Devlet esas

olarak hapisaneleri susturarak, teslim alarak topluma teslimiyeti dayatmak istiyor. Hücre dayatmasının 12 Eylül döneminden beri hayata geçirilmeye çalışıldığını vurgulayan Horuz, devletin hücre politikasını en yakıcı ailelerin hissettiğini bu nedenle ailelerle bir araya gelerek TUYAB'ı oluşturduklarını, süreci hep birlikte göğüslediklerini, tüm kurum ve kuruluşları dolaşarak insanları sürece katmaya çalıştıklarını söyledi. Devletin yoğun baskısı nedeniyle dışardaki mücadelenin gerilediğini, ama tecrit devam ettikçe içerideki tutsakların topluma dayatılan tecridi yıkmak için mücadelelerine devam edeceklerini bildiklerini ve TUYAB'lı aileler olarak tutsakları asla yalnız bırakmayacaklarını söyleyerek sözünü bitirdi.

Daha sonra söz alan ÖO direnişçileri **Bülent Öner**, Resul Ayaz, **Hülya Türüç**'te 19 Aralık katliamında ve F tipi hapisanelerde yaşadıklarını anlattılar. Devletin, hücre saldırısını sa-

dece devrimci tutsakları teslim almak amaçlı yapmadığını, tüm toplumu teslim almayı hedeflediğini, bu nedenle direnişin daha büyük bir önem kazandığını belirttiler. İçerdeki tutsakların bu konuda üzerine düşen görevleri layıkınca yerine getirdiğini, getirmeye devam ettiğini, tek bir devrimci tutsak kalsa bile bu direnişin devam edeceğini söylediler. Dışarının bu süreci kaldırmadığını devletin saldırılarıyla mücadelenin gerilediğini, bu mücadeleyi ileriye taşımak için dışarıya gerçekten büyük işler düştüğünü ve bu direnişe herkesin destek vermesi gerektiğini belirttiler. Etkinlikte şair Ruhan Mavruk'ta ara ara şiirler okurken bütün yüreğiyle direnişçilerin yanında olduğunu ve devrimcilere saygı duyduğunu dile getirdi.

Verilen kısa bir aradan sonra İHD İstanbul Şubesi adına Ümit Efe bir konuşma yaptı. Efe, F tipi cezaevlerine karşı 4 yıldır mücadele ettiklerini belirterek 19 Aralık katliamından sonra duyarlı insanların, kurumların devletin kısıtlamalarıyla kısıpaca alındığını söyledi. Kısıtlamalarla, cezalarla top-

lumun susturulduğunu bu yüzden direnişin yalnızlaştırıldığını belirttikten sonra İHD İstanbul Şubesi'nin bu süreçle ilgili çalışmalarını aktardı. Daha sonra söz alan Av. Seval Demir'de Adalet Bakanı'nın toplumu kandırma-ya çalıştığını, yaptığı değişikliklerle devrimci tutsakları daha zor duruma soktuğunu belirterek cezaevlerinin devletin güvencesinde olduğunu bu nedenle cezaevlerinde bulunanların can güvenliğinde devletin sorumlu olduğunu söyleyip artık insanların cezaevlerinde ölmesini istemediklerini belirtti. Söz alan tutuklu aileleri ise yaptıkları konuşmalarda çocuklarının göz göre göre ölüme terkedildiğini, devletin hiçbir adım atmadığını "bırakılım gebersinler" dediğini söylerlerken, devrimcilerin tüm insanlık için ölüme gittiklerini bu yüzden de tutsaklara sahip çıkmamız, artık ölümleri seyredilmemesi, ölümlere dur demek içinde harekete geçilmesi gerektiğini vurguladılar. Yapılan konuşmalardan sonra etkinlik saat 18:00'e doğru sona erdi.

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

Terör emperyalizmin ta kendisi

“Yurdun ve halkın özgürlüğüne düşman olanlar, her zaman, halkın soylu davası uğruna kendini feda edenlere haydut gözüyle bakmışlardır” (Emiliano Zapata)

EMPERYALİZMİN YENİ IDEOLOJİK SİLAHI: “TERÖRİZM”

ABD, 11 Eylül saldırısının “insan hakları”na, “demokrasi”ye, “düşünce özgürlüğü”ne yönelik bir terör saldırısı olduğu yönünde açıklamalar yapıyor. Bu açıklamalarla kitlelerin kafalarını karıştırmaya, bilinçlerini bulanıklaştırmaya çalışıyor. Neden? Çünkü dünya ekonomisi bir durgunluk ve gerileme içinde. Yaşanan bu durgunluk Newyork’ta ki ikiz kulelere ve Pentagon’a yapılan saldırının bir sonucu değil -ki böyle gösterilmeye çalışılıyor- 2000 sonu itibariyle net bir şekilde hissedilmeye başlamış ve yayılma sürecine girmiştir. “Küreselleşme”, “Yeni Dünya Düzeni” ile aşamadığı krizini, bugün savaş baltalarını kuşanarak, dünyayı emperyalist-kapitalist sisteme kaynak yaratıcı bir şekilde yeniden düzenleyerek aşmak istemektedir. Bunun içinde “terörizm” karşı topyekün savaş ilan etmekte ve “terörizm” kavramını da ideolojik bir silah olarak kullanmaktadır. “Terör” ya da “terörizm” ile ilgili genel bir tanım yapılsa da, somut durum söz konusu olduğunda düşünceler ve yorumlar farklılaşmaktadır. Örneğin ABD, son yaşananlarla ilgili olarak yaptığı tüm açıklamalarda özette şunu diyor: **Karşımdaki dehşet saçarsa terördür, ben dehşet saçarsam terör değildir.** Bu nedenle, emperyalistler ve işbirlikçileri ile emekçi halklar arasındaki ideolojik mücadelede “terör” kavramının önemli bir yer tutacağı açıktır. Bu kavramın ideolojik bir silah olarak kullanılması da, devlet terörü ya da faşist terörü bir kavram olarak, tarihsel pratikleri ışığında yeniden incelemeyi gerekli kılmaktadır. Dolayısıyla “Terör ne? Terörist kim?” sorularını bu bağlamda yanıtlamak gerekiyor.

lerle ifade edilen yargısız infazlar, gözaltında kayıplar mı terör yoksa, zindan koşullarında insanca ve onurluca yaşamak için, onlarca şehit ve sakat kalma pahasına mevsimler boyudur sürdürülen Ölüm Orucu direnişçileri mi?

İçlerinde asker, polis ve korucuların da bulunduğu gerçeği burjuva basına da yansıyan ve halka, esnafı haraca bağlayan, genç kızlara, kadınlara tecavüz eden, köyleri yakıp, yarakarak insanları zorla göç ettiren, köylülere insan dışı yediren çeteciler mi terörist? Yoksa ulusunun geleceği, namusu ve onuru için kendisini feda eden Zilan’lar, ya da tefeci-tüccar kiskacıyla kendi toprağında ticretli köle durumuna düşerek, kurtuluşu için dağlarda savaşmaktan başka çaresi kalmayan yoksul Karadeniz halkı mı?

Yıllardır havasını, suyunu, toprağını zehirleyen, geleceğini yok eden siyanürcü şirkete karşı mücadele eden Bergama köylüleri mi?

Keyfine geldiği anda Irak’ın köy ve kentlerine üç-beş bomba, bir iki füze fırlatan ABD’ mi?

Uygulanan “Bir Haç Seferi”dir” diyen Bush ya da “Uygarlık dışı kalkanlar yok edilmeli” diyen Faşist Mussolini’yi aratmayan İtalyan Başbakanı mı? “Küreselleşme”, “YDD” ideolojisiyle dünyayı tekellerine alanlar veya Bin Laden’i bahane gösterip gerçekte bütün dünyayı hedefleyen emperyalist-

kapitalist sistem mi?

Evet, bugün en çok tartışılan, konuşulan konuların başında “Terörizm” geliyor. Emperyalist-kapitalist sistem, her dönem kendi saldırılarını meşrulaştırmak için bir kılıf bulmakta. Bugün de, emekçi halklara “terör” kisvesi arkasına sığınarak azgınca saldırıyor. Ezilen milyonlara umut aşılayan, “yenilmez”i “yenilir” kılan bu saldırıya karşı, kaybolan prestijini yeniden tesis etmek için saldırıyor... Orta Asya, Ortadoğu’da ki zenginliklerin sahibi olmak, dünyanın tek hakimi olmak için saldırıyor...

Bize düşen, emperyalizmin terör kılıfını kaldırarak ardındaki “YDD” gerçeğini anlamak... “YDD”nin yalan ve dezenformasyon makinesinin, tam kapasite çalıştığı bugün, düşünmemiz, görmemiz istenenle değil, asıl olarak gizlenmeye çalışılan gerçeklerle emperyalizmin “terör” kisvesini parçalayabiliriz.

YDD VAHŞETİ

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, AB’li emperyalistlerin “demokrasi”, “insan hakları” vb. söylemleriyle iç içe geçmiş “terörist” gerçeğini gözler önüne seren örnekler. İşte “YDD” terörizmi...

Dünya nüfusunun yarısı (yaklaşık 3

milyar insan) günde 2 dolardan az bir gelire yaşamak zorunda. Her yıl 30 milyar insan açlıktan ölüyor. Avrupa ve ABD’nin kozmetik ürünlerine harcadığı para bu yola yatırılırsa, dünyada açlık diye bir sorun kalmayacak. Dünyanın 226 büyük zengini 1000 milyar Euro’yu ellerinde tutuyor. Bu servet, 2.56 milyar insanın yaşadığı en yoksul 47 Güney ülkesinin bir yıllık gelirine eşit. 23 en büyük Çok Uluslu Şirket’in (ÇUŞ) satışları 120 yoksul Güney ülkesinin dışsatımını aşıyor. Dünya ticaretinin %70’ini ÇUŞ’lar denetliyor. (Cumhuriyet, 11 Şubat 1999)

Dünyanın en zengin gelişkin ülkesi olan ABD’de tam 1 milyon 800 bin kişi (her 150 kişiden birisi) hapisanede. ABD’de 1995 yılında tutuklananların sayısı 15 milyonun üzerinde. 3 milyonun üzerinde evsiz-barksız var.

Almanya var gücüyle polis devleti olmaya yönelirken, ABD’de, polis örgütüne 100 bin yeni kadro daha dahil ediliyor. CIA’nin yıllık bütçesi 3 milyar doları aşıyor. Bütün bu örneklerle ve ulus-devletlerin yok olduğu, devletin küçüldüğü yönünde söylemlerle ifade edilen aslında ulus-devletin daha da militarize edilerek faşist terörün azgınca uygulanacağıdır.

ABD patentli “YDD” ideolojisi, açlık, adaletsizlik, saldırganlık, baskı, haksız savaş, milliyetçilik, ırkçılık üretiyor ve yayıyor. “YDD” ile, emperyalist-kapitalist sistem aslında o çürüten, asalaklaşan özüne dönüyor. Bu karakter gereğidir ki; Tayland, Asya kaplanları, Rusya, Brezilya vb. hepsi sallanıyor... Özellikle geri bırakılmış, sömürge, yarı-sömürge ülkelerde, derinleşen sefalet, daha da yoksulluğa ve açlığa dönüşüyor. Sonuç olarak, hem yoksul hem zengin ülkelerde kriz, milyonlarca insanı işsiz, umutsuz, çaresiz hale getiriyor. **Bütün bunlar göstermektedir ki; YDD aslında emperyalist-kapitalist sistemin, tüm dünya emekçi halklarına karşı, devlet ve medya aracılığı ile sürdürdüğü, uzlaşmaz bir sınıf savaşımıdır. Ve gerçek terörist de “YDD” egemenleri, CIA’leridir. Yani insanlığa insanlığı unutturan, dahası insanlık düşmanı emperyalist-kapitalist sistemin kendisidir.**

Bunun yanında, “YDD”yle müthiş bir uyum gösteren, Türkiye gibi yarı sömürge ülkelerde durum daha da vahimdir. “Yeniden yapılandırma” politikalarının çok daha derin sonuçlarının yaşandığı bu ve benzeri ülkelerde “YDD”yle uyumun adı, baskı, şiddet, sindirme, asimilasyon ve terördür. *Devamı 23’de*

Hiroşima’ya atom bombası attıra-